Unirea Transilvaniei,

Ion HALMAGHI

dela 1 Decembrie 1918 a fost un act firesc al unui destin istoric, pentrucă ființa românească și-a găsit făgașul propriu de existență istorică în cadrele politice și juridice ale unui stat unitar, național. Condițiile absurde și cotradictorii, prin care "țările" românești erau despărțite de granițe artificiale, au fost lichidate, ca urmare naturală a unor visuri de unificare și lupte seculare, cu jertfe și strădanii ale multor generații, care își revendicau aceeași origine, grăiau aceeași limbă, respectau aceleași legi de viață și obiceiuri, aveau aceleași datini, aspirau la înfăptuirea acelorași idealuri morale și crdeau în același Dumnezeu.

Anul 1918 a fost anul în care s'a legitimat identitatea etnică și spirituală a neamului românesc; toate "țările" s'au adunat sub cupola protectoare a unui stat închegat și modern.

Asta, însemna maturitate, conștiință națională și vitalitate creatoare, deci dreptul incontestabil de a exista pe dimensiunea istoriei.

După reîntregirea Basarabiei (Martie 1918) și a Bucovinei (Noembrie 1918), Unirea Transilvaniei a însemnat pecetluirea definitivă a unei impresionante manifestări de viață și conștiință românească, de unitate spirituală și de etnicitate închegată și diferențiată. Românii de pe meleagurile străine s'au strâns în casa lor, pe care s'o rostuiască firea, legea și vrerea lor bună și să valorifice virtuțile lor originare, pe care le-au adus în lume odată cu chinurile facerii de neam.

Transilvania era vatra originară a lumii dacice, unde, la venirea Romanilor, a început procesul de formare a poporului român, dospirea ființării românești. Această "țară" a stat o mie de ani sub stăpânire străină, dar și-a păstrat identitatea etnică și istorică, nealterată și nespoită de ingerințele vremii sau ale ciufurilor barbare. Românii din Transilvania au supraviețuit prin vitalitatea lor etnică, prin cultura lor, prin cimitirele lor, prin credința creștină și prin vocații misiunii lor. Numai filosofii istoriei ar putea descifra sensurile și tainele adânci ale existenței românești din Transilvania.

La 1 Decembrie 1918 n'a existat nici un cătun românesc, în Transilvania, care să nu ardă de dorul fierbinte al unirii românești. Viața națională a fost plenară și invincibilă, ca un mesaj istoric adus de memoria neamului de departe, dela izvoarele existenței sale, sub forma imperativă.

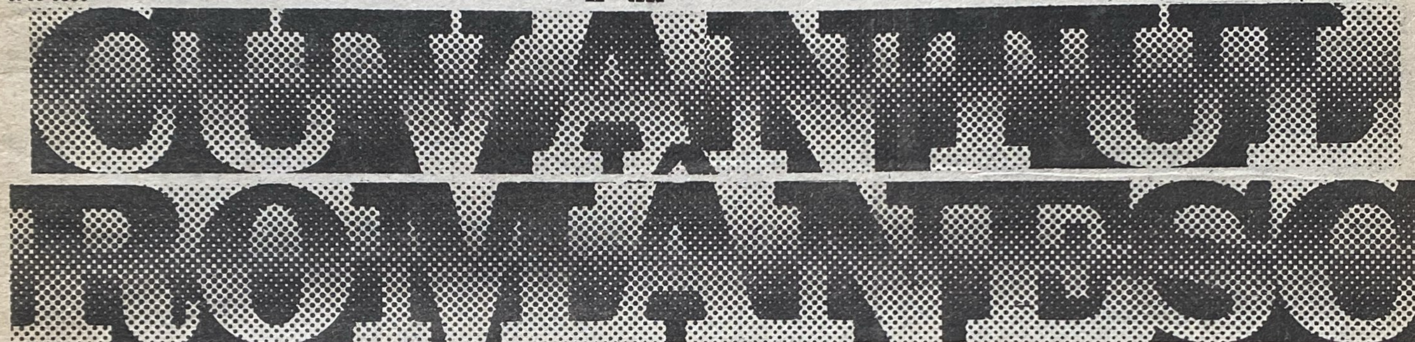
Aniversarea de azi a Unirii Transilvaniei este un memento istoric, pentru răspândirile românești din lumea liberă. Neamurile nu pier din orizontul istoriei prin decizii sau subjugări armate. Ele ființează prin voința lui Dumnezeu și prin luciditatea și curajul lor de a rămâne ceea ce sunt și de a face ceea ce au de făcut, adică de a-și împlini destinul lor propriu.

Amintirea zilei de 1 Decembrie 1918 este un popas de reculegere sufletească, de reîmprospătare a energiilor creatoare și de confirmare a pozițiilor de luptă ale exilului. Faptele trecutului sunt glasuri de poruncă și temeiuri pentru împlinirile viitorului.

Sunt certitudinile prin care existăm în confruntarea noastră cu toate "relele lumii", și nu ne lasă să uităm propria noastră ființă și să zăbovim pe la hanurile vieții, fără să fim cuviincioși cu măreția trecutului și îndrăzneți și aprigi pentru zidirea viitorului.

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 8 Nr. 92 -DECEMBRIE 1983- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

SUBMINAREA CREŞTINISMULUI

Eugen BÂRSAN

Până nu demult, atât la poporul nostru cât și la alte popoare creștine, idealul de conduită a fost calea creștină. In acel timp credința în Dumnezeu n'a fost numai o temelie și ghid al vieții cu un mediu spiritual creator de oameni cinstiți și de omenie, ci și un factor de bază în comuniunea și unitatea națională. Acesta a fost timpul bun al unei vieți legată în chip predominant de Dumnezeu.

Din nefericire timpurile s'au schimbat. Asistăm îngroziți la un adânc proces de răvășire diavolească a lumii, răvășire care are drept țel o restructurare a acesteia pe axa unui ideal materialist. Mai simplu și direct spus, trăim zilele de năprasnică ofensivă a ideologiei materialiste marxiste contra orânduirii sociale axată pe spiritualitatea DUMNEZEU.

După cum este bine cunoscut, creștinismul a avut dușmani încă din timpul de predicare a lui Iisus Hristos. Dar, de atunci și până la marxism, atacurile frontale ale acestora n'au dus la nimic. Zădărnicia acestor atacuri frontale de lung timp le-a dat însă marxiștilor de gândit, că e necesară o schimbare de tactică. Si anume, în locul atacurilor frontale să se aplice o tactică de subminare a creștinismului cu metode folosite înlăuntrul lui.

Zis și făcut. Si în chipul acesta problemele care de câtva timp confruntă Biserica lui Hristos, vin dinlăuntru. Dela prepușii marxiștilor sataniști care au fost infiltrați sau plantați în conducerea bisericească. In alte cuvinte, dela ierarhii prelucrați de marxiști ori chiar așezați în cuvântul și instrucțiunile unui regim marxist, cum din păcate vedem că se întâmplă în România. Primul efect al acestui tragic lucru e o abatere dela o reală atitudine și lucrare creștină. In chipul acesta Instituția Bisericii e transformată în cel mai mare aliat al ateismului marxist și cu aceasta, bineînțeles, al scopului final al vrăjmașilor lui Iisus Hristos, de distrugere a creștinismului.ui.

Nu e de mirare că vor fi unii care vor contrazice susținerea de mai sus, încercând s'o bagatelizeze cu argumentul că în România sunt Biserici pe unde te

Continuare în pag.3

NAŞTEREA DOMNULUI IISUS

Pr.Dr.Petre POPESCU

Poposim astăzi pe piscuri de lumină.

Truda duhovnicească, gândul frământat de dumnezeiasca întrupare, sfânta așteptare, transfigurarea în laboratorul sacru al Bisericii și simțirea în salturi continui pentru cucerirea paradisului, ne fac loc să fim împreună cu îngerii, cu păstorii și cu magii, cântând: "Hristos se naște, măriți-L; Hristos în ceruri, întâmpinați-L; Hristos pe pământ, înălțați-vă; Cântați Domnului tot pământul, căci cu mărire s'a preamărit".

Este o bucurie care vibrează negrăit suflete, iar cuvintele noastre neputincioase și limba noastră uscată, n'o pot exprima.

Peste viața noastră și peste toată firea, Nașterea Domnului așterne o lumină de primăvară. Este eterna primăvară spirituală, pe care soarele vieții, Iisus Hristos, prin întruparea Sa o aduce în lume.

Hristos se face accesibil cunoașterii pe calea de experiență a simțurilor: "Cuvântul trup s'a făcut", (Ioan , 1,14) "Trup și Sânge" care se află în Sfântul Potir, pe masa Altarului. A fost văzut, "mititel, înfășățel", "în scutec de bumbăcel". A dat vedere orbilor, auz surzilor, grai muților, mișcare ologilor; a fost văzut cum a săturat pe cei flămânzi, cum a mângâiat pe cei întristați, cum a curățit pe leproși, cum a apărat cinstea Casei Domnului și cum a înviat pe cei morți; a fost auzit urgisind cu asprime păcatul, fără a înceta să iubească pe păcătoși, îndreptându-i, irigând râuri de apă vie în pustiurile atâtor suflete pierdute și tămăduind căzniri sufletești. Hristos a făcut Amvon din toate locurile și din toate împrejurările, din corăbiile de pe mare, din pietre de fântâni, din șesuri și munți, din case și cetăți, din răspântii și pustiuri.

Hristos deschide vad larg sufletelor noastre spre dobândirea binecuvântărilor cerești și spre înțelegerea dreaptă a celor mai superioare năzuințe pământești. Cu El alăturea, cunoaștem fiorul marilor limpeziri lăuntrice și încordările de arc ale elanurilor, pentru tocmirea unui obraz nou vieții.

Bucuria Nașterii izvorăște și din sentimentul solidarității: "Azi cu strămoșii cânt în cor, Colindul Sfânt și Bun".

Cu această bucurie suntem în comuniune cu sufletul imens și unic al Neamului, cu moșii și strămoșii noștri, până la izovare, până la rădăcini. Această bucurie nu înseamnă încremenire în contemplarea trecutului, ci privire spre viitor, spre aspirațiile duhovnicești și românești. Profesorul Nichifor Crainic o spune atât de frumos în "Copacul":

Când seva urcă'n trunchiul meu de fier / Adâncul îmi trimite'n foi fiorul / Si simt că'n mine năvălește dorul / Pământului de-a fi mai lângă cer.

Aceeași dorință de a atinge și a trăi în lumină o exprimă și Brâncuși în gâtul întins al pasărei. Colindele și ele vorbesc de atracție spre înălțime, spre soare: "Voi zori de ziuă"; "Ziorel de zi"; "Raza Soarelui, Floarea Soarelui"; "Sus în Slava Cerului"; "Colo sus și mai în sus"

Continuare în pag.3

editorial

NAŞTEREA CEA SFÂNTĂ A LUI ISUS

Aşteptăm Sfânta Naştere cu inimile deschise, cu însetare, căci în zilele acestea cumplite pe care le trăim avem nevoie, mai mult decât oricând, de lumină. De prezenţa lui Isus, de binefacerile cerului, de "lumina care coboară" prin revelaţie să ne aducă bucurii, pace şi cale de mântuire.

Lumea este tulburată de necazuri, de amărăciuni, de suferinţe şi foame, de spectrul războiului nuclear, şi de stafiile umblătoare şi chinuitoare ale comunismului, deci ale Satanei. Unde ne vom găsi liniştea cea bună dacă nu în curăţenia şi sfinţenia pe care ne-o aduce ISUS în ieslea vitelor?

Avem nevoie de liniştea mântuitoare a revelaţiei divine, prin adevărurile căreia vom fi în stare să depăşim relele lumii şi să dăm vieţii adevărata ei semnificaţie, de dragoste sufletească şi de apropiere de Tatăl Nostru, al lumii întregi, ca să cunoaştem rostul nostru şi să ştim unde mergem şi ce trebue să facem în lumea asta.

De aceea ne bucurăm de venirea lui Isus, căci ne aminteşte, de fiecare dată, când sărbătorim Naşterea lui: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa".

Cei ce urmează calea lui Isus, cei ce cred în adevărurile revelaţiilor sale, vor avea viaţa cea adevărată, şi se vor bucura de ea, vor şti să înfrunte necazurile şi amărăciunile şi vor birui puterea Satanei.

Azi, în faţa tuturor mizeriilor pe care le trăim şi care ne destramă viaţa, ne apropiem de ieslea Sfintei Naşteri, ca să luăm lumină, putere şi mângâiere.

Să îngenunchem cu rugăciuni şi adoraţie, care să ne purifice inimile şi să ne refacă puterile cele bune. Căci acesta este sensul venirii în lume a lui Isus, de aceea a fost trimis de Tatăl Nostru cel din ceruri. Prin credinţa noastră în Isus, în binefacerile naşterii sale, ne refacem puritatea noastră, ne aşezăm pe calea cea bună, ne naştem din nou, în legea cea adevărată, legea crestină.

Inchinându-ne lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne restabilim propria noastră demnitate şi condiţie umană; ne legitimăm propria noastră fiinţă, căci şi noi suntem fiii lui Dumnezeu. Ne adăpăm la izvorul cel adevărat al existenţei noastre. Si vom deveni ceea ce trebue să devenim, credincioşi ai unei lumi mai bune, mai drepte şi vom fi în stare să luptăm pentru adevărurile noastre, ale credinţei noastre, ca să facem o cetate spirituală, cetatea lui Dumnezeu, unde nu va mai fi rău, mizerie şi nici Satane.

Pentru noi, Românii, exilaţi pe drumuri de "neagră străinătate", Sfânta Naştere a Crăciunului înseamnă regăsirea noastră în legănarea armonioasă a melodiilor din colinde, care ne-au încântat sufletul copilăriei de altădată, dar înseamnă şi speranţa că Fiul lui Dumnezeu, care vine în lume într'o iesle aşa cum aveau gospodăriile ţăranilor din Carpaţi, va alina suferinţele poporului român şi va zăgăzui tragedia pe care o trăieşte acesta, sub împilarea satanică a tiraniei comuniste. Isus aduce dragostea Tatălui din ceruri, pentru oameni, pentru popoare, pentru neamuri. Acesta este mesajul naşterii lui Isus. Mesajul suprem al existenţei umane. Oare, mergând să cădem în genunchi, la ieslea sfântă, prin rugă, credinţă şi speranţă nu vedem imperativul luminos, ceresc, care ne depăşeşte şi ne cere să încetăm cu învrăjbirile dintre noi, cei de pe cărările tulburate, ale exilului?

Luaţi binefacerile Sfintei Naşteri în sufletele voastre, afundaţi-vă în cugetele voastre creştineşti şi căutaţi numai calea cea bună a dragostei. Este porunca lui Isus.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că -REDACŢIA ACESTUI ZIAR- nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

PROGRESUL

Alexandru BERCEANU

Mişcarea "pacifiştilor" în Europa, cu tot felul de manifestări, a fost manipulată de comunişti şi alimentată cu "mase" de nişte bieţi tineri, pe cât de ignoranţi, pe atâta însă şi de sincer înfricoşaţi. Deci comuniştii au manipulat sentimentele umane cu deosebire la femei, şi teama de catastrofă la tineri uşor influenţabili, la diverşi intelectuali inculţi, şi la un număr de imbecili şi gură cască. Străzile însă nu au fost umplute cu "populaţia" care-a rămas indiferentă, pentrucă o copleşitoare majoritate este pentru apărarea libertăţii cu armele dacă nu se poate altfel.

Să luăm partea celor sinceri, deci categoria celor speriaţi care judecă astfel: Sovietele atunci când vor constata că noi nu avem rachete atomice, cu siguranţă că nu vor face uz de rachetele lor împotriva noastră. Aici la tinerii înfricoşaţi este naivitatea, la imbecilii înfricoşaţi imbecilitatea, şi la comuniştii profesionişti ai agitaţiei, profesia.

Comuniştii manipulează perfect şi ignoranţa oamenilor. Câţi "intelectuali" bolnavi de incultură şi superficialitate, cunosc această afirmaţie teribilă a lui Marx, aplicată de Stalin, după Lenin: "Este bun orice dacă împinge mai departe revoluţia proletară". In acest "orice" intră însă şi Genocidul, cum spune cu o sinistră claritate Engels: "Următorul război mondial nu va face să dispară depe faţa lumii numai clase şi dinastii,ci şi întregi popoare reacţionare. Si acesta este de asemenea un progres".

Stim că reprezentanţii acestei "ideologii", au fost printre aceia care au judecat la Nurnberg pe cei acuzaţi de "crimă împotriva umanităţii". Cu "ideologia" lor aceştia au perpetrat din 1946 până azi, direct sau indirect, crime care la un loc adună peste zece milioane de victime. Ceea ce pentru revoluţia proletariatului este un "progres", cum a prevăzut Engels. "Progresul" este cu adevărat enorm. Chiar ziarul francez "Le Monde", ne oferă recent rezumatul unei analize a "Ministerului Apărării" din Paris. Astfel experţii au calculat că Sovietele, numai cu rachetele tip SS 209, ameninţă azi 62 la sută din populaţia lumii. Aceste arme ameninţă 56 de state ale lumii, care însumează aproape trei miliarde de oameni, exact 2,77 miliarde. Din aceste arme, deci SS 20,243 ameninţă Vestul lumii şi cu 108 ameninţă Marele Orient, deşi China, slavă lui Mao Te Tung, a avut şi ea milioanele ei de victime ale marxismului. Dar "progresele" revoluţiei proletariatului însemnă altceva, şi anume supunerea întregii lumi la ordinile Sovietelor.

Cine supără mai mult acest "progres" sunt micile popoare, care pentru o bună funcţionare a revoluţiei mondiale vor trebui să dispară, ca să nu se... "balcanizeze" revoluţia. Si cum zice Engels, ACESTA E DE ASEMENEA UN PROGRES.

"Progresul" este programat, şi chiar fără exploziile de rachete atomice: în primul rând popoarele de graniţă cum sunt Polonia şi România. vor trebui să dispară. Revoluţia urmează să le lichideze "în pace", ţinând restul lumii sub ameninţarea rachetelor .

Deci este vremea coaptă, ca să fie ameninţată şi "Revoluţia". Si aceasta nu e posibil decât cu arme egale. Pentrucă altfel e prea mult "progres", şi dela ameninţare, Revoluţia poate trece fără ocol la genocid, pentrucă aceasta e "bine" pentru revoluţie, şi cum a zis Marx, se poate face orice este un bun pentru revoluţie, deci implicit genocidul. □

CĂTRE REDACŢIE

* PHILADELPHIA, USA - THOMA MIRCEA PACURARU, în vârstă de 25 ani, a sosit în America la 2 Aprilie 1983. Este un handicapat fizic, nu poate să-şi coordoneze mişcările (merş, vorbit, mănâncă şi bea ajutat de cineva). A suferit de gripă virotică la frageda vârstă de şapte zile. In ciuda acestei nenorociri, Mircea are o dezvoltare intelectuală deosebită, datorită căreia a absolvit 12 clase de liceu, în pofida greutăţii de vorbire şi a faptului că nu poate scrie.
Părinţii înduraraţi de boala care îl tortureazăpe Mircea, de-a lungul celor 25 de ani, au ales calea exilului, venind în USA, însufleţiţi de speranţa că vor pune capăt suferinţelor lui Mircea.

Luând legătura cu diferiţii doctori, aceştia l-au asigurat pe Mircea că sunt şanse de vindecare 100%, prin intervenţie chirurgicală pe creier, la spitalul Zion din San Francisco, Ca. Această operaţie costă cca. 25.000 dolari.

Facem apel la bunăvoinţa tuturor Românilor de a-l ajuta pe Mircea, fiecare după posibilităţile şi bunăvoinţa lui, pentruca şi Mircea să se poată bucura de o viaţă normală ca noi toţi.

In numele credinţei noastre în Dumnezeu care ne-a ajutat să ajungem aici, rugăm bisericile româneşti prin preoţii respectivi, să facă apel credincioşilor, în numele părinţilor înduraraţi, să contribuie fiecare cu puţinul care-i prisoseşte şi cu rugăciuni la Dumnezeu pentru ajutorarea fiului lor MIRCEA.

Dumnezeu să vă ajute tuturor. Părinţii înduraraţi.

Adresa lor este: THOMA MIRCEA PACURARU 16 Est Chestnut Hill Av., Philadelphia, PA 19118, USA, Tel. 1-215-242-3164

* PARIS, FRANTA - Convins fiind că fiecare dintre noi avem un destin marcat, spun că soarta mi-a oferit posibilitatea să părăsesc fără entuziasm, biata noastră ţară. In Iunie 1982, împreună cu soţia mea am cerut azil politic în Franţa, azil care mi-a fost acordat. In ţară cea mai mare parte din activitatea mea a fost ca inginer proiectant, înhămat fiind fără replică şi fără a mă convinge la realizarea unor obiective propuse nu de necesitate, ci de ambiţiile partidului. Aici am intrat în contact cu ziarul Dvs şi prin aceste rânduri îmi exprim satisfacţia pentru conţinutul patriotic şi ţinuta artistică. Din nefericire, colonia de români de aici are o compoziţie amestecată, avem Români mai în vârstă care au nostalgia ţării şi cu situaţie materială precară întind mâna autorităţilor române. Ei fac un mare deserviciu ţării, lucru care mă amărăşte profund.. Prin ziarul Dvs. Românii necunoscuţi mie, dar constienţi, îmi dau speranţă. Pentru acest motiv, aş dori să menţin legătura cu Dvs.

Vă rog să transmiteţi felicitări D-lui C. Aronescu Bărăgan pentru frumosul, caldul şi umanul articol privind pe artista Aura Buzescu.

Vă doresc mult succes în activitatea Dvs.

Cu respect,

Dan DUMITRU

*NEW YORK, USA - Suntem într'o continuă căutare. Constienţi sau nu, ne avântăm înainte, deseori atât de zeloşi, încât devenim orbi în acţiuni mecanice, negândite.

Există în om o nelinişte care îndeamnă la acţiune. Monotonia timpului care-ţi aduce ziua de mâine la fel ca şi ziua de ieri, provoacă o nelinişte, o nemulţumire de sine care macină creierul şi îndeamnă la mai mult. Ajungi să înţelegi că braţele încrucişate înseamnă resemnare; zilele prin denominarea lor de Luni-Marţi sau fie Sâmbătă-Duminică, nu schimbă şi nu aduc nimic nou. Atunci înţelegi că porţi amprenta timpului, a evenimentelor şi că, neîntrebat, eşti o părticică din ieri, azi şi mâine. Inţelegi că foarte multe lucruri nu depind de tine, în timp ce altele, nu mai puţin importante, depind şi de tine. O minte oarbă, bolnavă sau leneşă se cufundă în anonimat; laşitatea inventează definiţii care, ruşinos, apar aproape generale - "noi suntem creştini, nu facem politică" sau "noi suntem neutri"... laţii la un şir lung de "justificări" necerute.

Am participat în luna Iulie, împreună cu câţiva compatrioţi prieteni, la demonstraţia împotriva sclaviei comuniste organizată în timpul "Săptămânii naţiunilor captive". Acolo, erau grupuri reprezentând multe, multe naţiuni şi tot atâtea speranţe.

Există în Românul newyorkez mândria de a se afla în metropola cu cei mai mulţi Români din afara patriei. Se spune - peste o sută de mii. Unde sunt? Ii găseşti în cartea de telefon, răsfoind-o pentru a făsi un număr pierdut, îi auzi pe străzi, prin magazine şi chiar în coloane de ziar. Scriind articole curajoase, de poziţie, dar semnând "un grup de Români din Australia", sau scriind rânduri "denunţătoare" şi foarte sfătoase sub "semnătura" - "un tânăr nou venit".

Este foarte uşor să judeci pe alţii, şi judecând, rişti să nu-ţi mai rămână timp pentru a te judeca pe tine însuţi.

Si totuşi am fost întrebat de foarte multe ori, şi de prea mulţi - "şi ce ai realizat cu asta?" Intrebarea aceasta mi-a fost pusă recent de-o persoană pentru care, împreună cu mulţi alţii, m'am aflat în faţa Naţiunilor Unite şi a Ambasadei Române din Washington pentruca sărmanul om să primească paşaportul de plecare definitivă din ţară. Vorbele - "fă ceva, tu acolo, eşti liber", sunt uitate. Libertatea uneori înăbuşă şi provoacă somnolenţă. Atunci, gândul mi s'a întors la copilaşii, tinerii - fete şi băieţi de diferite naţionalităţi, cu diferite steguleţe în mână, dar toate deopotrivă de scumpe, care pentru un timp într'un anumit moment, deveniseră una. Un singur simţământ de unire, libertate, neatârnare.

Da, am realizat şi realizăm multe! Simţim ochii privindu-ne din marile morminte - îndemnând şi mustrând. Nu vom tăcea! Avem mândria de a fi Români şi vom rămâne!

Gelu DUMITRU

* FREIBURG, RFG - Sunt un vechi cititor al ziarului Dvs, care reprezintă pentru noii refugiaţi români un real sprijin moral. In rândurile pe care le citim, regăsim motivele pentru care astăzi suntem departe de România noastră iubită, şi am ajuns pribegi prin lumea largă. Prin această scrisoare, vreau să vă rog să mă ajutaţi în problema emigraţiei mele, prin găsirea unui garantor pentru a emigra în Canada. Adresa mea este; Ordeanu Dumitru, 7800 Freiburg, Br. Kapplerstrase 50, R.F.Germania. Vă mulţumesc.

ABONAŢI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

- Din Canada şi U.S.A., se pot trimite "Cec Poştal" (Money Order) sau "Cec Personal."
-Din Europa şi alte Continente, prin "Mandat Poştal" sau "Cec International" pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

POZIȚII ȘI OPOZIȚII ÎN EXIL

M. F. ENESCU

Au revenit iarăși în actualitate dezbateri despre poziții și opoziții în exil. Care sunt pozițiile și care opozițiile? Putem pomeni la plural poziții, și nu la singular poziția? Căci adversarii pot să strige vrute și nevrute, Consiliul Național Român s'a plasat de când a luat ființă pe o poziție în centrul exilului. Nicio opoziție concentrică n'a reușit să-l disloce de acolo. Departe de a fi mort, cum ar dori unii dintre preopinenți, C.N.R.-ul dă dovadă de vitalitate prin această durată centripetală. Ramurile unei familii pleacă din trunchiuri vii, nu putrezite și moarte. Iată o nouă ramură a crescut din trunchiul robust al C.N.R.-ului. Aceasta este secția din Canada, de curând înființată. Si alte secții sunt în curs de pregătire. Dar ce o altă dovadă mai concludentă de viață poate fi decât exclamația într'o foaie a unui opozant înciudat, care învinuește C.N.R.-ul de "blocarea" unificării exilului. O unificare, firește, așa cum o pricepe el, adică parțială și superficială. Dece însă C.N.R.-ul împiedică acest soi de "unificare" organică? Fiindcă el însuși constitue sâmburele unității organice. Așa deci constatăm la o privire mai critică, existența unei singure poziții centrale definită în perspectivă, cristalizată și bizuită pe elementele unei doctrine organice.

Dacă însă poate fi recunoscută o poziție unică închegată și structurată, în schimb descoperim mai multe opoziții. Deosebirea dintre ele nu este de ordin ideologic. Ele fac parte din aceeași familie de prescripțiuni și datini. Numai interpretări și temperamente diferite aduc deosebiri în modul de realizare. Aceste opoziții aparțin unei tipologii politice aplicată de regimurile în România Mică și Mare, adică o combinație de monarhie, oligarhie și democrație, precar diferențiate. In fond această tipologie vine mai de departe și mai bine finalizată. Ea provine încă din antichitatea greacă, după clasificarea lui Herodot, pe la mijlocul secolului V înainte de era noastră.

Dar cu toate încercările de apropiere, din convingere sau din vârful buzelor, diversele opoziții mărșăluesc mai mult în ordine dispersată decât într'o linie comună. La stânga-centru numărăm patru opoziții, după patru moțiuni redactate de patru tendințe în Comisia dela Bruxelles, întrunită de curând la Paris. In rândul opozițiilor nu numărăm abțineri grupate sau antagonisme anarhice. Cele patru moțiuni merg dela organizarea centralizată până la reuniuni libere între diferitele tendințe. Succesul întrunirii dela 15 Octombrie la Paris, stă în acceptarea altei întruniri, tot la Paris.

Opozițiile vor ajunge atunci la o moțiune comună, adică la o opoziție unită? Va fi în sfârșit convocat mult prevestitul "Congres Mondial" al Românilor? Sau va fi iarăși amânat, poate pentru totdeauna? Noi nu avem nicio pornire preconcepută contra tentativelor de a organiza o eventuală opoziție unită. Dacă pot face mai bine, să o facă. Opozițiile nu numai că au drpetul, dar au datoria să facă, dacă pot, mai bine, cum scria un mare luptător căzut pentru Hristos și pentru Libertate.

Dar noi ne îndoim, chiar în ipoteza destul de nesigură a unificărilor, că opozițiile ar găsi o formulă mai bună decât aceea a Consiliului Național Român. In cel mai bun caz, și după multă străduință, ele ar ajunge la o formulă identică, deci mai slabă, nefiind decât o copie. Si atunci dece atâta îndărătnicie de a nu lua în considerație ce există, pentru a aștepta "Fantoma celei ce va veni", atractivă în poezie dar nu în politică.

Cât privește Consiliul Național Român, el se află în pragul unei noi etape. La 5 Noembrie și-a ales o nouă conducere. Cu elemente noi, cu secții noi, cu o platformă nouă de lucru, speră să-și împlinească misiunea pentru care a fost creat cu cinci ani în urmă. In acest fel va integra forțe noi și poate cel puțin o parte din opozițiile de astăzi. Să știm deci bine ce avem de făcut. Parcă Eminescu ne spunea că "nestabilitatea este cauză de cădere, că păstrarea naționalității noastre este lucrul de căpătenie". Eminescu, cel mai mare politolog al Românilor, să fie călăuza noastră în aceste timpuri grele de bejenie. □

SUBMINAREA CREȘTINISMULUI

Urmare din pag. 1

uiți, foarte vizibile și în exercițiul lor, ca și mai înainte. Problema nu este că ele n'ar fi, ci cui acordă Biserica prima ascultare: lui Dumnezeu sau Partidului comunist? Si dacă e sau nu constrânsă în această privință ? Niciunul de bună credință nu poate zice că nu este. Iar dacă lucrurile stau așa, asistăm la operația fantastică de folosire a Bisericii ca instrument în slujba comunismului.

Folosind mijloace de subminare și contrângere, strategia comunistă a adoptat tactica transformării lui "Dumnezeu" într'un tovarăș invizibil care trebue să ajute la conducerea massei omenești pe drumul marxismului. Tactica de a-l avea pe "Dumnezeu" prin nevrednicii lui reprezentanți, ca tovarăș de drum, pe lângă un ajutor de toate zilele mai îndeplinește un mare scop: o Biserică a lui Dumnezeu care se autoprofanează printr'o conlucrare cu ateiștii e un lucru extraordinar de valoros pentru cauza marxistă. In măsura în care așa ceva scoate pe Dumnezeu din sufletul oamenilor, materialismul marxist și ateist se simte tot mai mult în elementul lui, care se identifică cu deviza-i : dacă vrei să-ți supui și din punct de vedere spiritual o națiune, schimbă-i religia.

Acesta este mesajul luptei contra creștinismului.

Incercările de schimbare a religiei trec prin diferite faze, supuse la fel de fel de metode și idei. Referindune în special la idei, destul de recent, s'a făcut cunoscută o formidabilă noutate în această privință. Lucrarea diavolească a marxismului ateist a putut ajunge până la punctul la care să pună pe niște oficiali ai Bisericii creștine să se apuce de o lucrare de "emancipare" a Bibliei. Si această lucrare a fost deja întocmită, iar "emanciparea" la care s'a ajuns stă în două idei principale: (1) lumea creștină să nu se mai refere la Dumnezeu ca la "DUMNEZEU", "CREATORUL" și "ATOTPUTERNICUL", ci pur și simplu să-I zică "Tată" (probabil ca să nu fie mai înalt în grad ca "tătucul" Stalin). (2) Deasemenea, Iisus Hristos să nu mai fie văzut ca "Fiul lui Dumnezeu" ci doar ca un "Copil" al Tatălui (adică să fie băgat mai mult sau mai puțin în rândul oamenilor). Considerăm că această noutate e atât de grăitoare încât fiecare poate să înțeleagă ce este cu adevărat în joc.

In sistemul filosofic al lui Marx și Lenin, ura față de Dumnezeu e unul din punctele de bază. Devastarea spirituală produsă de aceasta, e mare. In special în lumea tineretului, educat în spiritul de ură a principiilor fundamentale de viață creștină a propriilor lor părinți. Dar cu tot acest crud sau tragic aspect, cu toată corupția operată de marxism în Biserică, cu toată întemnițarea celor care nu acceptă tovărășia cu ateismul, într'un cuvânt cu toate subminările și aparentele succese produse de acestea, rădăcinile Bisericii creștine nu vor putea fi atinse, pentrucă așa după cum timpurile de mari încercări prin care au trecut până acuma, le-a întărit, tot așa se va întâmpla până la urmă și de data aceasta.

Sa sărbătorim Nașterea Domnului în pacea pe care ne-o dă o asemenea convingere.

Eugen BÂRSAN

ÎNTRE ȘERBAN ȘI NICOLAE

Comemorările reseriste sunt înghesuite ca sardelele în cutie.

Alături de justificatele recunoștințe postume, se bagă ca musca 'n calendar tot felul de date supra mărețe...zeci și ceva de ani dela înființarea partidului și alți zeci și ceva de ani dela naștere ori de când i-a răsărit "Fiului Iubit" măseaua de minte.

Când s'au comemorat 2050 de ani dela înființarea Statului Dac, n'au lipsit asemănările: Burebista a organizat pe Daci și Ceaușescu a organizat Statul Socialist Român...Mihai Viteazul ne-a dat Alba Iulia și SG al PCR ne-a dat "Vatra de istorie", Scorniceștii!

"România în ultimii 16 ani a realizat mai mult progres decât în întreaga ei istorie", scriu penițele fără teama că li se "cartelează" cerneala.

Cum frații din țară au devenit imuni și nu mai pot fi molipsiți de ceaușităgrandioasă, cadelnițarii au luat-o cu tămâia peste hotare.

Se întrebuințează același șablon: se comemorează cu amploare și demnitate un autentic erou, ca până la urmă să fie comparat și întrecut de celălalt erou permanent, Nicolae Ceaușescu.

Recent, la Viena, un simpozion cu tobă mare și suport patriotic reserist, a hotărît să-l prezinte publicului european pe Serban Cantacuzino, Domn al Tării Românești (1675-1688) care a contribuit la înfrângerea Turcilor ce ajunseseră cu herghelia până la zidurile Vienei.

"Acțiunea lui Serban Cantacuzino--s'a spus la Viena pe bună dreptate--a contribuit la apărarea și promovarea culturii acestui continent."

Dacă seminarul s'ar fi terminat aci, am fi aplaudat!

Dar, după omagierea lui S.C. (S) impozanții și-au pus busola pe roșu:

"... tot așa cum România a apărat libertatea Vienei acum trei sute de ani, și astăzi România apără civilizația lumii, prin politica ei de pace..."

Domnitorul Serban Cantacuzino a apărat doar Viena, conducătorul RSR-ului "apără civilizația lumii"!

Si pentru că se face o comparație între Serban și Nicolae ne permitem să' ntindem paralela cu date, nu din buzunarul pantalonilor scurți, ci din "Enciclopedia Cugetarea", pag. 164.

"Creștinătatea Ortodoxă credea în eliberarea ei de sub Turci prin Serban Cantacuzino, la curtea căruia s'au adăpostit mulți patriarhi și vlădici din Balcani".

Serban Cantacuzino a apărat Biserica Ortodoxă, Ceaușescu, un ateu, a ditrus'o.

Serban Cantacuzino a tipărit cărți religioase și "Biblia dela 1688". In RSR o biblie în casă înseamnă pușcărie.

Serban Cantacuzino a întrodus porumbul în țară, Ceaușescu a întrodus foametea.

Am putea prelungi comparația, dar cred că e destul:

Culturalnicii dela Viena și-au arătat căptușeala "culturală".

Stroe MOLDOVEANU

CHEMARE

Hegel scrie undeva:

"Nimic nu poate fi mare, dacă nu-i făcut cu pasiune."

Ințelegem noi bine aceasta? Pasiunea e ceea ce te scoate din cotidian. Ca sentiment, ca năzuință, ca faptă. O pulsație care ne împinge dincolo de noi. Spre cele rele, e patimă; spre cele înalte, e pasiune.

Numai cel ce se pasionează poate aspira la trăinicie.

Când pleci la drum să fondezi o familie, dacă nu e decât atracție fizică sau interes, lasă-te!

In viața publică, cine n'are pasiunea faptelor mari, râvnă spre ele, se pierde în nisipurile intrigilor mărunte. Unde nu e aspirație și suflu, nucile găunoase acopere pajiștea.

Patria nu se măsoară cu rigla de calcul, ci cu viața. Cine tremură, să nu'nfrunte viscolul. Nepasionatul, la gura sobei: Forul e bântuit de furtuni!

Si, totuși, nimeni nu are dreptul să nu participe la lupta națională.

Ce Român se poate sustrage Chemării?

Anonimi prin târgurile noastre, suntem, fiecare, România, în Exil.

Când reprezinți Tara, îți ieși din tine. Nu simțiți că pașii fiecăruia calcă pe făgașul Istoriei ?

Cei din Tară privesc spre noi.

Cei din morminte ne mustră.

Ne vor blestema cei de mâine, dacă nu vom ști să ne'nvingem pe noi.

Radu BUDIȘTEANU

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS

Urmare din pag.1

Etc. Dorința de a ajunge și de a trăi viață curată pe plaiuri de lumină este adevărata vocație a omului.

Bucuria Nașterii înflorește și rodește pe drumul Betleemului, pe drumul păstorilor și al magilor, pe drumul stelei, pe drumul bisericilor și în duhul în care ai noștri de altădată știau să sărbătorească duhovnicește evenimentul Nașterii. Cu această bucurie împrospătată de prezența euharistică, ducem în clocotul vieții spor de energie spirituală, sănătate, agerime de minte, mână harnică și dor de viață, care merită să fie trăită, pentru că-i trudnică și cinstită. □

Preot Dr. Petre POPESCU

SCRISOARE DESCHISĂ DOMNULUI GEORGE BUSH, VICE-PREŞEDINTE AL STATELOR UNITE ALE AMERICII

Omul care vi se adresează a îndeplinit cândva în România funcţiuni guvernamentale şi a executat 14 ani de închisoare politică celulară în actualul regim comunist.

Cred, deci, domnule Bush, că am calitatea de a mă adresa dv. eu, unul din mulţii patrioţi ai exilului românesc, cu franchețea şi lealitatea care nu sunt elemente de irespect şi necuviinţă, ci modalităţi de exprimare constituind apanajul mediului civilizat şi cultivat, mediu căruia îi aparţineţi desigur dv. de asemenea şi eu, omagiu pornind dela cel ce rosteşte către destinatar. In acest spirit trebue înţeleasă scrisoarea de faţă.

In lungii ani de închisoare, toţi n'am trăit decât cu ochii spre America: Eisenhower, Nixon, Kennedy; dar America nu şi-a oprit privirile asupra noastră. N'am avut decât Moscova, Moscova, Moscova.

Personal, cu o bursă americană a Dotaţiunei Carnegie obţinută prin concurs, am aprofundat, în 1927 la Haga, dreptul şi etica internaţională, principiile perene ale egalităţii, ale păcii şi justiţiei. Si Doctrina Monroe, abandonată azi şi egalitarismul rasial plătit cu viaţa al lui Lincoln şi pacea lui Wilson şi justiţia supremă a Palatului Păcii. Nici Yalta, nici Helsinki.

Iată, domnule Vice-Preşedinte al Stator-Unite, cum mă prezint în faţa dv. eu, "a man of the street", dar un Român.

Aţi fost la Bucureşti şi în alte capitale ale statelor devenite satelite ale Moscovei.

Presa internaţională a publicat declaraţiile dv. Spuneţi, în esenţă, că există în acest cadru două categorii de ţări: cele "bune" ca România şi Ungaria, cu care Washingtonul înţelege să-şi întărească raporturile, şi cele "rele", precum Bulgaria, Cehoslovacia şi R.D.G. Politica americană relativ la ţările din Est, va fi, deci, aceea a "diferenţierii". ("Le Monde" din 23.9.1983)

Aţi precizat şi criteriile reţinute de Washington pentru calificarea "bunei conduite". Reproduc textual:

"Ţinem seama de gradul de autonomie în materie de politică externă şi de independenţă faţă de Moscova, ca şi de gradul de liberalizare interioară în domeniile politice, economice şi în privinţa drepturilor omului."

Aţi adăugat:

"Statele Unite vor întări raporturile lor pe plan politic, economic şi cultural cu ţări ca Ungaria şi România, care se arată mai deschise şi mai independente."

Waltraud Baryli, corespondentul ziarului "Le Monde" la Viena, unde dv. aţi făcut, la 21.9.1983, declaraţiile citate, relatează în continuare aceste declaraţii, dar nu textual, în modul următor:

"In ceea ce priveşte România, unde toate reformele economice anunţate au rămas până acum literă moartă, Statele Unite par a-şi întemeia oarecare speranţe pe talentele diplomatice ale domnului Ceauşescu."

In acelaşi articol se afirmă că înaintea sosirii d-lui Bush la Bucureşti, presa românească publicase o scrisoare semnată de opt membri ai Congresului american, invitându-l pe conducătorul român "să servească de mediator între U.R.S.S. şi Statele Unite". In scopul deblocării negocierilor asupra euromisilelor dela Geneva. Dealtfel, d. Bush era purtătorul unei scrisori a Preşedintelui Reagan către d. Ceauşescu ca răspuns la apelul adresat de acesta, relativ la negocierile dela Geneva.

In sfârşit, în legătură cu bombardarea avionului rătăcit deasupra teritoriului sovietic, aţi declarat:

"Comportamentul U.R.S.S. nu este acela al unei ţări civilizate."

Declaraţiile dv., domnule Vice-Preşedinte al Statelor Unite, ne situează pe noi, refugiaţii români anti-comunişti, în următoarea dilemă, cred eu, insolubilă:

Sau înăbuşim în conştiinţa noastră acţiunea de exilaţi politici contra regimului comunist din România şi astfel achiesăm la actuala politică oficială a Statelor Unite dela care aşteptăm salvarea ţării noastre; sau continuăm militanţa noastră contra regimului comunist care sugrumă patria noastră, impus fiind prin silnicie moscovită în 1944 (v. Memoriile lui Churchill) şi ratificat de dv. astăzi, şi atunci stânjenim politica dv. care revine, după declaraţiile de mai sus, pe linia dela Yalta şi pe linia Kennedy-Kissinger a lui Salt I şi a coexistenţei, linie pe care aţi combătut- o cândva şi dv. iar noi permanent, Yalta şi Helsinki pe care le declaraţi a fi un "malentendu" de interpretare şi aplicare, distrugere pentru România noastră.

Dacă regimul comunist dela Bucureşti e bun şi trebue ajutat de Statele Unite, consecinţa logică e că noi care-l combatem şi-l considerăm inadmisibil, suntem răi şi trebue să fim împiedicaţi, ceea ce logica conştiinţei dv. vă interzice, desigur, în mod absolut.

Ar trebui un creier electronic pentru a ne scoate din dilema Bush. Al meu e numai uman, un biet om plin de suferinţa ţării sale pe care mintea nu-l ajută să discearnă de ce e bun regimul comunist din România şi de ce Statele Unite ajută pe prepuşii Moscovei. Si chiar dacă mintea ar discerne, conştiinţa mea ar refuza.

E bun regimul comunist din România? O spuneţi dv., domnule Bush, din locul pe care-l ocupaţi, dar care este trecător ca toate măririle omeneşti, v'o spune dv. fostul ministru pus să desfunde cu mâinile lui haznaua puşcăriei dela Sighet (aţi desfundat vreodată haznale de puşcărie, domnule Vice-Preşedinte al Statelor Unite?), dar o spuneţi şi din calitatea de om deosebit ce se leagă de numele dv., şi aceasta ne doare pe noi, bătaia de joc a comunismului bestial.

Credeţi dv., domnule Bush, că noi care ne-am părăsit patria, am venit în Occident împinşi de dorinţa de a face afaceri în lumea capitalistă? Că pofta vulgară a intereselor materiale ne-a condus pe unii în Europa, pe alţii în America? Refugiul politic românesc numai la atât se reduce în ochii dv.? Dar noi avem morţii noştri, martirii noştri, suferinţele de neînchipuit ale anilor de temniţă comunistă (şi atunci se trâmbiţa "independenţă" şi Occidentul credea, fiindcă Occidentul nu şi-a aplecat niciodată urechea la suferinţele poporului românesc nici la ale elitei autentice a acestui popor obijduit). De răsluirea familiilor noastre, de confiscarea bunurilor noastre, de pierderea drepturilor noastre cetăţeneşti, de ruinarea sănătăţii noastre, aţi auzit vreodată, domnule Vice-Preşedinte al Statelor Unite? N'aţi fi putut considera "bun" regimul comunist din România. L-aţi fi considerat monstruos, aşa cum se reflectă în conştiinţa universală, implicit în intimul conştiinţei unui om curat cum sunteţi dv, domnule Bush. Nu uitaţi linia de filiaţiune a regimului comunist dela Bucureşti. Hecatombele staliniene nu sunt definitorii pentru urmaşi? Si totuşi, pe acest regim îl declaraţi "bun" şi Statele Unite, - Statele Unite, nu Moscova, spun: "Il vom ajuta".

Ne-aţi condamnat la moarte, domnule Bush. Aţi ucis România, domnule Vice-Preşedinte. V'o spun eu, cu autoritatea mea de om care a asumat cândva răspunderi ministeriale şi cu durerea mea de patriot. Aşa aţi procedat şi dv. Aşa a procedat America în războiul de Independenţă, aşa, în cel de Secesiune. Pentru dv. atunci, în Legiunea lui Lafayette au luptat şi Români. Citez un singur nume: al Generalului de mai târziu Emanuel Boteanu. Nu căutaţi pe antecesorii d-lui Ceauşescu: ei îşi exercitau talentele diplomatice la coada horaţiană a vacii la păscut.

E bun regimul comunist din România? De modul cum se trăieşte în "libertatea" instaurată de acest regim, aţi auzit, domnule Bush?

De chemările la "securitate", de vizitele şi perchiziţiile domiciliare; de siluirea conştiinţei prin "reţineri" (am fost "reţinut" de două ori, sub un pretext oarecare); de "judecăţi" securiste (am fost "judecat" de o comisie secretă pentru manuscrise pur literare); de confiscări (mi s'a confiscat tot ce scrisesem în 10 ani de "libertate") de spitalele psihiatrice; de vânzarea oamenilor: fiul şi fiica mea au fost cumpăraţi (vă pot indica unde şi în mâinile cui s'a făcut plata, de către cine, ce sumă, la ce dată): pentru mine câte intervenţii externe nu s'au produs, inclusiv a unor membri ai Seantului; - de cenzură; de dezinformarea continuă; de întrebuinţarea mijloacelor de delaţiune (şi benevolă şi impusă), ca metodă de guvernare; de nesiguranţa şi teroarea proprii acestui regim "bun", beneficiind de indecente profituri, în tristeţea şi mizeria acestei ţări atât de dăruită de Dumnezeu şi secătuită de ei.

Cele ce preced nu constituesc o atitudine contra dv. Ar fi din parte-mi, o nesăbuinţă, dat fiind calitatea politică cu care sunteţi investit şi elevaţiunea eului dv. Nu este un protest. Este un strigăt de durere naţională. Sublinierea unei disonanţe în armonia universală, fără de care acţiunea oamenilor se abate dela principiile perene ce conduc destinul omenirii.

Scriind cele ce preced nu fac operă partizană. Ar fi nedemn şi de mine şi de ţara mea: slujesc adevărul, singurul element care dă valoare acţiunilor oamenilor, a celor mai puternici din câţi sunt lăsaţi pe pământ, azi unul din ei fiind dv., domnule Bush, Vice-Preşedinte al Statelor Unite, purtător de permanentă nădejde pentru milioanele de oameni oropsiţi de comunism. □

Radu BUDIŞTEANU

La scrisoarea de mai sus, care a fost trimisă Dlui G.Bush, acesta a răspuns dlui Radu Budişteanu printr'o scrisoare personală datată 2 Noembrie a.c. purtând sigilul Casei Albe. Această scrisoare este însoţită şi de expunerea oficială făcută de Dl Bush reprezentanţilor presei internaţionale în ziua de 21 Septembrie a.c. la Viena. Din lipsă de spaţiu vom publica în numărul viitor această scrisoare de răspuns, precum şi concluziile pe care Dl Radu Budisteanu le trage asupra atitudinii oficiale a ÚSA în raport cu România şi exil.

CULTURĂ, INCULTURĂ ŞI POLITICĂ

Adrian B. COSMA

Este ştiut că "socialismul", oricare dintre socialisme, făcea caz în primul rând de "cultură", de "culturalizarea maselor", de siguranţa că la orice colţ de stradă se poate afla un geniu al culturii, însă sistemul de opresiune al capitalismului burghez împiedică acest lucru, simplu ca bună ziua într'un sistem socialist.

Sistemele socialiste cu exterminările de burghezi, slavă Nefârtatului, au venit, dar nu se ştie cum, iată că nu descoperă la niciun colţ de stradă niciun geniu înnecat în "mase", după cum nici masele nu mai există decât adunate cu gărbaciul la permanentele "23 August" când vorbeşte Seful. Indiferent cu ce ocazie naţională, sau doar ocazie şi gata, se ştie că oricând apare El, este naţional şi locul şi ziua, şi ceasul. Cum se şi spune necontenit când e vorba de El, că "omul sfinţeşte locul", ceea ce este real numai cât priveşte" locul", deoarece "sfinţenie"- sau "omenie" n'au nimic de-a face cu aceste apariţii. "Naţional" a devenit ceva degradant. Incet încet, s'a văzut că în realitate "cultura" pentru "socialism" se reduce la ideologie şi propagandă. Bine înţeles ideologia nu a dat niciun geniu scos din "mase", iar propaganda la fel.

Când s'a instalat la Bucureşti "puterea populară" la Universitate, un tânăr savant de excepţie a fost propus să ia catedra unei discipline pentru care avea toate titlurile. "Puterea populară" l-a dat afară pe uşă, cu argumentul "măciucă" "n'avem nevoie de voi, ci de profesori de încredere". Era clar în ceea ce privea "cultura" adică era înlocuită cu "incultura" ideologiei partinice. Aici însă nu e vorba de "cultura" sau "incultura" unui conducător politic. Carol cel Mare, care-a pus bazele Europei şi a culturii ei, ştia să se iscălească şi atunci când mai avea timp încerca să înveţe cu ajutorul învăţaţilor cât mai mult, în primul rând ISTORIE.

Când un regim politic primul lucru pe care-l face este falsificarea istoriei, înseamnă că în locul "culturii" aduce "incultura". Există în România de azi o sumă de oameni bine înfipţi în politica regimului, şi cu toate că "ştiu carte" susţin anti-cultura, şi îşi bat joc astfel în primul rând de ei înşişi.

Dar ma rămâne o întrebare: ceea ce face azi un sistem hingheric, în România, se poate numi politică! Nu credem. Pentrucă acolo unde încetează "cultura" nu mai este nici "politică".

Anti-cultura duce inevitabil la anti-politică. Monarhia absolută, sub care s'a plăsmuit cultura Europei făcea "politică", monarhia constituţională care da libertatea cea mai mare culturii, a făcut politică, şi face unde mai este, Republicile democratice care dau perfect posibilitatea ridicării geniilor din masă, fac politică, în vreme ce "Republicile socialiste" care impun incultura prin ideologie şi propagandă nu mai fac "politică", ci altceva. Fac tiranie, sclavie, războí permanent şi acumulează cele mai sigure mijloace materiale pentru genocid.

Dacă "politica" este şi ea însăşi "cultura", ce este ne-politica ce se impune prin "incultură", prin transofrmarea oricărei culturi în "incultură" şi anti-cultură? Părerea care se impune este că această ne-politică a "socialismului real", este un psiho-genocid, ai cărui manipulatori demonizaţi pregătesc un genocid fizic, a cărui "repetiţie generală" este în Afganistan, şi al cărui simpton trădător a fost "eroica" vânare a unui avion civil cu 269 de pasageri civili. Pregătitorii de genocid au intrat în panică şi crezând că li-se dezvăluie secretele "pe teren" au pulverizat o maşină şi 269 de vieţi omeneşti care nu aveau nimic de-a face cu "dispozitivele strategice".

Aşa că "incultura" duce la "ne-politică", iar aceasta la crimă - numită cinic "luptă de clasă". □

Cuvântul Românesc

Numai

$ 20

pentru 12 luni

Răvaş de Crăciun 1983

"ŞI TOTUŞI, SE MIŞCĂ..."

—— Ilie OLTEANU ——

Sunt cuvintele conştiinţei lui Galilei, spuse doar în şoaptă când a fost silit (prin ameninţarea cu moartea) să renege adevărul, care îi spunea că pământul se mişcă în jurul soarelui. In vreme ce, cu voce tare, Galilei se conforma poruncii ignoranţei, nu s'a putut reţine să şoptească măcar, că nu soarele se învârte în jurul pământului, ci pământul se roteşte în jurul soarelui. Acesta e înţelesul celor patru cuvinte, şoptite: "Si, totuşi, se mişcă..."

Precum în cazul acestei legi fizice, adevărul a biruit (nu ignoranţa), tot astfel şi cu legea-învăţătură a lui Christos: adevărul a triumfat mereu şi până acum. Si va triumfa în vecii vecilor, în ciuda ignoranţei oarbe, care vrea să-l dezrădăcineze din inimi.

In acest an 1983 când, iarăşi, sărbătorim Naşterea Pruncului în ieslele Vifleemului, credinţa în învăţătura Domnului trebue să lumineze conştiinţa creştină, odată mai mult, cu flacăra biruinţei.

Afirmaţiile împotriva creştinismului multe sunt. Intre acestea, una (socotită de temelie, care a făcut până şi pe mulţi "creştini" să se încovoaie) susţine, că învăţătura creştină ar fi, pur şi simplu, o utopie. Fără să ţină seama, că tot ce a dăscălit Dumnezeu prin Fiul s'a şi înfăptuit, aievea. Un exemplu (colosal) din nenumăratele: primii creştini din Ierusalim au rezolvat problema socială (cum n'a mai fost rezolvată de atunci). Nu prin vărsare de sânge, nu prin constrângere, ci prin bunaînvoire, izvorîtă din credinţa absolută în cuvântul Mântuitorului, care i-a determinat să nu se îndoiască nici de cunoştinţa Lui, anticipând, astfel, cu veacuri înainte, deznodământul final al străduinţelor cunoaşterii. Fapt, care s'a întipărit în inima tuturor celor "săraci cu duhul" (mai ales). Dovadă colindul străbun:

"Răsărit-a lumii
"LUMINA CUNOSTINTEI..."

In tot cursul istoriei, pace a fost numai într'o singură comunitate: a primilor creştini (altă înfăptuire - unică în istorie - a cuvântului Domnului). Primilor creştini şi duşmanii le erau fraţi. Impotriva duşmanilor, ei n'au ridicat niciodată braţul. Căci nu triumful prin răpunerea lor voiau, ci întoarcerea lor la lumina adevărului. Iar această voinţă de bine pentru duşmani, creştinii au plătit-o adesea cu preţul vieţii (nu numai din iubire faţă de fraţi, ci, mai presus de toate, întru ascultarea-trăire a învăţăturii).

O altă consecinţă (realizare) a acestei învăţături: pentru creştinii adevăraţi nu e decât un singur neam: neamul omenesc (în care toţi sunt fraţi şi surori, fără deosebire).

Biserica, la început, UNA a fost: BISERICA LUI DUMNEZEU, din care au fost plivite toate buruienile, pentruca strălucitoare, iubitoare, jertfelnică să fie, stăpânită de Duhul Sfânt.

Cu adevărat, se poate spune despre primele începuturi: Cerul s'a cununat cu pământul. Plinitu-s'a atunci, aidoma, voinţa Domnului, trâmbiţată de oştile cereşti în Seara cea Mare:

"Mărire întru cei de Sus, LUI DUMNEZEU;
"Pe pământ pace, între oameni bună învoire..."

In inima fiecărui creştin răsuna, necontenit, mai puternic decât dangătul tuturor clopotelor de biserici, făgăduinţa împlinită:

"S'a născut vouă Christos!"

...

"Slăvite fărmituri a vremii...
"De mult...v'am îngropat văleatul..."

Căci, precum bine a spus-o cine a spus-o, în loc ca spiritul Bisericii să continue să pătrundă în lume, înnoind-o, curăţind-o de fărădelegi, cu vremea, şuvoiul tulbure lumesc, a năvălit în Biserică. Libertatea, ce ne-a dat-o El, o răstălmăcim amarnic: nu ne mai place să ştim de Stăpân. Cei mai mulţi uităm, vinovat, că DUMNEZEU ESTE STAPAN, a Cărui voinţă nu avem dreptul să o schimbăm (strâmbăm) după ereziile noastre. In locul Lui, ne-am creat un idol: propria noastră raţiune, despre care un teolog de seamă are cuvinte cum nu se poate mai aspre:

"Această logodnică a dracului, raţiunea, cocota de care ne-am îndrăgostit, ne încântă şi vrea să se dovedească înţeleaptă, iar ceea ce gândeşte şi spune ea credem, că e dela Duhul Sfânt... Alte păcate le putem vedea, dar nimeni nu poate controla (sau contrazice) raţiunea..."

Nimeni, nimic?

Si, totuşi, e un glas, care nu poate fi amuţit: însuşi glasul făptuirilor (faptele) acestei raţiuni, care nu sunt decât dezastre născătoare de şi mai multe dezastre. Acestei raţiuni i se potriveşte spusa unuia către unul strâmb: nu te mai osteni cu vorbele tale, căci graiul faptelor tale sună mai puternic decât cuvintele tale (asurzindu-le!)"

Faptele, FAPTELE!:

După domnia de mii de ani a raţiunii umane, două treimi din omenire sunt şi astăzi flămânde, milioane şi milioane de copii mor de foame, cu tot progresul tehnicii moderne, care ar putea să asigure bunăstarea tuturor. Ura otrăveşte om şi neamuri. Războaiele se ţin lanţ. Si, îngrozită, de încleştarea apocaliptică viitoare, umanitatea se leagănă cu iluzia "reducerii" armelor atomice; în loc să declare războiul (oricare război) scos din lege şi să înfăptuiască primul pas, absolut necesar, spre un început de pace: dezarmarea complectă, definitivă, a tuturor.

Acestui idol al raţiunii se închină şi creştinătatea (cu puţine excepţii). Iar, pentrucă creştinătatea e chemată, în primul rând, să dezrădăcineze răul din lume, cu ajutorul lui Dumnezeu, propovăduind şi trăind, prin faptă, adevărul învăţăturii divine, această creştinătate, vinovată prin neîmplinirea misiunii ce i s'a dat, poartă răspunderea principală pentru dezastrele din lume; această creştinătate, care (determinată de aliata cea mai de seamă a diavolului: raţiunea) a adulterat învăţătura genuină. Creştinătatea, deci, nu creştinismul, e vinovat.

Când se va prăbuşi acest idol al raţiunii rătăcitoare în întuneric, numai Dumnezeu o ştie. Absolut nici o îndoială însă: se va prăbuşi. Dar şi până atunci cei, care nu se închină lui (mulţi sau puţini), să continue să mărturisească (indiferent costul), nu prin şoaptă ca Galilei, ci neînfricaţi, în văzul şi auzul tuturor, încrederea în biruinţa adevărului unic (al lui Dumnezeu), dovedind-o, ca şi primii creştini, prin supunere şi iubire faţă de Dumnezeu şi prin dragoste neprecupeţită faţă de toată făptura umană, înscriind pe steagul ostenelilor şi jertfelor lor crezul, până în ceasul cel mai de pe urmă, rostit în rugăciunea Domnească:

"Fie voia Ta (Voia Lui Plinească-se)!"

Această plinire - necesară- va fi adevărata sărbătorire şi din acest an a Naşterii Prinţului Păcii. Pentruca să se apropie ceasul, în care întunericul să fie izgonit şi toată suflarea să ştie: Dumnezeu e Singurul Vistiernic al adevărului, căci

NUMAI DUMNEZEU E MARE! □

IOAN LA PIEPTUL HRISTOSULUI

Lui Dumitru Ichim

Tu, ce mai mult decât pe ceilalţi
Rabbuni te iubea,
Copil aproape tu,
Cireş uman, cireş în lacrimi,
Neştiutoare plantă de iubire,
Ascultă-mă:

Ce se făcea când fruntea ţi-o lăsai
La pieptul Lui?
Unde pluteai
Când lămureai murind de drag cum bate
Inima inimilor?

Tunica te'mbată cu ceva mai bun
De flori de câmp, de colb şi de sudoare
Topite 'n mireasmă străină
Si fără nume.

Rabbuni cuvânta,
Si tu treceai peste cuvinte:
Nu le-auzeai, dar le vedeai,
In El adânc le străvedeai.
In El departe,
Pierdut în Miezul tainic dublu
Unde 'ncolţea Cuvântul.

Tunica te 'mbăta cu ceva bun
De lucruri vechi şi dragi de-acasă,
De straie 'ndelungat purtate,
De in albit de mâna mamei,
De-aluat muncit de mâna mamei,
De pâine proaspătă.

Rabbuni respira
Si răsuflarea Lui înceată
Te legăna pe valuri calme
De moarte dulce.
Mureai cu toate simţurile,
Mureai cu sângele, cu inima, cu mintea,
Mureai în lacrimi.
Si rupt de toate, toate le vedeai
Inchis în Miezul veşnic,
In Miezul Dublu.
Tunica te 'mbăta familiară...

Rabbuni binecuvânta,
Si tu te cufundai în ne'nţeles
De licur de izvoare.
Orbăcăiai în ne'nţeles
De noapte de izvoare.
Si pipăiai cu buze arse
Izvorul binecuvântării.

—— LUAŢI, MÂNCAŢI, ACESTA
E TRUPUL MEU...

...Ci tu răpit locuiai Trupul
Si Trupul scump te locuia.
Te destrăma 'n ne'nchipuire
Si iar te plămădea.
Iar tu, cel nou, descopereai

Dospirea pretutindenească,
Impreunarea fără capăt
Din dimineaţa lumii,
Intruchiparea neprihană
Din dimineaţa lumii.
Si pieptul cosmic îl scăldai
Cu şiroaie de lacrimi.

—— BEŢI DINTRU-ACESTA TOŢI, ACESTA
MI-E SÂNGELE...

...Si Vinul scump al Vinelor
Curgea în tine.
Arterele şi vinele-ţi ardeau
In dureroasă preaiubire,
Erai întreg, cu trup şi suflet,
Rugul cumplit de preaiubire.
Si mistuit de flăcări
Te prefăceai în Ochiu cât lumea
Si, Ochiu cât lumea, străvedeai
Roşie, dăruirea peste lume,
Roşie, revărsarea peste lume,
Cea peste fire revărsare peste lume.
Si iar te nimiceai de drag
Si mângăiai cu lacrimi
Inima inimilor.

*
* *

Tu, ce mai mult decât pe ceilalţi
Rabbuni te iubea,
Copil aproape, tu,
Cireş uman, cireş în lacrimi
Străvăzător ochi de iubire
Roagă-te pentru dragostea 'ntre oameni!
S'audă iarăşi neamurile
Si acum şi'n veci şi pururea cum bate
Inima inimilor.

Nicu CARANICA

UN CENTENAR ȘI CRONOLOGIA SECOLULUI XX

—Cronographus ANONYMUS—

In 1983 s'au implinit 100 de ani dela nașterea lui Mussolini. Dacă în 1970, când a fost centenarul lui Lenin, UNESCO era cât pe-aci să organizeze sărbătorirea primului planificator al genocidului pe plan mondial, de Mussolini s'a ocupat puțină lume, s'a scris în presă, e drept fără multă otravă, dar nu s'a spus ce era mai important. Si nu s'a spus, pentrucă propaganda comunistă mondială a falsificat total cronologia acestui secol, iar ne-comunismul mondial a adoptat această cronologie fără s'o supună niciodată unei critici istorice.

Reconstituirea cronologiei acestui secol în conformitate cu faptele petrecute, este azi de o importanță vitală pentru supraviețuirea civilizației și culturii Eur-Occidentului. Pentru viitorul nostru, pentru conștiința față de acest viitor, este absolut necesar să lăsăm orice oportunisme de-o parte, și să considerăm istoria cum s'a petrecut, nu altfel. Si gâtlejurile fără fund ale acelor de nicio credință, să nu se gargarisească în dreapta și stânga, pentrucă nimic din ce-a fost nu are cum să învie, și probelma este să știm clar ce a fost, nu ce ni-se tot spune că ar fi fost. Azi nu se scrie istoria cum s'a petrecut, într'o cronologie justă, din două motive: așa cer interesele comuniste și așa cere ipocrizia celor ce le-au susținut până prin 1980, aliații conștienți sau inconștienți ai flagelului bolșevic sub specia căruia se proectează viitorul genocid planetar, început cum știm în Cambodgia și în plină activitate în Afganistan. Aliații conștienți ai comunismului nu au lăsat nici până azi, mai precis până la Soljenițin, să se arate care sunt obiectivele de adâncime nu de suprafață ale bolșevismului, pentrucă în acest caz s'ar face vinovați ei înșiși de crimă contra umanității, căzând sub cea mai grea vină din acest secol, până la crimele lui Hitler.

Cronologia reală a secolului nu se poate face decât urmărind jaloanele reale care marchează mersul unei revoluții anti-om absolute, intâi dela Vest la Est și ulterior dela Est la Vest. Marșul a inceput dela Vest, "pe drum de fier", când într'un vagon plumbuit guvernul celui de-al doilea Reich, l -a strecurat în Rusia pe Lenin, pentruca Rusia intrând în descompunerea revoluționară să lase liber frontul de Est. Unui război de inspirație nefericită, îi urma o întâe crimă de stat împotriva umanității. Prima etapă a marșului a fost imediata răsturnare a lui Kerenski, în același 1917, ceea ce a dus la instalarea bolșevismului. Astfel într'o țară precumpănitor de țărani și în același timp cea mai mare dintre țările ortodoxe, începe cel mai feroce război religios dela războiul de 100 de ani. Si cu acesta începe cronologia adevărată a secolului nostru, care intră în efectul de culme al primului război mondial. Secolul nostru este al celui mai crunt război religios din istoria Europei.

In primele rânduri din "Ab urbe condita", Tit Liviu scrie că dacă numele lui se îneacă în cetele celor ce-au scris despre începuturile Romei, el se consolează prin rangul și importanța celor care "îi vor pune numele în umbră". Tit Liviu avea de luptat cu diverse legende, pe când istoricul de azi are de luptat cu cea mai tenace propagandă posibilă, și în niciun caz nu va putea spune despre ea ce spune Tit Liviu despre istoricii care îl preced.

Toată istoria din 1917 încoace este a unei revoluții anti-om, susținută de "umaniști"; prefăcuți timp de 65 de ani, de când se tot umblă de mână cu diavolul ca să se treacă o punte ce nu se mai sfârșește, dar al cărei capăt pare a se întrezări din 1980 încoace. In afară de târziu apărutul Soljenițin, nimeni nu a vrut să spună că obiectivul acestei revoluții materialiste nu este material ci spiritual, adică nu "capitalismul" care trebue scos din societate, și de care nici până azi nu se știe bine ce este, ci așa cum se poate precis constata retrospectiv, obiectivul principal al bolșevismului este scoaterea creștinismului, despre care știm ce e, din societatea creștină. De aceea noi creștinii, și deloc "capitaliști", suntem datori să facem cronologia exactă a acestui secol.

După victoria din Rusia, revoluția materialistă și atee anti-creștină, a suferit două eșecuri succesive, datorite unor puteri inferioare ca forță marilor puteri de atunci, și anume România și Italia. Personagiile istorice care au provocat aceste eșecuri, au fost doi regi și un civil, Regele Ferdinand al României și Regele Italiei Umberto II, cu civilul Benito Mussolini, la origine învățător, ziarist și ulterior om politic activ, despărțit de socialiști.

Faptele istorice sunt așa de riguros controlabile, încât nu pot fi în niciun fel sofisticate. Revoluția începută în Rusia, așa cum se știe, nu era o revoluție națională, ci internațională. Ea era deci planificată mondial, așa că din momentul în care își stabilise un centru, ea trebuia să iradieze. Ceea ce s'a făcut cu mare rapiditate. Spre Vest de Rusia era Imperiul Habsburgic, care însuma o întreagă lume catolică în Europa de Est și Centrală. Expansiunea spre fosta Austro-Ungarie, dizolvată, a fost dezlănțuită imediat după lovitura lui Lenin din Rusia. Dar ea a fost zădărnicită în această parte a Europei de viziunea Regelui Ferdinand al României. El a dezarmat la timp resturile de armată rusească bolșevizată, după ce trupele noastre au intrat în Basarabia care își proclamase alipirea la Regatul României. In 1919, a luat puterea în Ungaria comunistul Bela Kun, instaurând aceeași teroare ca și în Rusia lui Lenin. Bela Kun era din Transilvania, fost jurnalist în timpul Ungurilor și director al asigurărilor muncitorești la Cluj, post din care a fost scos de Unguri și trimis pe front, cu gradul de caporal. Făcut prizonier de Ruși s'a lansat în activitatea comunistă făcând propagandă între prizonierii Rușilor. In 1918 a ajuns la Budapesta, a înființat ziarul "Gazeta roșie" și curând a luat puterea cu un guvern comunist. Regimul de teroare al lui Bela Kun a început masacre împotriva Românilor care erau dincolo de granița provizorie. De atunci se poate urmări, retrospectiv, cum comunismul anti-naționalist de altfel, folosește pentru scopurile lui șovinismul. Ungurii erau furioși din cauza pierderii Transilvaniei, așa că Bela Kun a refăcut fără greutate armata "honvezilor", ca să recupereze Transilvania, și a început ofensiva. Fără să țină seamă de "rezervele" aliaților, "umaniști", Regele Ferdinand a dat ordinul de trecere a Tisei, și armata românească a intrat în Ungaria, trecând podul de vase în noaptea de 29 spre 30 Iulie 1919. Ajunsă la Budapesta armata română a izgonit guvernul lui Bela Kun, care a fugit pe socoteala lui la Viena, unde n'a avut succes și s'a dus mai departe la Moscova. Regele Ferdinand, după izgonirea guvernului bolșevic, a făcut el însuși o inspecție armatei românești la Budapesta. Ura Ungurilor avea să se conjuge perfect cu a comuniștilor, și remarcabil lucru, printre cei puțini membri ai micropartidului comunist din România în 1940 majoritatea erau Unguri, ca și atâția torționari ai comunismului "național" de mai târziu.

Românii cu Regele Ferdinand, au fost primii care au provocat o gravă înfrângere a lui Lenin și a comunismului, pentrucă Ungaria a fost prima și ultima țară în care a căzut un regim comunist. De aceea România a fost prima țară pusă pe răbojul răfuelilor bolșevice, iar răzbunarea s'a văzut după 1944. După 1919, în România pe urmele marelui Rege care a servit creștinătatea și Occidentul prin bararea comunismului în Centrul și Sud-Estul Europei, care ar fi fost asigurat de reluarea Transilvaniei de către bolșevicii lui Bela Kun, a apărut o primă generație a României Mari, care dându-și seama de imensa primejdie bolșevică rămasă, întrucât Rusia Sovietică exista și după fuga lui Bela Kun, a înființat. In 1927 o "Legiune", pusă sub semnul Arhanghelului Mihail, și care cu Corneliu Codreanu și Ion Moța în frunte a fost singura mișcare creștină de acțiune din Occidentul de atunci, și efectiv nu a fost dublată în România de o mișcare comunistă, mai întâi pentrucă acesta își tăiase singur drumul după ce în 1920 un agent comunist cu nume străin a pus o bombă la Senat ca să-l ucidă pe Regele Ferdinand, la doi ani după întregirea României. Regele a întârziat și bomba a făcut alte victime: Episcopul unit dela Oradea, Demetriu Radu, care luase parte activă la Adunarea dela Alba Iulia în 1918, și ministrul justiției de atunci Demetriu Greceanu.

La doi ani după acțiunea românească din 1919, comunismul avea să sufere o înfrângere de importanță mondială, în Italia. Aceasta a fost opera unui rege și a unui civil, întemeietorul unui partid intitulat "fascist". In prealabil este necesar să spunem că nu a existat alt fascism decât acela al lui Mussolini, iar însuși fascismul s'a redus în realitate la autorul lui. Spre deosebire de comunism acesta nu era o ideologie, și tocmai de aceea a avut succes în Italia. Regele Victor Emanuel III i-a încredințat guvernul lui Mussolini în 1921, pentrucă a recunoscut în el un om capabil să combată anarhia totală în care intrase Italia prin acțiunile comuniste, și în același timp recunoștea în el un om mai aproape de realitățile populare decât vechii oameni politici ai unui liberalism osificat și total dezarmat față de ofensiva bolșevică, a cărei conducere era în mâinile unui specialist revoluționar ca Lenin. Asaltul bolșevic în Italia se explică prin importanța lui din cauza Vaticanului, adevărată capitală spirituală a celei mai mari părți din Occidentul Atlantic în afară de cel Mediteranean. Lovitura suferită de Lenin în citadela catolicismului mondial a fost așa de grea încât el a lăsat comuniștilor cuvântul "fascist" ca termen de maximă injurie pentru definirea adversarilor de tot felul. Generalizarea termenului injurios "fascist" pentru toți opozanții față de comunism a fost așa de mare, încât democrații de azi il condamnă pe Stalin ca... "fascist". Dar după ce a răspuns cu succes la o stare de fapt prezentă, Mussolini a dat dovadă și de un mare simț al prevederii, iar dacă lui i-se datorează faptul că Europa Occidentală nu s'a comunizat după 1921, tot lui i se datorează și insuccesul comunismului după cel de-al doilea război mondial, și anume nu prin vreo "ideologie" ci printr'un mare act de stat care a fost tratatul dela Latran din 1929 între Statul Italian și Vatican. Prizonier și fără drepturi dela nașterea Italiei unificate, Vaticanul era datorită lui Mussolini din nou un factor de influență puternică redevenind persoană juridică cu drepturi de stat. Cu ajutorul moral al acestui stat, Vaticanul, partidele democratice creștine din Italia, Franța și Germania au contribuit mult mai decisiv la bararea comunismului în Occident decât chiar "planul Marschall", după al doilea război mondial.

Al treilea asalt bolșevic care putea să aibă prin succes enorme urmări, a fost în Spania ajunsă în controlul lor în 1936, când a venit revolta Generalului Franco. Tot o țară latină avea să oprească a treia oară comunismul în marșul lui de distrugere a creștinismului, pentru a lua în primire Occidentul.

Cronologia Europei, ce nu trebuia să ajungă cu o treime din ea în mâna comunismului, este deschisă după 1938 de Adolf Hitler, care contrazice fundamental succesele celor trei țări romanice, România, Italia, Spania. Personagiu hibrid, Hitler nu a fost doar un confuz total, dar și un trădător al Europei și inclusiv al propriului său popor, și al umanității.

Această cronologie catastrofală se poate face pentru epoca de după intrarea lui Hitler în arenă pe plan mondial. Dar în afară de centenarul lui Mussolini, acest secol cere un parastas de exorcizare pentru celelalte personagii principale dintr'al doilea război mondial. In comparație cu toți ceilalți lideri din acest război, despre Mussolini se poate spune că a fost singurul nediabolizat. A sfârșit asasinat de plebe și spânzurat cu capul în jos ca Petru, pe când Hitler, expresie maximă a nihilismului faustic și a disperării implicite, s'a sinucis, după ce trădase tot.

O "cronologie" nu propune repetarea unor fenomeme istorice, pentrucă nimic nu se repetă în istorie dar ea poate stabili o constantă sau alta a unei epoci istorice. Si constanta secolului nostru este desacralizarea umanității prin materialismul revoluționar. Impotriva acestei desacralizări a fost "seria latină" din anii 1919-1936, care a pus bariere revoluției desacralizării materialiste în România, Italia, Spania. Cel de-al doilea război mondial cu ororile lui, după "Gulag", cu Auschwitz, Dresda, Hiroșima, l-au făcut alții decât cei din seria latină și ororile continuă cu genocidul care amenință întreaga planetă, și care nu a fost inventat nici în România, nici în Italia, nici în Spania. Crima de genocid se perpetrează azi direct și indirect, "in agendi" prin revoluția comunistă și "in omitendi" prin toleranța celeilalte părți. Dar dacă sunt semne de oboseală a acestei stranii toleranțe, iată că "inteligheņțiile" se vaită ca din gaură de șarpe că refuzul acestei toleranțe ar fi egal cu un belicism de natură... "fascistă". E adevărat, dela asasinarea lui Mussolini au trecut aproape patruzeci de ani, deci mai mult decât timpul unei generații. Așa că "falsa cronologie" o ia de-a capul. Ce se va face această familie de cronologi, după ce nu va mai rămâne mai nimic din planetă, dacă "fascismul roșu" ne va turna în cap toate atomicele de care dispune? Când ar rămâne în umanitatea scufundată asemeni unei Atlantide, numai insula Imperiului Roșu, a cărui culme sau declin a fost prevăzută de Orwell și Amalric, un istoric și un poet, în 1984? Să sperăm însă că odată cu acești "antifasciști" va supraviețui și lumea normală fatalului an 1984 al celor doi profeți. □

COLINDUL COPIILOR DIN ROMÂNIA

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Moșul nostru bun și drag,
te-o lăsa securitatea
să ne treci al casei prag?

Fii atent, drag Moș Crăciune
când ne spui de Prunc Iisus,
Popa ne-a vorbit de Domnul
și prin pușcării l-au dus.

Am și eu o rugăminte:
nu îți cer căluț, păpuși,
nu îți cer o jucărie;
dar când vii din nou, la noi,

bate'ncetișor căci tata
o să creadă că "îl ia"
iar mămica, sărăcuța,
se tot sperie și ea

și când vii, drag Moș Crăciune,
dacă ești așa bogat
adă pâine, multă pâine,
să mănânc pe săturat.

Aș mai vrea -dar astea-s vise-
poate lapte, pâine, ou,
Toată țara-i numai foame.
Cui să-i dai întâi cadou?

Dar mai bine și mai bine
roagă-l Tu pe Tata Doamne
să ne schimbe nițel burta
să nu doară când i-e foame!

Folclor nou

ALEXANDRU LUNGU: "CLAVICULA MUNDI"

Horia STAMATU

Critica literară la Români a apucat trei generaţii libere, până în 1945: generaţia lui Mairoescu, a lui Lovinescu, şi a lui G. Călinescu, "om sucit" cum îl numea admirabilul Mircea Popescu, sau "optimist inconştient" cum îl arăta într'o analiză Virgil Ierunca. Acest al treilea, Călinescu, a fot una din expresiile blestemului căzut asupra literaturii şi întregii culturi româneşti. Că era un personagiu de rău augur, a spus acum vreo jumătate de secol, Eugen Ionescu, într'o revistă de tineri, apărută în 1932: "d-l Călinescu are o pălărie. In pălărie pune hârtiuţe: pe fiecare este scrisă o atitudine eventuală. Atitudinea se trage la sorţi (...) De pildă, d-l Călinescu zice: "Vaca are două picioare", cu glas tare (şi încet, "ştiu perfect că vaca are trei picioare"). Peste 12 ani, după 1932, deci începând din 1944, Călinescu avea să-şi confirme din plin profetul, şi potrivit miciurinismului de ocupaţie cu creşterea potemkinică la nesfârşit, avea să afirme cu voce tare că vaca are cinci picioare, după cum se ştie.Călinescu a fost piază rea deoarece critica a devenit altceva, şi aşa se face că nicio critică nu se ocupă de scriitorii români de limbă română din exil, din motive antagonice dar nu mai puţin sincronice. Nu există niciun studiu al vreunui critic asupra acestui capitol al literaturii româneşti. Rămâne să sperăm ceva dela nişte neprofesionişti ai criticei scrise sau orale.

Pe contrapagina primei foi din noua culegere a lui Alexandru Lungu, se poate citi: "Toate drepturile de adaptare şi de tâlmăcire rezervate în toată lumea", ceea ce se obişnueste. dar mai departe vine ceva mai neobişnuit: "cele de răstâlmăcire", deci drepturile "lăsate în voia sorţii".

Cum cartea ne-a fost dată cu titlu de proprietate, făcându-ne deci proprietar nu critic, avem asupra ei, cum se zice, un "jus fruendi, utendi et abutendi". In "abuz" intră dreptul nostru de "răstâlmăcire", după cum în cel de "utendi" e dreptul nostru de a învăţa ceva, cum se cuvine dintr'o carte, iar dreptul de "fruendi" ar fi acela de-a recomanda lectura acestei cărţi, cu deosebită insistenţă pentru poeţii care află de ea. Criticilor o recomandăm mai puţin, pentrucă sunt nervoşi, nu au timp, şi trebue să-i menajăm pentru vremi viitoare de libertate a expresiei.

Liberi de orice sistem, vom pleca dela ceea ce vedem, şi ce vedem mai întâi este titlul "Clavicula mundi", româneşte zis "cheiţa lumii". Deci o cheie mai mică a lumii. De ce "o cheie mai mică"? Dacă autorul s'a lăsat în voia sorţii ca să ajungă a fi răstâlm răstâlmăcit, deci "re-tradus", nu avem decât să ne luăm curajul în dinţi. In general poetul "traduce" o viziune a lui în limba în care s'a născut şi a crescut, iar această "traducere" criticul o "retraduce", deci o "răstâlmăceşte" din limbajul poetic concentrat în limbajul curent diluat, pentruca astfel să facă accesibilă viziunea poetului şi celor neînvăţaţi cu limbajul concentrat al poeziei, care în toată poezia, de când există ea, este "hermetic".

"Cheia lumii", cheia puterii, potestas clavium, este la Dumnezeu. Care ne-a ajutat şi pe noi să facem câte o cheiţă, fiecare suflet sau chiar neam în parte, după "darul şi norocul lor". Una dintre aceste "cheiţe ale lumii", care ne ajută să deschidem câte o "portiţă" pe măsura noastră, a oamenilor, este şi "buchia", dela "alef-alfa", până la "a-bâ-câ". Nu este o "clavis", ci o "clavicula", dar nu mai puţin cea mai importantă din câte au descoperit oamenii, bine înţeles tot prin "inspiraţie", deci cu "voia Duhului".

"Alef" ar fi să însemneze şi "unu". Dar la noi, "romano-greco-traco-Dacii" care nu am preluat complicaţiile cabalei, corespunzătoare lui "alef" este "alfa", care până la urmă ne-a rămas "a". Iar primul ciclu din "Clavicula mundi" este închinat lui "alef-alfa-a". Si de aici începem răstâlmăcirea noastră, cu rezerva că orice traducere de acest fel, deci re-traducere, este aproximativă, poate chiar proastă, dar când răstâlmăcitorul are ceva de spus în legătură cu ceea ce răstâlmăceşte şi ajunge să spună ceva, fie chiar o infimă câtime din ce spune este o faptă bună în slujba Logosului.

Cum să re-traducem noi pe "a" spus aici de poet? Un adolescent genial s'a jucat acum mai mult de un secol, scriind un sonet "Voyelles", "Vocale". Dar, s'a jucat? Nu credem, ci avem convingerea că poetul gândea. Ceea ce e posibil cu toate că aşa ceva nu "permit" criticii la poeţi. Sonetul începe: "A noir...". După câte am răscolit cu anii, nu avem cunoştinţă să fi auzit cineva ce scrie aici. Dacă spunem româneşte"a negru" spunem acelaşi lucru ca şi Rimbaud, însă mai puţin, în sensul că lui "negru" îi lipseşte vastitatea pe care ne-o sugeră "n-o-a-r", cum se pronunţă franţuzeşte. Acest "a noir" al lui Rimbaud, nu este doar "alfa", începutul alfabetului, ci evocă de-a dreptul începutul lumii. Fulguranţa poetului încă adolescent a operat o incizie mult mai profundă decât mediocra teorie a "audiţiei colorate", care de altfel se refuză experienţei. "A" în acest sonet este un simbol al începutului, ca şi "alef" sau "alfa". Cu "a" suntem la "început", iar începutul era cum scrie, negru: "Intuneric era deasupra adâncului" ("Facerea", 1-2). Continuăm acest excurs cu Rimbaud, care despre a doua vocală, "e" spune "e blanc", "e alb". "E" în limba franceză este fie ceva între "e-o-ă", sau "eo", dacă nu chiar "ă" la urma cuvântului, ori pur şi simplu nu se aude deloc, însă metrica franceză îl pune la socoteală. Adevăratul "e", aşa cum îl avem şi noi, este pronuţat când are un accent, grav sau ascuţit, iar acest "e" accentuat este în pronunţie egal cu "est", este. Acest "e-este" e "alb", ca fulgerul care se vede în porunca "să fie lumină" ("Facerea,"1-3), iar fulgerul care a sfâşiat întunericul s'a numit LOGOS. Ce scrie Rimbaud în acest sonet are o consecvenţă incoruptibilă, şi nu se ştie din ce motive nimeni nu a văzut că sonetul este o iruptivă imagine genetică a cosmosului. Un filosof demonstrează ceva, pe când un poet afirmă, iar concluziile acestor afirmaţii nu sunt ale poeziei ci ale comentariului. In loc să se ostenească puţin ca să ajungă la ceva "concluzii", unul dintre cei mai închipuiţi oameni ai Franţei afirmă categoric că e vorba de o poezie "mediocră" (ETIEMBLE, "Rimbaud", Paris, 1950). Si de Gaulle a fost încrezut, fără să fie profesor la Sorbona, dar măcar avea pe ce să fie fudul.

Pe "e-este", alb ca fulgerul îl găsim în Evanghelia lui Ioan: "La început era Cuvântul", era "lumina oamenilor", dată oamenilor, şi "lumina luminează în întuneric şi întunericul n'a biruit-o" (Ioan, I, 1,4,5). Toate acestea vrea să le spună "alfa", care este începutul, şi cum desăvârşirea este în început, deci "alfa şi omega", pentrucă "Toate s'au făcut prin El", cel care era "la început", "şi nimic din ce-a fost făcut nu a fost făcut fără El", aşa că orice începe şi se desăvârşeşte este prin ceea ce a fost la început, iar toate acestea le spunem prin "A", pe care Alexandru Lungu ni-l actualizează în diverse hipostaze în primul ciclu al culegerii: "anume", "alean", "amarnică", "azimă", "aproape", "amuţiri". "Ai acestei linişti sumbre suntem", spune poetul, adică ai întunericului din care am fost scoşi, pentru a fi ridicaţi până la o linişte care este infinitul, "străluminată nehotărnicie". Acesta este şi logosul nostru şi LOGOSUL- alfa şi omega. Sub specia creaţiei, a dării de formă cu fiinţare şi ţel, tot ceea ce participă la creaţie este expresia credinţei, a dragostii şi a nădejdii, pentrucă "forma" este simbolul identităţii, iar identitate nu există fără credinţa perenă, după cum fiinţa este dragostea nelimitată iar ţelul viziunea desăvârşirii care întreţine speranţa. Tot ceea ce este are "nume", iar noi ne consumăm durata în hipostază de poeţi uneori, numind cu "gura pe care au sorbit-o până la istov cuvintele", acestea fiind cele ce numesc tot ceea ce "A" fost creat, dăruit şi unic. "Aminte" şi "amarnic" sunt poeme ale desbaterii dintre peren şi trecător. "Fericirea amarnică" este ca un fel de ecou al cornului pe care îl auzea Eminescu, "îndulcind cu dor de moarte" sulfetul său. Aici însă e altfel spus.

In plină perenitate bântue dorul efemerului, după cum în plină desfătare prin efemer ne fulgeră dorul perenului, pentrucă aşa suntem făcuţi noi, fiinţe mereu pâlpâitoare, fluturii trecători ai perenităţii Creatorului nostru. In "alba cetatea", tot din ciclul lui "A", suntem purtaţi către centrul apolinic, la originile unei îndepărtate ginţi din locurile noastre, a căror lumină o purtăm oriunde ne ducem: "albă cetatea în depărtarea frunţii sclipind". Toate celelalte cicluri ale culegerii, "divertisment pentru mierlă şi instrumente de întomnare", "elemente de compoziţie pentru alean şi nesortire", "septet de visătorie fugită dintr'un fulger străin", se înseriază pe aceeaşi treaptă ridicată la incidenţele de rază, gând şi sunet, cu aceeaşi densitate iradiantă, care în poezie este, bine înţeles, altceva decât "expunere de idei" sau "predică".

Uneori ne izbeşte o turburătoare teamă de pierdere a fiinţei prin nostalgie, ca în "elemente, 7": "iar noi spunând numelor pe lucruri/ într'un elan năpraznic/ fără preget/ într'una cădem /pe văzul neîndurătoarei alcătuiri/ ce nu va fi să mai ne fie".

"Spunerea numelor pe lucruri" este drama diurnă a materializării Logosului, cu turburarea spiritului infinit prin "aleanul" care ne aruncă tot mai mult în lucruri limitate, într'un fel "năpraznic", şi ne deviază dela "e-este", ne amăgeşte cu derivate ale căror transformări nu sunt niciodată "altceva" ci doar unul şi acelaşi lucru îmbolnăvit de noi prin "alean" şi a cărui quintesenţă nu o vom ajunge decât rupându-ne de neîncetatele lui metamorfoze. In orice caz poetul ne propune, prin provocare, cele mai grele căi spirituale.

In "septet", unde cade o grea întrebare, "de unde coboară/ înspăimântata stirpe/ a visătorului?" ne dăm seama că suntem mereu păcăliţii unui foc de pae: "Un foc nimicitor/ de mistue doar oglinizile firii", deci nu este dorul-foc care să ardă în însăşi originile firii, ci în derivate, în imagini ale lui.

Poezia nu se rezumă, ci, pentru gloria ei, se repetă, dar e nevoie şi să o traducem în proză seacă, s'o retraducem deci, pentru a recentra, cât de cât, atenţia tot mai risipită a contemporanilor noştri pradă a vocalelor mijloace de comunicare vizuale în primul rând. De altfel, oricât s'ar feri poetul ca artist, în poezia lui lunecă inevitabil şi o sumă de sentinţe indirecte, diverse indicaţii care ne obligă să gândim asupra lor, şi poate că acesta e motivul principal în orice acţiune de persecuţie a poeziei cu proza descriptiv-analitică. In curgerea poeziei lui Alexandru Lungu, pe care el ne-o desvălue periodic în grupuri de poeme cu adânci legături interioare dela unul la altul, credem a găsi ceva ce s'ar putea numi "poezie negativă", în analogie cu "teologie negativă". Teologia negativă este opusă celei de şcoală, şi pleacă dela mister nu dela evidenţele ştiinţei numită "teologie". In ceea ce numim prin analogie "poezie negativă" se petrece un proces asemănător, în sensul că această poezie nu mai operează cu evidenţa locurilor comune în cadrul sistemului stabilit de relaţii între concepte în vorbirea sau scrisul curent (nu zicem şi noi "discursul", o , vai, lăsaţi, de ce...). Vorbirea şi scrisul curent în sistemul de relaţii conceptuale numit "logice" rămâne expresia raţiunii discursive imediate, iar poezia are o altă "raţiune", care nu este imediată. Insistăm: aici nu este vorba de "teologie" aplicată la "poezie", ci este vorba doar de analogia dintre refuzul teologiei negative de a conceptualiza misterul, şi încercarea de-a se face poezia independentă de înlănţuirea discursivă "concept judecată-raţionament", şi astfel judecăţile, inevitabile în orice fel de vorbire, nu mai sunt în funcţie de uzul convenţional al unui concept ci deschid alte perspective decât în poezia "raţionalistă care se menţine la ordinea de concepte, judecăţi şi concluzii din sistemul comunicabilităţii generale.

Ceea ce spunem nu este nou, cel puţin de peste un secol încoace, deşi chiar de mult mai demult, dar folosim termeni noi, cum ar fi"poezie negativă", prin care înţelegem căutarea poetică a unor semne de atracţie a misterului. Nu încape îndoială că toată "poezia-poezie", deci nu simpla "metrificare" a prozei discursive, face acest lucru de când lumea, cu grad, gradări şi intensităţi diferite, dar noi vrem să ne referim cu deosebire la microcosmosul nostru românesc, şi mai restrâns la o anumită "promoţie" care în exil practică de decenii încoace o "literatură negativă", uneori chiar cu violenţă de manifest. Din această "promoţie" avem între alţii, poeţi ca Alexandru Lungu, Virgil Ierunca, Ion Pârvulescu, Sanda Stolojan, regretaţii Ioan Cuşa şi Mira Simian, sau prozatori ca L.M.Arcade, Theodor Cazaban, trecut la limba franceză, nu de mult plecatul dintre noi Apunake, şi alţii. Afară de Apunake, leat mai vechi, toţi cei amintiţi sunt o promoţie care s'a afirmat cel mai mult în exil. Dacă această promoţie nu venea în exil, ar fi urmat să tacă pe veci, fără să lase urme, şi literatura română din acest secol era lipsită de un capitol important, al scrisului liber, paralel cu scrierea condiţionată din R.S.R.

Alexandru Lungu este poate ultimul venit din promoţia amintită, dar de când a venit, an cu an aduce câte un nou dar liric, în texte scrise cum spune el"parte printre colinele pădurii teutonice de soare apune, parte în scurte popasuri prin largul lumii."

Termenul "poezie modernă" credem că azi nu mai are niciun rost. Iar ceea ce sugerăm noi prin "poezie negativă" nu este chiar de azi, şi poezia românească, "modernă", dacă ne uităm bine vedem că începe chiar cu miraculosul poem popular, în care auzim ceea ce nu s'auzea deloc în vorbirea curentă. "Pe-un picior de plai/ Pe-o GURA DE RAI". Este metafora unei metafore, obţinută prin inversare , de termeni, pentrucă în limba română ea era ca şi mai târziu "gura iadului" care poate să ne înghită, şi niciodată nu se vorbea de "gură de rai", ceea ce exprimă nici mai mult nici mai puţin decât o revoluţie asumpţionistă, în sensul că ne soarbe raiul către care ne înălţăm noi. Chiar anonim poetul gândea în afară de locul comun, pentrucă în realitate aşa gândeşte poetul de când există el, cu semnătură sau nu. Distihul din Mioriţa desvălue aspiraţia secretă, ascensională, pe care locul comun n'o exprimă, deoarece "comun" este "căderea în gura iadului", pe când contrariul asumpţionist nu este dat "comunului", ci excepţiei, eroului, cum îl găsim în "Mioriţa". Eroul exprimă aspiraţiile profunde ale celor ce trăesc în locul comun fără ca acesta să-i mulţumească definitiv. De aceea apar dincolo de locul comun poeţii, cu iscălitură sau nu, dela cine ştie ce druid de care n'a auzit decât Dumnezeu, până la Pindar, dela Mioriţa până la Eminescu. Dar aici, vorba lui Hoelderlin, "ar fi multe de spus".

Când se plânge într'un vers că "noi spunând numelor pe lucruri", Alexandru Lungu ne atrage atenţia asupra marelui păcat care este pervertirea celor ce fac parte din zona lui "nous" în arşice, fie ele chiar rimate, sau indiferent ce alte "lucruri", deci "făcute", lucrate, nu "născute", create.

Credem că acesta este rolul esenţial al poeziei: să ne ajute a lupta contra degradării celor din zona lui "nous". Alexandru Lungu este unul din fericiţii vremii noastre, întrucât s'a angajat în acest sens pe treapta cea mai de sus a literaturii. □

ERRATUM

La sfârşitul articolului "Calcificări istorice" (numărul din Octombrie), în loc de "restaurarea unei oligarhii comuniste ci în trecutul pre-comunist", se citeşte "ca în trecutul comunist".

In numărul din Octombrie 1983, pagina 15, în articolul "Un interviu cu domnul Vlad Georgescu, s'a strecurat o eroare de exprimare. In coloana a 4-a, rândul 22, în loc de "Istoria generală a României", se va citi "Istoria Românilor", aşa cum este titlul corect al cărţii dlui Georgescu.

COLINDE ROMÂNEŞTI

PRAZNIC LUMINOS

Praznic luminos
Strălucit frumos,
Astăzi ne-a sosit
Si ne-a'nveselit

Că Mântuitorul,
Si Izbăvitorul,
Cu trup s'a născut
Cu trup s'a născut.

Raiul cel închis,
Azi iar s'a deschis,
Sarpelui cumplit,
Capul s'a zdrobit.

Si strămoşi iară,
Prin Sfânta Fecioară
Iar s'au înnoit
Iar s'au înnoit

Ingerii cântau,
Păstorii fluierau,
Magii se-nchinau:
Toţi se bucurau.

Dar Irod era
Că se tulbura:
De naşterea Sa;
De naşterea Sa.

Irod îl căuta,
Voind morţii a-l da.
Dar pruncul Isus;
Din ţară s'a dus.

Fie lăudat,
Binecuvântat
In veacuri: Amin
In veacuri: Amin.

MARE MINUNE

Mare minune, se arată
In Vifleem, de-astă dată.
Că s'a născut Isus prunc
Cum s'a prorocit de mult.

Audesă laudă multă.
Lângă peştera cea Sfântă;
Cântă Păstorii toţi tare
Laudă Domnului prea mare.

Rânduitu-s'a acum
La Răsărit, la Magi numa,
O, stea lucie frumoasă:
Si o rază luminoasă.

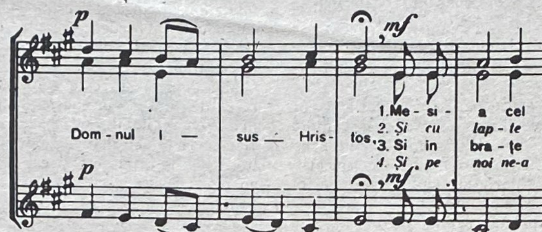
Si după stea, ei s'au luat,
Si lui Hristos, s'au închinat
Ca unui mare-Împărat;
Ca unui mare-Împărat.

DOMNUL ISUS HRISTOS

(Cântec de stea)

ALLEGRETTO — D. G. KIRIAC

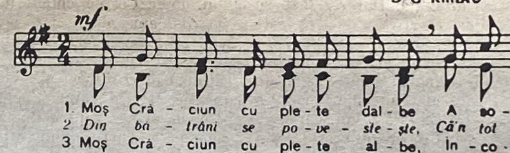

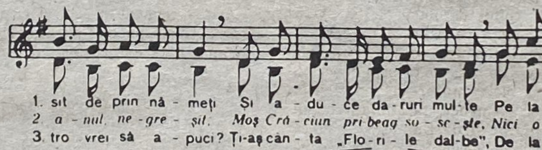

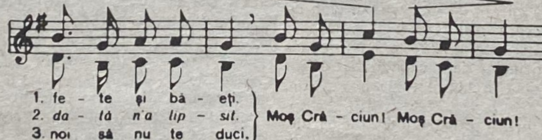

MOŞ CRĂCIUN

MODERATO — D. G. KIRIAC

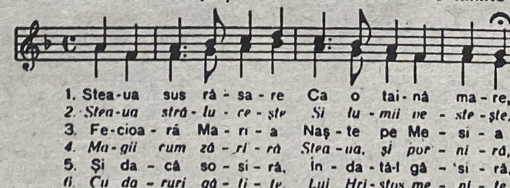

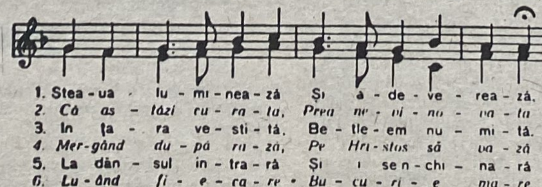
ST. CRUCEANU

STEAUA SUS RĂSARE

(Cântec de stea)

MISCARE POTRIVITĂ, nu prea rar — D. G. KIRIAC

O, CE VESTE MINUNATĂ

O, ce veste minunată
Lângă Vifleem se-arată
Cerul strălucea
Ingerul venea,
Pe-o rază curată.

Căci la Vifleem Maria
Săvârşind călătoria
Într-un mic sălaş
Lâng'acel oraş
A născut pe Hristos.

Păstorii văzând o zare
Din cer o lumină mare
Ei fluerau,
Îngerii cântau,
Si cu toţi se bucurau.

E Isus Păstorul mare,
Turmă ca El nimeni n'are
Noi îl lăudăm
Lui ne închinăm
Cu credinţă tare.

In coliba păstorească,
Vruta Domnul, să se nască.
Fiul Său cel Sfânt,
Nouă pe pământ;
Să ne mântuiască.

IA SCULAŢI BOIERI

Ia sculaţi voi boieri mari
Florile dalbe
Ia sculaţi, români plugari;
Florile dalbe.

Că vă vin colindători,
Florile dalbe,
Noaptea, pe la cântători
Florile dalbe.

Si v'aduc pe Dumnezeu,
Florile dalbe,
Să vă mântuie de rău;
Florile dalbe.

Dumnezeu adevărat,
Florile dalbe,
Soare'n raze luminat
Florile dalbe.

Noi vă zicem să trăiţi,
Florile dalbe,
Intr'un mulţi ani fericiţi;
Florile dalbe.

Si ca pomii să'nfloriţi
Florile dalbe,
Si ca ei să'mbătrâniţi;
Florile dalbe.

Poemul Eminescu (II) de Aron Cotruș

Ovidiu VUIA

D. Popovici, unul din cei mai serioși exegeți ai lui Eminescu, evidențiază printre principalele teme de inspirație eminesciană, titanismul și tensiunea sentimentului titanic. Desigur noțiunea în sensul ei strict dacă luăm exemplul lui Prometeu, cuprinde lupta unei ființe mai mult decât un muritor, mai puțin decât un zeu, pentru binele și eliberarea omului dintr'o anumită servitute, de unde revolta și eroismul acțiunii sale.

La Eminescu atitudinea titanică are un spectru mult mai larg referindu-se întâi la viziunile de proporții infinite, deschise în raport cu problemele destinului, neantul, moartea, absolutul, Nirvana.

Pe de altă parte titanismul eminescian include și o manifestare socială, luptătorii îi găsește cu predominanță printre ardeleni, în Naturi Catilinare Toma Nour și Avram Iancu, - cel din urmă împărtășește soarta unui Geniu pustiu, - apoi Horia, Andrei Mureșanu, eroi de poeme neterminate, lângă ei nu va putea sta decât figura lui Heliade, stâncă arsă a biblicului delta. Printre primele lui poezii aflăm și pe cea dedicată lui F.I., Filimon Ilia, prietenul din Blaj, cu care prin 1866 se plimba visând pe malul Târnavelor, cunoscând oamenii și meleagurile chiar în casa lor.

In lumina acestor date nu este cu totul întâmplător că titanismul din tinerețe al lui Eminescu va fi continuat de doi poeți născuți în Transilvania, nu departe de leagănul secular al Micii Rome, Lucian Blaga și Aron Cotruș.

Pentru a demonstra legătura dintre Aron Cotruș și marele său înaintaș voi analiza pe scurt poemul său, intitulat simplu, Eminescu.

Este cazul să menționez că poemul respectiv are două versiuni: prima a fost scrisă în 1939, la cincizeci de ani dela moartea lui Eminescu, apărută la București, a doua, în editura din exil, Carpații, anul 1959, la 70 de ani dela același eveniment. Subliniez faptul că în cartea Opere complete a lui Aron Cotruș, din editura Dacia, Madrid 1978 deși este publicată cea de-a doua versiune éditorul nu face referință bibliografică decât la poemul din 1939, cu totul nejustificat, deoarece în cea de-a doua formă autorul recrează pasagii întregi și aduce modificări în text esențiale. In consecință propunem ca pe viitor să se admită existența a două poeme Eminescu de Aron Cotruș, notate Eminescu (I), și Eminescu (II), cum am și făcut-o în titlul lucrării mele, ultima este de fapt comentată în studiul de față.

Inceputul se proclamă simfonic, beethovenian: poetul vrea ca pe drumurile de nemoarte, dela Tisa până la Bug și mai departe, între Mureș, Timoc, Pind, tărâmuri pe unde rabdă, asudă, și sângeră Români, să-i aprindă cu mâni aspre și cucernice lumânări ca niște brazi ca să se știe cine a fost El, Mihai Eminescu. Versul declamat întrebuințează metafore și dimensiuni "uriești" amintindu-ne că Eminescu a introdus acest cuvânt în literatura română, întrebuințându-l în viziunile sale, atât de propriu și poetului Aron Cotruș, ceea ce ne-a permis să zicem odată, că el scrie istoria lui Horia cu pădurile, munții și văile Transilvaniei.

Punți peste prăpăstii înfruntând dezmărginirea, visuri în care să-i cânte la fereastră păsările măiestre, fântânile dorului îmbiindu-l ca pe un arhanghel cu apă vie, sunt reprezentări concrete, corespondențe în lucruri ale versului eminescian, asemenea cu procedeul lui Brâncuși cel ce-a urmărit să dea înfățișare dorului printr'o coloană fără de sfârșit.

E formulat pe limbajul îngerului din Eden, miracolul lirismului eminescian, timbrul sacru al matricei creatoare românești prezent și în pictură dela Grigorescu, Luchian la Pallady și Petrașcu sau în muzica lui Cirpian Porumbescu și George Enescu, cântecul popular de jale, dragoste și noapte.

De copilandru merge după umbra pasului lui cel mare, în urme mărunte deatunci ară și ară cu gândul la marea furtunoasă și amară a neamului.

Pe trepte de poezie intrăm în ceremonia apoteozei lui, printr'un pretutindenesc ospăț haiducesc unde ar aduna țara smulsă din lanțurile întunericului, printre aduşii de vânturi, l-ar purta pe brațe, la nuntă cu nemurirea. Tabloul aparține eroului din codru purtat înspre glorie ca în Mai am un singur dor, pe un pat, în care tinerele ramuri sunt înlocuite cu palmele ortacilor lui de fluier. Si-apoi după atâtea păcate strigătoare la cer neamul are să-i cadă la picioare și cu lacrimi în ochi are să-i ceară iertare.

Pe această cale poetul nostru execută ritualul trecerii lui Eminescu în mit, alături de cei prezenți în "scripturile" stihurilor sale, și Horia, și Andrei Mureșanu și Avram Iancu. După cum se știe miticul și mitologizarea constituie o altă constantă creatoare a operei eminesciene.

Dealtfel procedeul întrebuințat este cel al lui Mihai Eminescu, odă și cantată ieșită din violoncelele inimii, efectul asupra celui aflat la poalele sale, îngenunchiat, este ca al spălării cu isop, purgare de tot ce-i josnic, baie de lumină. Avem impresia că se exprimă acum predilecția lui Eminescu pentru curățenia primară, prerafaelitismul său, relevat în termeni științifici de același D. Popovici.

Gesturile sunt sublime ca de slujbă divină oficiată într'o catedrală a patriei. După acest botez al harului, marele poet durează singur pe suișul calvarului, privind în jos, surpat Făt-frumos, "al gândului într'aripat și-al versului: ales între aleșii Universului!..."

Contrastul și contrapunctul antinomic fiind o caracteristică a artei lui Aron Cotruș, întocmai ca cea a lui Eminescu, din înaltul cerului, Parnas al lui Homer, suntem readuși, jos, în Valea plângerii, la boala necruțătoare a poetului. Viață părăsită de privighetori și mierle, și de orice altă pasăre a raiului, cine i-ar fi putut ghici ultimile svârcoliri ale traiului? Laurii se preschimbă în spini, aureola într'o coroană de ceață. Durerea înăbușe orice tentație de invectivă, este fără margini, ca și când ar porni din pieptul unor tumulte, mărețe temple ce pot deodată să plângă: "O, Doamne al lumii, se poate oare /o prăbușire mai cutremurătoare/ a unuia ales să strălucească ca un soare?!/"

Il însoțește până în pragul ceasului din urmă, ca'ntr'un eres, Făt-Frumos simte pe creștet coiful de întuneric și fluturi negri i se-așează pe gând și pe ochi.

Desluşim iar magia poeticei lui Aron Cotruș, aceea de a da viață prin concretul dur, ca al bolovanului de pe creasta Retezatului, asemenea țăranului românatât de admirat și de Eminescu- atuncia când cu un fir de borangic albastru descrie pe o pânză curată de in, cerul în chip de "flori care cânt" sub fereastra visului fermecat. Taina este a celui ce se stinge cu talanga turmelor la căpătâi ca ultim requiem, ochi închis al cerbului sălbatic, pe ape.

In continuare rămânem cu picioarele înfipte puternic în țărână, cuceriți de menirea celui ce-a fost sortit să vadă pentru ceilalți ca'ntr'o Biblie, limpede și nemărginită apocalipsă. Sfânt printre sfinți, portret al lui Christ, Poetul "Pestea vorbelor traco-romanică gloată,/ peste visteria lor, în mii de locuri îngropată,/ Crai,/ peste un mănos și mândru grai,/ Tăcerilor noastre, ca nimeni niciodată,/ glas au venit să dai!..."

Din oricare nouă rană i se desprinde o uriașă pană năzdrăvană, cu o altă înfățișare de titan, cum îi este însăși cântecul: "Si-azi cântecul tău: steag în al timpului vânt,/ ca țâșnit din adânc de pământ,/ din ale dorului și doinei izvoare/ din Dunări și Mări-Negre multimilenare/ se'nalță, ca o mie de albi Negoi,/ peste prăpăstiile, peste furtunile din noi".

Uitătura lui pătrunde la temeliile neamului său, munții își deschid în fața ochilor profunzimile, să-i vadă până în măruntaie, unde câinii pământului latră, Apare pe avantscenă, podiul este parcă de sărbătoare a lui Apollo cântată de Pindar, profilul conducătorului de mulțimi, care vorbește aceeași limbă și are aceleași frământări, undeva prin cețuri îl desluşim trecând pe Napoleon din Memento mori.

Dela recuzita basmului de Ion Creangă cu Făt-Frumos, Titanul capătă personificarea unui nou și curat Adam deschizător al drumului prin pustie, cu ale sale cântece de sfârșit și de început de lume. Numele lui l-ar scrie cronicarul cu pană de vultur sau vârf de suliță în flăcări și-azur "pe orice șold de stâncă și pe orice uliță!"

In universalitate poetul ocupă tronul unui Dante-Valah deși Dunărea sau Marea Neagră nu s'au îngrijit de el niciodată, nu i-au trimis o navă, care s'aștepte inima-i bolnavă ca pe-o albă Cosânzeană sau dorul nemărginit ca pe-un Făt-Frumos. Leitmotivul lui Făt-Frumos parcă acel din lacrimă, ne convinge că Aron Cotruș e un fel de Ion Creangă al versului, țărănismele amândurora posedând rosturi celeste pe lângă născutul, din himeră, copil al Ipoteștiului.

Mai departe nu este evitată, opunând razei de lumină promoroaca tenebrelor, printr'un veritabil clar-obscur rembrandtian, soarta nefericită a geniului, izolarea lui, lipsa de înțelegere la cei ce de jos nu au putut vedea piscul, statura lui constituind o fărădelege.

Poetul-titan, Adam și Măria-Sa Dantele valah simbolizează muntele bătut de vifore și de furtuni, muntele cel căutat și mitologizat de Eminescu, al Pionului lui G. Asachi, Ceahlăul cu Panaghia, pietrele Doamnei și Izvorul părâului alb, Kogaionon unde stă Zamolxe în peșteră, azi altarul mitului sfânt, Eminescu.

Mai putem susține că poema Eminescu e ca o frescă a biblicei euchariștii de Rafael în care părinții apostolici sunt păstori mioritici slăvind ridicarea la ceruri a poetului, pâinea și vinul cuminecăturii, minunea neamului românesc. Ultima lui cinstire pământească este de a fi așezat peste toți, voevozi, regi, cu adevărat, un Impărat. Si dacă fiecare om după moarte, cum este de părere Platon are o stea, lui pe cerul neamului i s'a înălțat culcușul Luceafărului.

Iar ajungem, la constelația Hyperionului, unde Cel cu chipul lui Făt-Frumos privind amarnic în jos, lângă numele-i viu pe o carte fără moarte, își scrie, cu pumnul, asprul testament: "Doina" s'o știm pe de rost, până și'n vis! / Apă vie să ne fie, lege și pâine./ pentru Româniile albe de mâne/ pentru Româniile aspre de mâne,/ pentru Româniile dârze de mâne!..."

Așa se încheie în același ritm simfonic beethovenian, poemul lui Eminescu acest Stefan cel Mare al cuvântului românesc, eternă Putna și Bugă cea mare, a poeziei.

Aron Cotruș reușește cel mai frumos poem dedicat, până acuma în literatura română, lui Eminescu. Prin uneltele sale de haiduc urcă însângerat muntele Alb, pe urmele cele uriești, îi surprinde oglinda cea mai proprie din suflet, dorul de a se juca precum un Făt-Frumos în eres și visuri, deschizând porțile legendei și ale mitului, eroului demonic, Titan, împărat al neamului său. Rar i s'a dat materiei să cânte, -așa ca în Divina Comedie a lui Dante, - o atare preamărire a spiritului, de cum a realizat-o poetul nostru ridicând o statuie dezmărginită cu început și sfârșit din cer până la pământ, așa cum se cuvine, Poetului, Titanului, Mitului, Eminescu.

Comparând cele două versiuni fără să diminuăm din frumusețea celei dintâi pe a doua o considerăm superioară: înainte de toate suflul este mai nehotarnic, cuprinde continente dacă cealaltă este mai limitată la o țară. Acceptăm observația lui Zoe Dumitrescu-Bușulenga că în versiunea din 1939 tonul este pus pe relația dintre voievod și haiduc pe când în cea din 1959 este mai apropiat de granițele absolutului așa cum e și poezia lui Eminescu. Una constituie un profil de efigie pe când a doua este o istorie care ne demonstrează că și poetul Aron Cotruș a trebuit să suie drumul Calvarului pentru a pătrunde cu adevărat până la vatra destinului acelui ce reprezintă cea mai perfectă sinteză a spiritualității române.

Si de unde se mai vede că exilul nu a secat inspirația lui Aron Cotruș cum o susține Ion Dodu Bălan că și-ar fi pierdut rădăcinile cu pământul țării, ci chiar din contră acvila creației cotrușiene a înfăptuit o înălțare cum îi este scrisă păsării măiestre numai odată să o împlinească.

Tara lui Aron Cotruș este Eminescu și de el nici un dușman nu-l poate despărți:

Ca un bătrân și neînfrânt haiduc,
ranele- ca pe vechi medalii - Ti le-aduc,
cu tâmplele albe de-a anilor ninsoare,
cu dacoromanică, smerită închinare,
ca unui legendar Stefan-cel Mare al cuvântului,
scos de Dumnezeu de sub legea mormîntului,
O, cetitor în stele
și'n adâncuri, prooroc,
în calendarul de crivăț și foc
al zilelor mele!... □

MOȘ CRĂCIUN

Moș Crăciun, cu dalbe plete,
Ce cobori, pe îndelete,
Printre nori și pe ninsoare,
Si prin geamuri numai floare;

Moș Crăciun, copilărie
Cu speranțe zeci, o mie.
Moș Crăciun, înfiorare,
Ce te'mparți cu fiecare

Si aduci în lumea 'ntreagă
Dar de dar să se aleagă.
Insă'n ani de'nfometare,
Tu, ne-ai dăruit răbdare,

Iar în clipe de urgie,
Tu ne-ai dat drept bucurie
Noi puteri, puteri într'una
Să'mpletim, din spini, cununa.

Moș Crăciun, ca prima oară,
Eu te rog din cer coboară
C'o desagă mare, plină,
De căldură și lumină.

Si-o împarte, cu răbdare,
Rând, pe rând, la orișicare
Ce îți iese'n drum sau, poate,
Stă ascuns de toți și toate.

Du-te și în fund de zare,
Pe un drum și o cărare,
La acei ce nu te cheamă,
La acei ce tac de teamă,

La acei din târg și sate,
Dă-le cât le-au fost luate;
Iar la regii de-astăzi, Sfinte,
Dă-le ochi și dă-le minte.

S.G. TEODORU

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

extrase din:
REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI
München Nr.14-1977

Mircea Eliade: fragment din "Fişier"

Ce admirabil critic literar era, deja la 20 de ani, André Gide! In caietele lui de lectură (Le Subjectif), nota despre Balzac: "Il a des gaîtés insupportables de commis voyageur après le repas" (20 Nov. 1889). Parcă ar fi o frază de Cioran! Sau, despre Paul Bourget (Mensonges): "Il explique trop, comme s'il écrivait pour des imbéciles". Goncourt, in Manette Salomon, "voit la nature comme un marchand de couleurs, évaluant les mélanges d'ocre, de terre de Sienne et de bitume que rendront les sillons labourés".

Intr'o scrisoare către Paul Valéry (3 Nov. 1891), în legătură cu Narcisse: "Cette histoire, nous la dirons encore. Toutes choses sont dites déja: mais comme personne n'écoute, il faut toujours recommencer".

...

Câte lucruri aş vrea să spun în Prefaţa la Histoire des Idées religieuses!... Printre altele, mi-ar place să mărturisesc că n'am suferit de complexele de inferioritate ale atâtor colegi occidentali: bunăoară, n'am fost seminarist (ca sinologul Creel şi atâţia alţii), n'am simţit presiunea Bisericii (ca mulţi din savanţii italieni), n'am fost antrenat în crizele şi revoltele provocate, nutrite, exacerbate de catehism, confesional, sau educaţia într'un colegiu iezuit. In România adolescenţei şi tinereţii mele am putut creşte în chip firesc. "Religia" mi se dezvăluia mai degrabă ca o formă a culturii. Creştinismul răsăritean, "ortodoxia", făcea parte din istoria neamului românesc. Eram liber să examinez aceste expresii spirituale şi creaţii istorice fără complexe. Le puteam judeca, le puteam critica şi le puteam respinge, fără niciun risc.

Libertatea aceasta mi-a îngăduit "obiectivitatea" şi totodată "simpatia" faţă de fenomenul religios; m'a ajutat să devin un istoric al religiilor fără complexe. (De dezvoltat; compară cu E. de Martino, etc.).

...

Sunt zile care merită să fie însemnate cu un semn roşu pentru "descoperirea" pe care o faci (fără să vrei, fără să o fi căutat). Bunăoară, astăzi, găsesc în Wittgenstein's Vienna (p. 215) acest amănunt: "Wittgenstein n'a voit să discute probleme tehnic filosofice cu membrii Cercului dela Viena; a insistat să le citească poezie, în special poemele lui Rabindranath Tagore".

...

Mă fascinează rezistenţa teoriilor tradiţionale faţă de victorioasa ofensivă a spiritului ştiinţific. Van Helmont respinge hotărît doctrina omului-microcosm. Si totuşi consideră maladiile un fenomen similar... creşterii metalelor în adâncurile subpământene (adică: în pântecul Mamei Pământ).

...

Imi plac cu deosebire acele zile când mă descopăr "străin de mine însumi"; "altul" decât cel care mă ştiam: parcă venit din altă parte. Emoţia cu care "mă ascult"; nerăbdarea greu stăpânită de a mă surprinde trăind o viaţă încă necunoscută, străină; poate o "viaţă nouă"...

...

Abraham nu putea înţelege sensul sacrificiului lui Isaac; aparent, era un infanticid, şi totuşi Abraham ştia că Yahve nu-i putea cere un asemenea act. "Sacralitatea" sacrificării lui Isaac era camuflată nu în "profan", ci în negativul pur, în "crimă". De comparat cu situaţia actuală: azi, experienţă religioasă este irecognoscibilă, pentrucă e camuflată în contrariul ei, în a-spiritualitate, antireligie, opacitate, etc.

...

In polemica lui contra lui Celsius, Origen este rareori de acord cu afirmaţiile preopinentului său. Recunoaşte totuşi (Contra Celsum, VI, 75) că Isus era urât (dyseidés). Dar de unde o ştia? Evident, Origen apăra cu înverşunare istoricitatea lui Isus şi autenticitatea Patimilor. (Isus fusese răstignit în prezenţa mulţimii; cutremurul şi întunericul au fost confirmate de către Phlegmon din Trables, etc.) Dar care era "tradiţia" urăţeniei lui Isus?

...

Structura gândirii ştiinţifice nu ţi-o revelă decât geniile şi inovatorii. Cât am învăţat din observaţia aceasta a lui Einstein (într'o conversaţie cu Heisenberg : "Teoria este aceea care decide ce putem observa"!...

...

Din Jurnalul ei, descopăr că Virginia Woolf nu era fascinată de Ulysse. (Cf. Diary of a Writer, p. 46). Detaliu care ar trebui să cântărească greu într'o Istorie a romanului modern.

...

Iorga spunea: "Unde se munceşte, este şi de măturat. Unii se ocupă numai de aceasta".

...

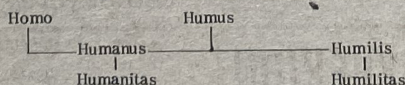
extrase din:
ACTA PHILOLOGICA
II Romae 1959

N.I.Herescu: fragmente din "Umanismul latin..."

Intre aceste două date (termes), între 200 înainte şi 100 după J. Chr., întregul progres moral al Romei îmi pare împlinit. Poate fi exprimat în vremurile datei iniţiale prin adagiul luat din "Comedia măgarilor" de Plaut: Homo homini lupus şi în epoca datei finale (anul 200 d. Chr.) prin această gândire pe care Seneca (Epist., 95,33) o formulează ca un creştin "avant la lettre": Homo sacra res homini, "omul este sacru pentru aproapele lui". Este tot a lui Seneca această altă gândire atât de înaltă încât nu cunosc nici una care s'o depăşească de-a lungul secolelor: Res sacra miser, "cel nenorocit e sacru". (Data iniţială şi data finală nu trebue considerate cu rigoare cronologică. Găsim la Caecilius Statius, contemporan cu Plaut, această frază: Homo homini deus est, si suum officium sciat... Cât despre iubirea aproapelui, era curentă la Cicero întocmai ca şi ideea binefacerii: nihilo sese plus quam alterum diligat...). Aşa dar umanismul latin, exprimat prin cuvântul humanitas, începe prin respectul omului - al omului în general şi în special al celui obidit, încercat de adversităţi.

Ceea ce trebue mai ales reţinut gândindu-ne la acest cuvânt (humanitas), este că nu vine din Elada, că nu-i corespunde niciun prototip grec. In vocabularul filosofic latin care este în totalitatea sa luat dela Greci prin transcripţie, traducere sau decalc semantic, cuvântul humanitas constituie o excepţie; nu este nici traducerea termenului philanthropie nici a termenului paideia; este deopotrivă unul şi celălalt (aşa cum o explică Aulu-Gellu), realizând o sinteză care nu s'a produs la Greci.

Această excepţie este foarte importantă şi nu e singura. Cuvântul humanitas este format după adjectivul humanus şi acesta prezintă particularitatea de a deriva semantic dintr'un termen din care nu pare că ar decurge fonetic. Pentru semantică derivă cu certitudine din homo, care se leagă cu tot atâta certitudine de humus. Putem reprezenta familia acestor cuvinte prin schema următoare:

.....

Pe planul generalităţilor, putem constata că idealul moral al omului s'a ridicat până la cele mai înalte culmi încă dela începuturile civilizaţiei. Prin câteva salturi spiritul s'a înălţat până la altitudini imposibil de depăşit. Când se spune că omul trebue să-şi iubească aproapele ca pe sine însuşi dacă nu mai mult; că mila omului şi mizericordia divină trebue să fie şi sunt gratuite; când se recunoaşte caracterul sacru al nefericitului pe pământ, res sacra miser, se rezumă legea morală a vieţii terestre într'atâta încât nu s'a putut şi nu se va putea găsi niciodată nimica mai frumos, mai nobil şi mai înalt. □

L'HUMANISME LATIN COMME FORME DE LIBERTÉ
(traducerea din limba franceză ne aparţine)

SEMNALIZĂRI:

Ion VELICAN

Promovând pleava, unii îşi câştigă pâinea.

•

Pentru o linişte urâtă, de multe ori renunţăm la o luptă frumoasă.

•

Prăpastia începe de jos în sus, dar se cade în ea de sus în jos.

•

Cum a fost în trecut, vom trăi şi vom vedea.

•

Greşelile unor oameni mari sunt mai de răsunet decât meritele celor mici.

•

Circul le învaţă pe animale să-şi câştige existenţa prin mijloacele omului.

•

Câinele nu va putea vorbi niciodată în locul tău, dar tu vei putea lătra în locul lui.

•

Dunărea - cu lacrimi, marea - neagră!

•

Obsedaţi de ideea economisirii, unii au propus ca metrul să aibă 90 de centimetri.

•

Spre deosebire de unii vii, morţii stau cu frunţile sus.

•

Niciodată n'am auzit vorbindu-se despre o dreptate strigătoare la cer.

•

Coada de topor nu făcea nimic fără mâna omului.

•

Multe rele-şi poate face omul, dar de unul singur nu se poate răstigni.

•

Minciuna are picioare scurte, dar de multe ori zdravene.

•

Slăbiciunile sunt nestematele puterii.

•

E mic omul pe care toţi îl iau în braţe.

•

Udat cu lacrimi, stâlpul infamiei poate înverzi şi da roade.

•

Pe bogăţia sufletului nimeni n'a pus impozit.

•

Dacă trăieşti între piraţi, ajungi o epavă.

•

La o masă rotundă totul e pregătit din bucătărie.

•

Dacă otrava îţi face ţie bine, n'o recomanda şi altora.

•

Să trecem peste amănunte, zise unul trecând peste cadavre.

•

Patria nu e doar pământul de sub picioare, ci şi locul de sub o anume stea!

•••••

Extrase din cele peste o mie de aforisme - în cea mai mare parte inedite - constituind volumul

AFORISME DIN EXIL

HYPERION

Centrul de promovare a cărții românești

BULETINUL 3 VĂ PREZINTĂ:

NOUTĂȚI ȘI REEDITĂRI

POEZII DIN ÎNCHISORI
culegere de Zahu PANĂ

ETHOS - CAIETUL III
consacrat lui Mircea VULCĂNESCU

PREDICI ÎN PUSTIU
de Nicolae PETRA

REVOLUȚIE CULTURALĂ
de L.M.ARCADE

RĂSPUNS GLASULUI PATRIEI DORITE
de Pamfil ȘEICARU

PORTRETE ȘI AMINTIRI
de Pamfil ȘEICARU

POESIA ROMÂNEASCĂ NOUĂ
antologie
alcatuită de Vintilă HORIA:
poeme semnate
de 40 de poeți ai exilului

PE STRADA MÂNTULEASA
de Mircea ELIADE

ISTORIA POLITICĂ ȘI MILITARĂ A RĂZBOIULUI ROMÂNIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE
de General Platon CHIRNOAGĂ

UN DAR AL SOCIETĂȚII ACADEMICE ROMÂNE

secția Italia:

Numeroase tomuri și numere din colecția ACTA și REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI, pe care le putem oferi gratuit (1-3 volume) cumpărătorilor de cărți românești.

DIN SUMARUL REVISTEI SCRIITORILOR ROMÂNI

Mircea ELIADE, Sanțurile, nr.2 (1963); Stefan BACIU, Aron COTRUȘ, omul și poetul, nr.3 (1964); C. AMĂRIUȚEI, Estetica stării de urît, nr.6 (1967); Virgil IERUNCA, Eclipsa de lume, nr.7 (1968); Radu ENESCU, Despre Heraclit, nr.8 (1969); Grigore CUGLER (APUNAKE), Carte de bucate, nr.9 (1970); Horia STAMATU, Trei peisagii, alte poeme și parapoezie, nr.9 (1970); Alexandru CIORĂNESCU, A doua vedere, nr.13 (1975); Vintilă HORIA, Fragmente despre un timp mai rău decât altul, nr.15 (1978)

DĂRI DE SEAMĂ ASUPRA CONFERINȚELOR HYPERION

rostite de:

MONICA LOVINESCU:

Neoproletcultiștii

Monica Lovinescu precizează că Neoproletcultiștii suflă în direcția actualului vânt al politicii culturale românești care prevede: o reformă dezastroasă a învățământului, desființarea graduală a institutelor de specialitate, crescânda cenzură a planurilor editoriale, dizlocarea iminentă a bibliotecii Academiei Române și quasi-suprimarea schimbului de reviste cu străinătatea...

Alexandra ROȘU

SANDA GOLOPENȚIA ERETESCU:

Semiotica și literatura

In domeniul literaturii, după ce a amintit de sistemul lui Blaga, vorbitoarea s'a oprit îndelung asupra ideilor lui Pius Servien (Serban Coculescu), care a distins în cadrul limbajului total... un limbaj științific, caracterizat prin faptul că pentru orice frază se poate formula un număr infinit de sinonime și unul liric, legat inseparabil de ritm...

Cicerone POGHIRC

ȘTEFAN LUPAȘCU:

Estetica

Sufletul, conchide Stefan Lupașcu, este înainte de toate un conflict de tendințe... Artistul este omul darului foarte rar, darului magic al contradicțiilor creatoare de suflet. Sufletul este conflict și chiar "champs de bataille". Numai anumite stări conflictuale generează opera de artă, dar nimeni nu este artist fără o vocație a conflictului...

L.M.ARCADE

DACĂ VĂ INTERESEAZĂ POSIBILITATEA DE A VĂ PROCURA CĂRȚI ROMÂNEȘTI EDITATE ÎN DIFERITE ȚĂRI:

·PRINTR'O SINGURĂ COMANDĂ·
·PLĂTITĂ PRINTR'UN SINGUR CEC...

ÎNAPOIAȚI-NE IMPRIMATUL ALĂTURAT.
BULETINUL NOSTRU ESTE EXPEDIAT GRATUIT: CELOR CARE NI-L CER

HYPERION
4 R, DU GEN.H.BERTIER
92.200 NEUILLY S/ SEINE
FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociației D-voastră în vederea achiziției:
☐ ocazionale ☐ periodice
a cărților românești care m'ar interesa.

(2) Prefer lucrările:
☐ literare ☐ istorice ☐ științifice

(3) Texte românești inedite putând interesa pe editori
☐ îmi sunt cunoscute ☐ nu-mi sunt cunoscute

NUMELE.. SEMNATURA:
ADRESA..

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ȘI RESPONSABILITATEA ASOCIAȚIEI "HYPERION"

BISERICA CREȘTINĂ

ASPECTUL COSMIC AL NAȘTERII DOMNULUI

Pr. Dr. Dumitru ICHIM

Părintele Stăniloae ne spunea că nu omul a fost creat pentru lume, ci lumea a fost creată pentru om. Dacă urmărim treptele creației din Geneză observăm o creștere valorică, o ierarhie culminând cu facerea omului, creat după "chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Prin "chip și asemănare" i s'a dat omului demnitatea împărătească de rege al cosmosului, al lumii înconjurătoare. Sfinții Părinți afirmă că în crearea lui Adam, Dumnezeu a avut ca arhetip pe Iisus Hristos - Omul perfect, în care găsim firea umană și firea divină unite într'un singur centru ontologic. Unirea aceasta, conform hotărîrii Sinodului IV din Calcedon, era între: "Unul și Același Dumnezeu cu adevărat și om cu adevărat, din suflet rațional și trup, de o ființă cu Tatăl după dumnezeire și de o ființă cu noi după omenitate; întru toate asemenea nouă afară de păcat; înainte de veci născut din Tatăl, după dumnezeire, iar în zilele din urmă din Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, după omenitate; cunoscut în două firi în chip neamestecat, neschimbat, neîmpărțit, nedespărțit..."

Omul fiind "chip și asemănare" al lui Dumnezeu a primit lumea ca pe un dar dialogic. Cosmosul și lumea nu au fost făcute ca o magazie în care aruncăm obiectele de care nu avem nevoie, ci fiecare lucru a fost creat cu un scop și spre un scop. Lucrurile sunt "rațiuni", folosind expresia Sf. Maxim Mărturisitorul, ascunse în forme, un fel de abecedar cosmic, sau mai bine zis, un fel de cuvinte oferite omului spre dialog pentru a-l crește la desăvârșire.

Dacă omul are "chipul" lui Dumnezeu, cosmosul "rațiunilor" are imprimat în intimul lui gnoseologic pecetea "formei" omului. Evident, "forma" nu o luăm în înțeles geometric, sau fizic, etc., ci ca pe o stare a existenței în care vedem în mod trasparent ce este lucrul în sine și nu cum apare. Tot ce vedem în jurul nostru are un sens, o menire, un țel pe care cineva trebue să le înțeleagă. Cine altcineva ar putea, dacă nu omul, care are rațiune dinamică, spre deosebire de "rațiunile" statice? Lumea i se oferă, dar numai omul o "cuprinde", verbul din limbile latine însemnând a "înțelege", iar cel care cuprinde este mai mare decât obiectul cuprins. Uneori matematicile lucrează cu absurdul spre a fonda o realitate. Dacă la fel și noi am scoate din cosmos și lumea înconjurătoare pe om ce rost ar mai avea acestea? Ar fi "rațiuni" iraționale, un fel de planuri cum să ajungi la comorile lor, dar nu e nimeni să le citească și să aprecieze adevărata lor valoare. Ar fi niște perle într'o eternă noapte pe care soarele "chipului" nu le-ar juca horile de lumini. "Formele" prin om sunt duse la sensul lor dialogic de a se împărtăși din lumina "chipului", omul fiind potirul de viață al cosmosului, cel care duce lui Dumnezeu lumea creată de El prin: "Ale Tale dintru ale Tale."

Cosmosul depinde de om, după cum omul depinde de Dumnezeu. In limba română găsim exprimată această dependență. Un om "format" nu se referă la cantitatea formei, ci la "forma" interioară, fiind acela ce a ajuns la o maturitate a creierului și inimii ce poate să-și manifeste demnitatea împărătească a "chipului". Cunoașterea lumii pentru el se materializează în descoperiri de taine din "forme". Acțiunea lui de a revela ceva din natură e numită "în formă", adică valoric rezumând toate condițiile. Astfel cunoașterea părăsește domeniul geometric de măsură, pe care îl depășește intrând în domeniul soteriologic, adică în Sfânta Sfintelor din tot ce există, și nu oprindu-se la coaja aparențelor. Ceea ce face el nu e "de formă", ci "în formă", nu e făcut "de mântuială", ci "în mântuire". Astfel putem vorbi de o "formă de viață", care își are rost numai dacă o asociem cu "formosus", acel dor al paradisului după "chipul" pierdut.

Aici, la răspântia lui "formosus" a avut loc tragedia umanității. Omul a fost ispitit să cunoască. Nu e vorba de cunoașterea științifică pentru care Dumnezeu i-a dat rațiune. Lui Adam i s'a dat poruncă să stăpânească tot ce este viu (Facere I, 29-30) și să dea nume tuturor animalelor (Facere, I, 20). Cel care "stăpânește" cunoaște, iar prin cunoaștere domină "formele" pe care le stăpânește. Cel care numește înseamnă că știe absolut totul despre o existență căreia să-i dai un nume, iar aceasta înseamnă că Dumnezeu i-a poruncit lui Adam să stăpânească "formele" prin rațiune și știință. Cunoașterea de care Dumnezeu îl avertizează să se ferească, deoarece în ziua în care va ajunge la ea va muri, este cunoașterea opusă lui "formosus", cunoașterea răului și a "deformării".

Păcatul nu este altceva decât "de-formare", o cădere din "în formă" la nivelul "de formă", existential , un refuz al lui "formosus" și o tentație a "formei" spre meonic, o cunoaștere a urâtului, un scuipat pe manuscrisul lui Dumnezeu.

Prin "cunoaștere" Adam a cunoscut suferința, urâtul și moartea. "Chipul" lui spre care tindeau toate "formele", universului ca sursă de viață dialogică a fost "de-format". Cosmosul își pierduse "rațiunile" Creatorului, care prin Adam trebuiau duse spre etern și taboric, iar nu spre "cunoașterea" desființării lor.

La "plinirea vremii" (Kairos) Iisus Hristos s'a întrupat în Noul Adam. Creatorul s'a făcut ipostas în creatură. S'a făcut temelie omului în calitate de Dumnezeu. S'a făcut om pentruca omul să devină Dumnezeu. S'a dat morții ca om pentru ca moartea să-l înghită ca om și să afle în cârligul de pescuit ființele umane pe Cel care cu moartea Lui pe moarte a călcat.

Prin Evul Mediu apusenii vorbeau de o teorie a "satisfacției". Din punct de vedere filosofic ideea părea frumoasă.

In locul "satisfacției" Stăniloae aduce, urmând pe Sfinții Părinți, pe "Dumnezeu drăguțul" din simțirea românească. Iisus Hristos se întrupează ca "restaurare" a omului. Se îmbracă "în formă".

Horia Stamatu afirma că Intruparea lui Dumnezeu în om a fost necesară pentru ca Dumnezeu să se libereze, ca revelare personală, din tiparele de trib în care omul îl încremenise pe cugetarea de piatră.

Iisus Hristos este Mântuitorul lumii. Nașterea lui este axa existențială a cosmosului, pe care Jaspers o reducea la nivelul mușuroiului de furnici.

Iisus Hristos a "in-format" omul cu abisurile dumnezeiești și a restaurat "formele" universului spre Om. O comuniune a "formei" spre "chipul" dătător de viață, ca "formă de viață", ca fiu al omului și Fiu al lui Dumnezeu. □

VORBIREA

Înalt Prea Sfinției Sale Arhiepiscop Traian Crișan, în Catedrala Sf. Ioan Botezătorul, Detroit, Michigan, cu ocazia Sfiinţirii ca Episcop a Pr. Vasile Puscas

Sfântul Apostol Pavel, unul dintre cei mai renumiți propovăduitori ai creștinismului primar, după ce a străbătut toate drumurile din Asia Mică, Grecia și Macedonia, dorea foarte mult să facă o călătorie la Roma ca să întâlnească pe creștinii de acolo, a căror credință se vestise în toată lumea. In acest scop Pavel cerea în rugăciunile sale ca să aibă cumva, prin voința lui Dumnezeu, vreodată bun prilej ca să vină la ei, ca să aibă mângâiere împreună cu ei prin credința lor și a lui (cfr. Rom 1, 8-12). Deci dintr'un motiv de credință jinduia apostolul să cerceteze pe creștinii din Roma, nu de dragul de a vedea forul roman sau alte splendori din capitala Imperiului Roman.

Așa ceva s'a întâmplat și celui ce vă vorbește. De mult doream să am vreodată bun prilej ca să vin la voi, să aflu mângâiere prin credința noastră, a mea și a voastră. Si iată ocazia a venit; ocazia rânduită de Providența Divină, care veghează asupra Bisericii, popoarelor și a fiecărui individ; ocazie unică, aș spune "istorică", ce nu a fost dată nimănui dintre Români, în trecut. Ocazia este un motiv de credință, nu de simplu turism. Este vorba de hirotonirea primului episcop american, de origine română, după înființarea unui episcopat pentru cetățenii Statelor Unite ale Americii de origine română și religie catolică de rit bizantin, sau greco-catolici cum se mai spune. Acest eveniment constituie obiectul mângâierii și a bucuriei noastre spirituale de astăzi, pentru care ne găsim adunați în acest sfânt lăcaș.

Am asistat, cei mai mulți pentru întâia oară, la slujba atât de măreață și impresionantă a consacrării întru episcop a Preasfințitului Louis Pușcaș. Pentru a înțelege, însă, mai bine și a ne imprima mai adânc în minte și în suflet importanța evenimentului săvârșit, socotesc de bine să ne oprim, înainte de toate, câteva clipe, asupra noțiunii de "episcop". In limba greacă, de unde cuvântul este luat, "eposcopos" înseamnă "păzitor", "administrator", "supraveghetor". Prin definiție, prin instituție, precum și din punct de vedere istoric, episcopul, toți episcopii sunt urmașii Apostolilor. Dacă am face o incursiune în trecut, pornind dela episcopul consacrat astăzi și trecând prin episcopii care l-au consacrat, transmițându-i, am putea spune, o filiație spirituală, urcând spre primele timpuri ale Bisericii, din episcop în episcop, am ajunge la Apostoli și, prin ei, la Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu și Capul Trupului mistic, care este Biserica.

In cuvântarea sa de despărțire, la Cina cea de Taină, Isus spune apostolilor săi: "Nu voi m'ați ales pe mine, ci eu v'am ales pe voi și v'am rânduit să mergeți și roadă să aduceți și roada voastră să rămână" (Ioan 15,16). Cu aceste cuvinte Cristos ne arată lucrarea sa de mântuire ce va continua peste veacuri prin Biserica sa. Isus Cristos a rânduit deci pe apostoli ca să meargă să vestească Evanghelia; să meargă necontenit, în toată lumea, să pătrundă în toate straturile societății, să înfrunte toate civilizațiile, și să nu se mulțumească numai de cuvinte spuse, ci să aducă roadă, care să rămână. Aceeași poruncă o repetă Cristos în ziua înălțării sale la cer: "...mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit, învățându-le să păzească toate câte v'am poruncit vouă, și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul lumii" (Mt. 28, 19-20). De atunci acele cuvinte de poruncă și de program se repetă, și cei chemați și trimiși de Biserică vestesc, fără'ncetare și fără frică, în numele și cu autoritatea lui Cristos, mesajul de mântuire.

De aceea, prima calitate și prima datorie a episcopului este aceea de a fi învățător, conducător și păzitor al legilor și tradițiilor Bisericii, în fruntea căreia este pus.

Sfântul Apostol Pavel va arăta magistral măreția acestui har (sau harisme) și va pune în evidență alte calități ce trebue să împodobească pe un urmaș al apostolilor, calități pe care nu avem acum timp să le înșirăm (cfr, 1 Timotei 3,2; Tit 1, 7ss), și va sfătui pe credincioși să primească totdeauna cu venerație pe cei care vor fi chemați cu numele de "episcop". După Pavel, cele mai alese minți ale scriitorilor bisericești, din toate timpurile, vor exalta demnitatea și îndatoririle episcopilor; iar Biserica va rândui, în slujbele sale, o solemnitate deosebit de măreață și mișcătoare la hirotonisirea unui episcop. Prezența Dvoastră în această biserică este o grăitoare dovadă a cinstirii și a caldei primiri a celui ce, în numele lui Cristos, v'a fost dăruit episcop, cel dintâi episcop american catolic, de origine română. Pentru acest primat și această învrednicire îi adresăm îndată tradiționalul: "Intru mulți ani, Stăpâne!" Comunitatea catolică americană, de origine română, cler și popor, a venit numeroasă să-și salute episcopul, să-l asigure de sentimentele sale sincere crestinești, de voința serioasă de a urma cu fidelitate învățăturile Bisericii, și a colabora din inimă cu episcopul lor pentru ca viața creștină, în primul rând, să rămână mereu vie și din ce în ce mai înfloritoare.

Iar eu, dragă Frate întru Cristos și Preasfințite Părinte, îți urez la'nceputul acestui drum nou: Să păstrezi credința; să ții unită această turmă mică, dar plină de fervoare la înfăptuiri bune. Nu-ți va lipsi la aceasta colaborarea fraților Preoți, pe care îi vei conduce și le vei fi ca un Părinte și-i vei iubi ca un Frate și Prieten; ei îți vor fi loiali, deschiși și încrezători față de noul lor episcop, împreună lucrători de speranță pentru împlinirea misiunii pe care ți-a încredințat-o Sfântul Părinte, Papa Ioan Paul II. Iar peste toate nu uita, Preasfințite că autoritatea în Biserica lui Cristos este o servire, nu stăpânire, sacrificiu și renunțare în favoarea turmei încredințate. "Cel care între voi va vrea să fie mai mare -a spus Cristos apostolilor- acela să fie slujitorul vostru; și cel care între voi vrea să fie întâiul, să vă fie vouă serv. După cum și Fiul Omului n'a venit să i se servească, ci să servească el" (Mt 20, 26-28). La fel și Sf. Petru, piatra Bisericii, îndreptându-se către cei care au răspundere în conducerea Bisericii, le scrie: 'Păstoriți turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, nu cu silnicie, ci cu voie bună; nu pentru câștig urât, ci din dragoste; nu ca și cum ați fi stăpâni peste Biserici, ci făcându-vă model turmei" (1 Pt. 5,2-3).

Iubiți credincioși,

Cineva între D-voastră ar putea să-mi pună următoarea întrebare: 'Preasfințite Părinte, avem în Statele Unite peste 150 de dieceze cu peste 250 de episcopi catolici; la ce bun, deci, o organizație bisericească în plus, și încă de rit bizantin, cu un episcop de origine română? Stăteam foarte bine, noi Românii Uniți, sub conducerea spirituală a episcopilor de rit latin". Răspund cu plăcere acestei întrebări.

Diferitele rituri au fost considerate totdeauna un patrimoniu spiritual ce îmbogătește și împodobește întreaga Biserică a lui Cristos. Părinții Conciliul Vatican II și-au exprimat aprecierea și au adus elogiile cele mai frumoase Bisericilor de rit oriental, cum este și cea a noastră, și au amintit dreptul și datoria acestor Biserici de a fi organizate și conduse în conformitate cu propria lor disciplină, care corespunde mai bine obiceiurilor credincioșilor ce fac parte din ele și este mai potrivită la promovarea binelui lor sufletesc (cfr. Decretum de Ecclesiis Orientalibus Catholicis).

De aceea, în ultimele decenii au fost înființate, aici în Statele Unite ale Americii, așa numitele "exarhate" pentru catolicii melkiți, maroniți, armeni și copți; fără să mai amintesc diecezele catolicilor ucraineni și ruteni. In felul acesta, catolicii americani de diferite rituri orientale și-au găsit rădăcinile ("the roots"), cum se spune azi, și nutriți din ele, ei contribuiesc și mai mult la diversitatea în unitate a marelui popor american.

Astfel, a sosit, în sfârșit, și rândul nostru. Dând ascultare multor cereri, care de mulți ani soseau mereu la Roma, și venind întru întâmpinarea multor dorințe, Papa Ioan Paul II a apreciat că e timpul să acorde Bisericii Greco-Catolice din Statele Unite un episcop și o organizare proprie. Citim în Documentul pontifical: "Noi, Ioan Paul, episcopul serv al servilor lui Dumnezeu, îngrijorat de binele tuturor credincioșilor, am socotit că trebue să întemeiem exarhatul apostolic pentru Românii de rit bizantin, care s'au stabilit în Statele Unite ale Americii de Nord, pentru ca în felul acesta să se lucreze mai usor ("aptius") la mântuirea lor spirituală și la organizarea lor; și aceasta am făcut-o după ce am luat cunoștință și de părerea Conferinței episcopilor din Statele Unite și a Delegatului nostru apostolic de acolo". Cel care ar crede, deci, un lucru superfluu decizia Papei, ar pretinde a fi mai înțelept decât Cel căruia Isus Cristos i-a încredințat grija spirituală a întregii Biserici.

Dar pe lângă acest motiv, exprimat în mod lămurit în cuvintele Papii, se poate întrezări încă o cauză, care a determinat pe Pontificele Roman să înființeze o orânduire bisericească proprie pentru catolicii americani de origine română. De fapt în Documentul papal citim: "Nos, de omnium Christifidelium bono solliciti", ce se poate traduce: "Eu Papa dela Roma îngrijorat de binele credincioșilor". Papa de sigur, între toți credincioșii, de al căror bine este purtător de grijă, a voit să cuprindă și frații și surorile noastre din România, pe Românii Uniți cu Roma, cărora le-au fost luate pe nedrept catedralele, bisericile, și toate instituțiile culturale și caritative. Deci și de dragul lor, Sfântul Părinte a întemeiat acest exarhat și a numit un episcop, care într'un fel oarecare să reprezinte Biserica Română Unită lipsită de libertate, a cărei "fiică" sunteți Dvs.

Cu un decret hain și ilegal din 1948, Biserica Română Unită cu Roma a fost desființată, afirmându-se -cu o nerușinare fără pereche- că parohiile cultului grecocatolic au revenit la cultul ortodox român; "revenire" ce a fost comentată ca spontană, dela sine, nesilită. Nu este nevoie, pentru că faptele sunt arhicunoscute, să vă amintesc în ce condiții și sub ce teroare s'a realizat acea "revenire", acea "trecere" a Uniților la ortodoxie; cine n'a auzit despre închisorile care au gemut de episcopi, preoți și laici. Toți episcopii noștri, fără nici o ezitare sau deficiență, au murit ca adevărați martiri în pușcării sau la domiciliu obligatoriu, care tot pușcărie este. Ei sunt fala și mândria Bisericii noastre și temelia pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, o vom ridica și mai frumoasă.

Precum Cristos a fost osândit la moarte prin cârdășia dintre sinagogă și procuratorul roman, Pilat, tot așa, Biserica Blajului a fost lichidată de colaborarea și cârdășia unor membri ai Biserici ortodoxe române și regimul comunist; doi parteneri care au mers de acord, mână'n mână, și au hotărît stergerea noastră de pe harta României, fără să-și bată capul că și noi am fi avut un cuvânt de spus.

Nu pot tăcea, -pentrucă nedreptatea ce ni s'a făcut întrece orice măsură, meritele Bisericii Unite pentru țară. Voi aminti numai activitatea corifeilor Scolii Ardelene dela Blaj; activitatea politică, în frunte cu marele episcop Inocențiu Micu-Klein, care a formulat primul program politic și a pretins pentru credincioșii săi iobagi, pe care pentru prima dată i-a numit "națiunea română", drepturi egale cu celelalte națiuni minoritare din Transilvania. Toate acestea au pregătit și au dus la Unirea cea mare din 1918. Si care a fost răsplata? O desconsiderare și desființare, călcând în picioare cele mai fundamentale drepturi ale omului. Astăzi, această Biserică, mama micuței Biserici Unite din America, trăiește, ca și crestinii din primele veacuri, în catacombele tăcerii, ale suferinței, ale rugăciunii și speranței. Ea este vie și puternică în spirit; căci o Biserică, cu peste un milion și jumătate de credinciosi, nu poate fi desființată prin decret. Două sute cincizeci de ani de istorie nu pot fi șterși cu buretele așa cum se șterge praful de cretă, mai ales când această istorie a scris pagini de glorie în cartea neamului. O conștiință colectivă statornicită pe convingeri de credință și adânc înrădăcinată în tradiție nu poate fi înnăbușită prin măsuri represive, de dimineața până seara. După 35 de ani de opresiune și umilire, Unirea cu Roma persistă răbdătoare în conștiințele românești retrase astăzi în catacombe. Faptul că Biserica Română Unită nu consimte să moară, în ciuda celor ce i-au decretat decesul, continuă să nelinistească atât pe membrii Sfântului Sinod, cât și autoritățile civile dela București. Ei continuă să întrețină o campanie ostilă nouă, în țară și peste hotare, tinzând la un singur lucru, anume acela de a obține să se dea uitării ceea ce s'a întâmplat în anul 1948 și a pune lespede definitivă pe mormîntul Bisericii Române Unite.

Iubiți frați și surori,

Până când această Biserică Română Unită cu Roma are călușul în gură și nu poate vorbi, și până când nu va putea ieși din întunericul catacombelor și al persecuției, vă revine Dumneavoastră, Bisericii Unite și reorganizate din Statele Unite, misiunea de onoare și cinstea de a vorbi în numele întregii Biserici Unite, de a reprezenta și a lucra pentru eliberarea și înflorirea ei. Precum în Vechiul Testament, profeții erau considerați "gura lui Dumnezeu", așa voi, Românii americani Uniți cu Roma în credință, sunteți "gura" Bisericii Blajului. Stim, noi cei din Europa, cu câtă constantă grijă și generozitate, mai ales prin Asociația Dvs ARCA, v'ați ocupat de soarta fraților noștri din țară. Cred, însă, că, pe lângă sprijinul moral și material oferit celor de acasă ca să nu se simtă părăsiți și să nu le scadă curajul, acțiunea Dvs ar trebui să se întindă în două direcții: una, spre toate acele organizații, instituții și mișcări care se preocupă de respectarea drepturilor omului și care ar putea exercita o presiune oarecare asupra guvernului român. Altă acțiune necesară, mai ales din partea veneraților frați preoți, față de organizațiile ecumenice naționale și internaționale. Acolo noi suntem ponegriți de ani de zile de către reprezentanții oficiali ai Bisericii ortodoxe; acolo ar trebui să lămurim lucrurile.

In legătură cu această acțiune, Dvs știți că la sfârșitul lunii viitoare, între 24 Iulie și 10 August, va avea loc la Vancouver, Canada, a VI-a Adunare generală a Consiliului Mondial al Bisericilor, la care vor participa reprezentanții tuturor Bisericilor din lume și sute de ziariști. Biserica ortodoxă română va fi și ea prezentă cu o delegație de 15 membri. Cred că de această ocazie unică s'ar putea folosi ARCA, trimițând acolo un mesaj, în care să denunțe lipsa de libertate religioasă în România situația de prigoană în care se găsește Biserica Unită cu Roma și nerespectarea sistematică a drepturilor fundamentale de către guvernul dela București, drepturi consacrate de toate tratatele internaționale pe care acest guvern le-a semnat și ratificat, dar pe care continuă să le calce în picioare.

Iubiți credincioși,

Sunt convins că înființând această "episcopie", dându-vă și un păstor născut și crescut aici, Papa dela Roma s'a gândit la această misiune și națională și creștină a Greco-Catolicilor din America. De aceea cred că sunt în asentimentul Dvs când, în numele întregii comunități române unite din America exprim Sfântului Părinte Ioan Paul II mulțumirile și recunoștința noastră profundă, asigurându-L de dragostea noastră de fii spirituali, fideli în toate împrejurările față de Scaunul Sfântului Petru și față de urmașul lui.

Iar Preasfințitului Vasile, cum îl numim, ca fost coleg la Roma și ca episcop consacrator, împreună cu toți preoții și credincioșii noștri din Europa, îi urez dela Bunul Dumnezeu, prin mijlocirea Fecioarei Maria, Maicii Domnului, atât de dragă Poporului Român, multă sănătate, putere de muncă, prudență, înțelegere, tărie și curaj în misiunea ce o începe azi. Si împreună cu toți frații preoți, colaboratorii săi cei mai apropiați, și cu credinciosii, care îi devin fii spirituali, și cu ceilalți prezenți în această Biserică, îi repet tradiționalul: "Intru mulți ani, Stăpâne!". □

CĂLUGĂRII ROMÂNI DELA SFÂNTUL MUNTE ATHOS

Aurel RĂUȚĂ

Au rămas numai 11 călugări români azi la Athos, din cei peste 150 de călugări care munceau și se rugau pe la începutul secolului nostru în schitul chinovial românesc PRODROMUL, dela Sfântul Munte ATHOS.

Si iată că într'o bună zi ne sosește o scrisoare adresată nouă la Hyperion, dela Ieromonahul Petronios, care într'o limbă curată și cinstită românească, ne cere să le trimitem în dar cărți românești. Ne-au descoperit și rugămintea lor ne-a mers la inimă. Le-am trimis imediat un pachet cu cărțile noastre, ca acum vreo două luni și iată că de Sf. Paști ale noastre primesc scrisoarea de mulțumire a Ieromonahului Petronios, din care reproduc o mare parte, pentrucă merită să fie cunoscută de cât mai mulți cititori a ziarului nostru.

"Nu vă pot mulțumi după cuviință pentru bucuria pe care ne-ați făcut-o cu cărțile și pentru care vă rog să primiți îndatoritoarea noastră recunoștință. Vă pomenesc la sfintele Slujbe, împreună cu numele altor binefăcători români, rugând pe bunul Dumnezeu să vă dăruiască sănătate și îndelungare de zile, tărie și bună sporire în străduințele ce le depuneți pentru sfânta credință strămoșească și pentru mai binele poporului românesc.

Noi aici, în schitul românesc athonit, Prodromo, o mână de oameni, acum numai 11 inși, ne străduim să ținem nestinsă făclia spiritualității românești, în Acropolea Ortodoxiei. Seceriș mult, dar secerători puțini și nu puține dificultăți.

Vizitatori vin mulțime din toată lumea și mult ne mirăm, că din frații români din exil, nu vine nimeni. Fără Dumnezeu nu putem face nimic; iar popoarele ortodoxe, între care și noi Românii, așa cum a intuit-o genial Nae Ionescu, numai în cadrul și cu luminile ortodoxiei își pot împlini chemarea, pe care le-a rânduit-o Dumnezeu.

Athosul a ținut totdeauna aprinsă și luminoasă, făclia Ortodoxiei. O legătură cu acest centru e mai mult decât necesară. De aceea ne-am bucura nespus de mult să vă avem oaspeți, frații români trecuți prin focul încercător, care fac pe oameni mai înțelepți și-i apropie de Dumnezeu."

Scrisoarea Ieromonahului nu este o simplă mărturie de mulțumire, ci un adevărat mesagiu, pe care noi îl vom urma, pentrucă a pătruns adânc în sufletul nostru. Noi trebue să-i mulțumim pentru tot ce ne scrie.

Si acum, pentru cunoștința noastră a tuturor, voi da, pe scurt, ceva din istoria Schitului românesc dela Sfântul Munte Athos.

Muntele Athos sau Sfântul Munte din nordul Greciei, peninsula Chalcidică, după tradiție a fost ales de însăși Maica Domnului ca loc de înaltă viață duhovnicească , de aceea se mai numește și Grădina Maicii Domnului.

De aceea dela începuturile Monahismului, Sf. Munte a fost locuit de monahi din toate țările creștine din imperiul bizantin și din afara lui, dar mai ales din Tările din zona balcanică.

Prezența monahilor români pe Athos este atestată de documente din sec. 14, dar fără îndoială și mai înainte erau monahi români pe Sf. Munte. Vlahii din nordul Dunării ajunseseră cu turmele la Athos cu mult mai înainte, nu-i de crezut să nu se fi făcut și dintre dânșii monahi. Contribuția însemnată a Tărilor Românești, Moldova și Muntenia, la viața și prosperarea Athosului este unanim recunoscută de istoriografi, atestată de documente, de clădiri ctitorite și de obiecte de preț: icoane, evangheliare, chivote, ș.a., aflate în muzeele mânăstirilor athonite. Arhim. L. Uspenschi, care a scris cea mai bună istorie a Mânăstirilor Athonite, pune drept motto al operei sale: "Nici un alt popor creștin nu a făcut atâta bine Muntelui Athos, cât a făcut poporul român".

O mânăstire a lor proprie, monahii români au numai din secolul 19, și anume schitul Prodromul, situat pe moșia mânăstirii Marea Lavră, la extremitatea de Est a peninsulei athonite. Loc izolat, sălbatec, prielnic vieții pustnicești, de aceea și este pus sub patronul celui mai mare pustnic, Sf. Ioan Botezătorul (în grecește, Prodromu). Aci monahii toți sunt români și fac slujbele bisericești în limba română.

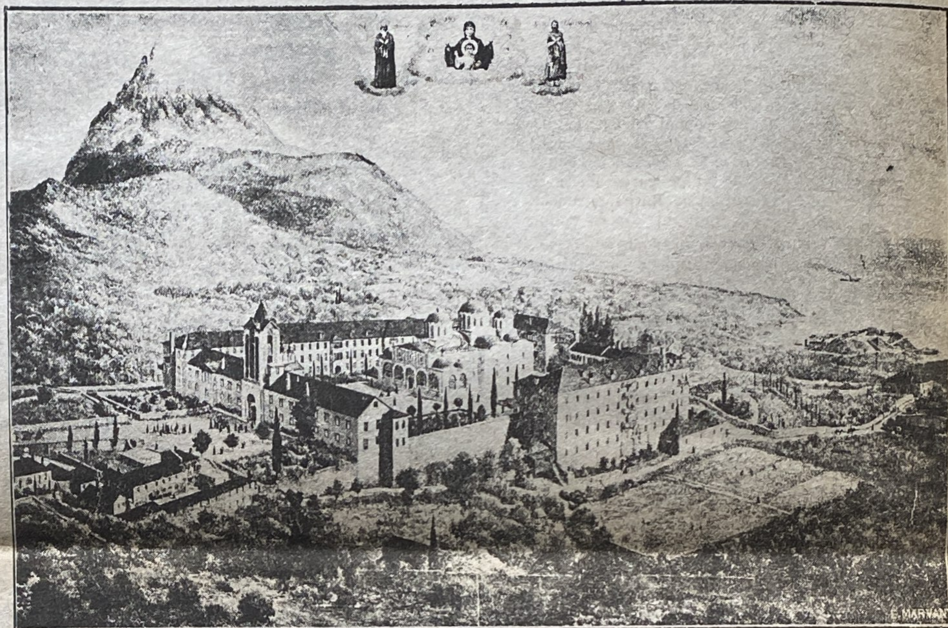
Perioada de organizare a schitului are loc între anii 1800-1863, când se face sfințirea Bisericii mari și se termină o bună parte din construirea chiliilor. Ctitorii fondatori, care au dat fondurile necesare sunt domnitorii Tărilor Românești Grigorie și Alex. Ghica, mitropoliții Veniamin Costache și Sofronie Miclescu și tot poporul românesc, dela care s'au primit bani și daruri. Duhovnicul Iustin, Schim. Nifon, ierom. Damian, Ghedeon și Antipa, sunt figuri de stareți vrednici, care au contribuit mult la realizarea acestui lucru.

Dela început schitul a progresat continuu, a avut până la 150 de monahi; a înființat tot felul de ateliere: de pictură, sculptură, legătorie de cărți, croitorie, cismărie, lemnărie, fierărie etc., ajungând una din cele mai bune obști monahal athonite. A avut duhovnici iscusiți, slujitori și cântăreți vestiți, cum a fost marele psalt Nectare și schimonahul Irinarh, dela care a rămas o prea frumoasă istorie a Sf. Munte, în mai multe volume, scrisă artistic și împodobită cu frumoase miniaturi.

Primul războі mondial, turburările din peninsula Balcanică apoi turburările produse de schimbarea Calendarului în anul 1924, au avut urmări negative asupra schitului. Numărul viețuitorilor s'a împuținat mereu; din lipsă de îngrijitori, clădirile s'au degradat în bună parte încât, în ultimele decenii, se aflau în pragul pustiirii. Din anul 1974, au început să vină din nou monahi români din țară la Prodromul, dar în număr restrâns, din cauza condițiilor sociale neprielnice. In prezent, obștea schitului numără 12 monahi, cei mai mulți însă fiind înaintați în vârstă. Este bine gospodărită și duce viață de rugăciune și muncă, după rânduelile tradiționale ale monahismului ortodox athonit.

Ii revine sarcina grea de a restaura Biserica, foarte deteriorată și a unei bune părți din chilii-aproape ruinate; sarcină cu atât mai anevoioasă cu cât posibilitățile financiare ale schitului sunt extrem de modeste: un mic ajutor acordat anual de statul grec și donații mărunte ale credincioșilor.

Gândul nostru se îndreaptă acum spre acel mănunchi redus de călugări, care mențin limba și tradițiile românești pe acele meleaguri destul de vitrege, promițându-le că, cu vrerea Domnului, îi vom vizita și ajuta.- □

SCHITUL CHINOVIAL ROMÂNESC PRODROMUL DIN SFÂNTUL MUNTE ATHOS

BĂTAIE DE JOC LA ADRESA ORTODOXIEI ROMÂNEȘTI

Ion A. COMAN

România este o țară ortodoxă. Ortodoxia a fost și este religia oficială a neamului românesc. Nu pentru că așa vrem, sau nu vrem noi, dar până și statisticile oficiale recunosc că aproape întreaga populație este ortodoxă. Ortodoxia face parte din sufletul poporului nostru, după cum Carpații fac parte din țară. Când spui "Român", spui "ortodox", după cum când zici România zici Nistru, Tisa și Dunărea.

Din punct de vedere administrativ avem o patriarhie ortodoxă, despre care, cum mint cu nerușinare ziarele de propagandă comunistă, zice-s'ar că s'ar bucura de toate "libertățile".

Atunci, cu ce drept își bate cineva joc de religia oficială a unui stat? Ne referim la cartea "Muntele..." de un oarecare Ion Brad, editura Mihai Eminescu, București, 1980. Nu tov-ule Brad, nu ți-am făcut jocul și nu am dat numele întreg al așa zisului "roman", de fapt scârboșenie de vulgarisme și insinuări. Insuși titlul e o blasfemie și un sacrilegiu și a fost ales cu grijă de șefii tovului pentru ca prin simpla rostire a lui buzele noastre să fie unse cu spurcăciunea de cuib a pupezei comuniste. Pentru orice Român, pentru orice creștin Sfântul Munte al Athosului este Grădina Maicii Domnului, indiferent câte spume la gură o să mai faceți încercând a spurca potirul și neamul românesc. Când cineva își bate joc de Sfântul Munte își bate joc de fiecare creștin în parte.

Mulți și-au bătut joc de Români și în multe feluri. Mai ales dela 23 August încoace jignirile nu mai au limite. Dar asta e din cale - afară. Nu, nu o să facem plăcerea autorului de a da citate din înjurăturile de birjar și blasfemiile aduse. Asta ar ajuta la răspândirea otrăvii. Pentru că tot ce a pus el pe hârtie este otravă, adevărată otravă pentru inimă și suflet. Nici nu am pomenit de "carte" pentru a fi citită. E o mizerie, iar când există atâtea lucruri bune de citit nu merită să-și piardă nimeni timpul cu literatură de gunoi.

Dar ne-a revoltat obrăznicia în sine și politica de distrugere intelectuală și spirituală dusă de partid.

Intr'o țară în care toți marii scriitori și poeți, începând cu Eminescu și Alecsandri, sunt cenzurați și publicați fragmentar, unde nici nu se pomenește de Vasile Posteucă (vrei nu vrei, poet român cu o valoroasă operă literară), unde ești pus la închisoare dacă amintești de Radu Gyr, sau Nichifor Crainic (poeți creștini ortodocși) într'o asemenea țară se publică o batjocură adusă ortodoxiei și poporului român.

De fapt, aicea e problema: Nichifor Crainic și Radu Gyr erau ortodocși în vreme ce comunismul are ca țintă tocmai distrugerea ortodoxiei, iar dacă nu poate să o distrugă atunci încearcă măcar să tăvălească în noroi simbolurile și realitățile ei cele mai scumpe.

"Cartea" oricum nu și-a atins scopul deși difuzarea ei reprezintă încă o flegmă pe obrazul Românilor.

Dar de ce nu a luat Sfințitul Patriarh o atitudine împotriva ei? E greu să fii conducător spiritual. Intr'un regim comunist dacă vrei să fii adevărat conducător spiritual atunci nu pui prea mult preț pe viață. Nu oricine are puterea sufletească a Papei. Nu vrem să jignim și nici nu avem pretenția de a da sfaturi. Suntem niște bieți credincioși oarecare care încercăm să spunem ceva: Inalt Prea Sfințite Patriarh apeacă-ți urechea la noi și nu lăsa pângăritorii să otrăvească sufletele oamenilor cu vulgarisme împotriva celor sfinte!!!

Ar mai fi ceva de spus, dar ce poți să mai spui când Românului i se fură și dreptul la credință? Pâine - nu, libertate - nu. Tot ce mai are omul este credința, iar aceasta îi este batjocorită.

Credeți că o să vă mai rabde mult Dumnezeu? □

EVANGHELIA EXILULUI (Decembrie 1983)

LA IESLEA BETLEEMULUI

Sergiu GROSSU

Nasterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos este evenimentul unic al istoriei lumii. Căci Fiul lui Dumnezeu își părăsește slava cerurilor și se întrupează "pentru a noastră mântuire", luând asupra Lui păcatele tuturor oamenilor. De aceea scrie apostolul Pavel că "El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s'a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor" (Filipeni, 2.6-7).

In general, noi nu putem înțelege taina cerului. Nu putem pricepe cum "pe Cel ce n'a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi" (2 Cor., 5.21), și ne întrebăm, nedumeriți: "De ce a fost nevoie ca Fiul lui Dumnezeu să-și părăsească slava pe care o avea la Tatăl înainte de a fi lumea?"

Numai cei ce-au simțit povara uriașă a păcatului și-au fost mântuiți, prin pocăință, pot să-și dea seama de semnificația Nașterii Domnului Isus, de întruparea supranaturală a Divinității, de dragostea fără de margini a lui Dumnezeu, care "a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre" (1 Ioan, 4.10).

Mântuitorul, despre a cărui venire au scris proorocii, "s'a făcut trup și a locuit printre noi", ca să aducă lumii zbuciumate tocmai ce-i lipsea: pacea! O pace, bineînțeles, cu totul deosebită de pacea lumii. "Vă las pacea, vă dau pacea Mea, spune Domnul. Nu v'o dau cum o dă lumea" (Ioan, 14.27). Pacea lumii este relativă și aparentă. Pacea Domnului Isus este reală și veșnică. Mai mult, lumea nici nu poate să dea pacea după care însetează sufletul nostru. Pentru că, se știe, condiția păcii este iubirea, nu ura și răzbunarea. Lumea nu ne poate da pacea, fiindcă n'o are.

Hristos Domnul este "pacea noastră". Numai rămânând în El, pacea devine realizabilă: "V'am spus aceste lucruri, ca să aveți pace în Mine" (Ioan, 16.33). Ce fel de pace? Pacea cu noi înșine. Pacea cu oamenii în mijlocul cărora trăim.

Pacea cu Dumnezeu. O pace asemănătoare păcii vestită de îngeri în noaptea sfântă. In urma căreia nu ne mai frământă îngrijorările de tot felul, nu ne mai neliniștește moartea. Deoarece în noi s'a născut Isus Domnul, certitudinea și echilibrul vieții.

Să nu ne înspăimânte gândul că inima noastră este rea și murdară, un fel de iesle morală, nepotrivită pentru nașterea Mântuitorului. El aceste inimi le caută - inimiiesle, dezorientate, sărăcăcioase, înrobite patimilor și deșertăciunilor acestei lumi, inimi fără speranță și fără ajutor care - la un moment dat - simt nevoia unui Mântuitor, a unei eliberări, a unui stăpân blând și iertător, gata să înlăture vechii tirani ai sufletului și să întroneze în bezna ființei pocăite, lumina Sa veșnică, steaua de lumină a unui Betleem dătător de viață nouă.

Ingenunchiați în fața Ieslei, cutremurați de taina întrupării, cu ochii plini de lumina nopții sfinte, să devenim, asemenea magilor și păstorilor, vestitori ai Nașterii lui Isus, drumuitori spre Betleemul veșniciei noastre. Pentru ca prin noi, prin nașterea noastră din nou - dar al nașterii Fiului lui Dumnezeu - steaua păcii și a dragostei universale să răsară pe bolta lăuntrică a tuturor păcătoșilor lumii, a tuturor ateilor ce-L refuză și-L batjocoresc pe Isus, inundând cu razele mângâierii divine hrubele unei societăți din ce în ce mai mult îndepărtată de Dumnezeu, destrămând negura învățăturilor anti-creștine, și incendiind viața tuturor cu "viața din belșug" a Aceluia care a venit în lume ca s'o izbăvească de sub puterea întunericului.

Si să cântăm împreună cu îngerii: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!"

SFÂRȘIT DE AN

Scrie în Biblie că "Domnul a făcut toate pentru o țintă" (Proverbe, 16.4). Cu alte cuvinte, în vederea unui scop. "Un copac, și tot are nădejde: căci când este tăiat, odrăslește din nou și iar dă lăstari", citim în Iov, 14.7. Dacă un pom nu-și atinge ținta - adică roadele - ce se întâmplă cu el? "Orice pom care nu face roade bune, ne avertizează Mântuitorul, este tăiat și aruncat în foc".

Si noi, Românii din bejenia care se prelungește cutremurător de dureros, trebue să avem o țintă, un scop un ideal. Un ideal curat și sfânt ca lacrima nădejdii din care ne hrănim așteptările și ne creștem bolțile visului.

Pentrucă, în pofida faptului că am fost tăiați, amputați de securea nemiloasă a istorei contemporane din trunchiul obidit al neamului, noi trebue să odrăslim din nou și să dăm, din nou, lăstari de lumină, în întunericul acestui veac pângărit de dihănii apocaliptice, conștienți de rostul arderii noastre pe rug și de coeficientul jertfirii nelimitate.

Două lumi se înfruntă, din păcate, în fiecare din noi: carnea și spiritul. Pe de o parte, moștenirea adamică - omul cel vechi, omul firesc - piedică teribilă în efortul nostru de auto-depășire. Pe de altă parte, năzuința noastră de a înfrânge natura, de a stăpâni materia, de a spulbera puterile colbului.

Ce ne rămâne de făcut? La acest sfârșit de an, cuvine-se să ne facem "bilanțul" activității spirituale, revizuirea trăirii noastre ca pribegi. Putem rosti, oare, alături de apostolul Pavel: "M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința?" Sau, mai degrabă, în toate cele 365 de zile, fie la Paris sau la New York, la Londra sau la Rio de Janeiro, am comis nelegiuirile despre care vorbește proorocul Isaia: picioarele noastre au alergat "spre rău" și ne-am grăbit să vărsăm "sânge nevinovat", gândurile noastre au fost "gânduri nelegiuite" și-am semănat "prăpădul și nimicirea" pe drumul inconsecvent al deșertăciunilor; "ca niste orbi de-a lungul unui zid", am bâjbâit și bâjbâim încă, poticnindu-ne "ziua namiaza mare, ca noaptea" și fiind, în mijlocul diasporei românești, "ca niste morți"; am mormăit și ne-am văitat în dreapta și'n stânga, întru așteptarea unei izbăviri imposibile, fără ca să ne dăm seama cât de "vinovați" și de "necredincioși" am fost față de Domnul, cât de mult ne-am îndepărtat de El, cu câtă "apăsare și răzvrătire" am cugetat și vorbit "cuvinte mincinoase", de pe piscurile trufașe ale ignoranței (Isaia, 59.7-13).

Evanghelia ne îndeamnă la o mare, indispensabilă și hotărîtoare cotitură a vieții. La o schimbare radicală. Nu prin voința noastră proprie, ci prin lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt. Atunci, când ne recunoaștem starea de păcat și cerem Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos har și binecuvântare, în vederea biruinței. Atunci, când "toate lucrurile" se înnoiesc, când omul întreg se înnoiește în Hristos Isus.

Când îngropați împreună cu El, noi putem trăi o "viață nouă", deoarece am căpătat o inimă nouă și un duh nou, am devenit o "făptură nouă", avem o "minte nouă" și cântăm lui Dumnezeu o "cântare nouă".

"Stiți în ce împrejurări ne aflăm - răsună, mai actual ca oricând, glasul apostolului Pavel - este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn..." (Romani, 13.11). Ca să trăim, măcar de aci înainte, altfel. Nu o viață peticită, educată, îmbunătățită. Ci înnoită. Curățită în sângele Mielului. Induhovnicită.

O viață "ascunsă" cu Hristos, în Dumnezeu. Definitiv și deplin.

Da, la acest sfârșit de an, cuvine-se fratele meu și sora mea, de pe înstrăinatele meleaguri ale vicisitudinii, să stăm cu ușa inimii larg întredeschisă, la bătaia Vântului ceresc. Ca să pătrundă în noi lumina. Si îmbrăcați cu "armele luminii", să ne învrednicim a străluci "ca niste lumini" în lume, dând un sens și o valoare creștină exilului din care facem parte. Si, mai ales, luptând - în numele lui Isus - pentru hegemonia Luminii pe pământ... □

TRAGICA MOARTE A PREOTULUI NICOLAE ȘI A PREOTESEI ANITA TĂNASE

In urma unui groaznic accident de automobil, preotul Nicolae și preoteasa Anita Tănase au plecat dintre noi. Pe un drum de țară, la o încrucișare de drumuri, lângă localitatea Arthur, câțiva kilometri nord de orașul Guelph, Ontario, în ziua de Sâmbătă 5 Noembrie, după amiază, în timp ce părintele Tănase, preoteasa și un copil în vârstă de 12 ani, Nistor Cărnician, din Kitchener, erau în drum spre ferma unui prieten bănățean, mașina lor a fost lovită de un camion încărcat cu lemne. Părintele Tănase a fost omorît pe loc, iar preoteasa și copilul au fost duși cu ambulanța aeriană la Toronto. Preoteasa a murit în Spitalul General după câteva ceasuri, iar copilul se găsește încă în Spitalul de Copii în stare critică.

Părintele Tănase a împlinit vârsta de 70 de ani în Mai, iar preoteasa, tot în Mai, a împlinit 59 de ani.

Preotul Tănase a fost hirotonit întru preoție în Mai 1958, în biserica ortodoxă română Sf.Gheorghe, din Windsor, Ontario, de către episcopul Teofil Ionescu. Până în anul 1968 a condus o misiune ortodoxă, "Sfânta Cruce", înființată de el în Toronto, aparținând de episcopia condusă de episcopul Teofil. Această episcopie încheindu-și activitatea, preotul Tănase cere în 1969 intrarea sub jurisdicția episcopiei ortodoxe române dela Vatra Românească, de sub conducerea Inalt Prea Sfinției Sale Archiepiscop Valerian. A fost admis și i s'a încredințat să păstoreze pe credincioșii frați bănățeni din Kitchener, Ontario, adunați în jurul parohiei deja existente, "Sfântul Ioan Botezătorul". Timp de 12 ani a servit această parohie, fără pretenții bănești, parohia fiind săracă; și oricând a fost nevoie, pe orice vreme, pleca dela Toronto, unde își avea locuința și serviciul la o companie, la Kitchener, ca să fie de ajutor și la datoria sa de preot. Preoteasa a fost întotdeauna alături de el, la toate activitățile.

In 1981, la 1 Februarie, parohia "Sfântul Gheorghe" din Toronto, devenind vacantă, părintele Tănase a fost ales să fie paroh administrator, pentru un timp de doi ani, până parohia își va găsi un alt preot permanent. Către sfârșitul lunii Septembrie, din anul acesta, a făcut cunoscut consiliului parohial al Bisericii "Sfântul Gheorghe", că a hotărît să se retragă la pensie și a rămas să mai servească încă până la 12 Noembrie, când trebuia să predea locul preotului nou ales părintele Sterie Mihădaș.

Incepând cu Luni seara și până Joi 10 Noembrie, în fiecare seară, la orele 7.30, la casa funerară, au fost oficiate servicii religioase de priveghi, de către preoți ortodocși din Toronto și alte localități, ca, dela Biserica antiohiană, bielo-rusă, macedoneană, bulgară, grecească, sârbească, și de către preoți români.

Vineri 11 Noembrie, dimineața, trupurile neînsuflețite au fost aduse la Biserica ortodoxă română "Sfântul Gheorghe" și la ora 10, a început oficierea Sfintei Liturghii, pontificată de către Prea Sfinția Sa Episcopul Nathanael, dela Vatra Românească, înconjurat de preoții: Sterie Mihădaș, Richard Grabovschi, dela Biserica "Sfânta Maria" din Cleveland, USA, Dumitru Ichim, parohul Bisericii "Sfântul Ioan Botezătorul" din Kitchener și Nicolai Zelea, din Hamilton. Prea Sfinția Sa, în numele Episcopiei Ortodoxe din America, în predica rostită, a scos în evidență spiritul de sacrificiu al preotului și al preotesei, invitând lumea să ia parte intensă la rugăciunile ce se fac pentru veșnica lor odihnă.

Prea Sfinția Sa Episcopul și părintele Grabovschi, îndată după terminarea Sfintei Liturghii, au plecat spre Cleveland, trebuind să ia parte la niște conferințe ce aveau loc acolo.

Vineri seara, a fost oficiată panahida de către un sobor de preoți dela diferite biserici ortodoxe din Toronto. Cu această ocazie au vorbit în legătură cu tragedia întâmplată, preotul John Colouras, dela Biserica greacă, care este și președintele Asociației Clerului Ortodox din Toronto și împrejurimi, și preotul Michael Doder, dela Biserica sârbească.

Trupurile fără viață ale preotului și preotesei, au fost ținute în Biserică peste noapte și câțiva credincioși au ținut să stea de priveghi până Sâmbătă dimineața, când la ora 9.30, a început oficierea serviciului de înmormîntare de către preoții: Sterie Mihădaș, Dumitru Ichim. Nicolai Zelea și un preot prieten dela o biserică grecească.

După regulile cimitirelor, trupurile preotului și preotesei au fost așezate la locurile de veșnică odihnă înainte de amiază, în văzul unui mare număr de enoriași și prieteni din alte localități ca, New York, Montreal, Ottawa, Kitchener, Hamilton, London, Toronto, etc.

Din partea părintelui Nicolae, rămâne sora lui, doamna Elena Tintă, împreună cu soțul Roman și fiica dânsei și ginerele cu nepoțica, toți trăind în Toronto. Din partea preotesei Anita, rămâne sora ei care se găsește în Germania de Vest, și care din motive de sănătate, nu a putut să vină la înmormîntare, însă și-a trimis feciorul, adică nepotul preotesei, care a venit și a luat parte la acest eveniment tragic.

Alte cuvântări funebre au fost rostite de către următoarele persoane: Preotul Sterie Mihădaș, parohul Bisericii "Sfântul Gheorghe", preotul Dumitru Ichim, în numele parohiei "Sfântul Ioan Botezătorul" din Kitchener, preotul Nicolai Zelea, din Hamilton, domnul Avram Sârbu, președintele Asociației Culturale Române "Banatul", din Kitchener, domnul Oană Alexandru, ca reprezentant al comunității românești din Montreal, domnul Valentin Cantor, din New York, în calitate de președinte al Congresului Limbii Române, instituție înființată cu 16 ani în urmă de părintele Tănase, domnul Toni Lupu, cantorul Bisericii "Sfântul Gheorghe", care, pe lângă sentimentele personale, a dat citire unei scrisori din partea domnului Nicolae Pora, din Ottawa, care nu a putut fi prezent, domnul Ion Marinescu, în numele noilor veniți, domnul Doru Popescu, tot ca frate nou venit în mijlocul comunității românești din Toronto, doamna Zamfira Flutur, din London, Ontario, fina părintelui și a preotesei și domnul Ilie Dumitru, președintele consiliului parohial al Bisericii "Sfântul Gheorghe", exprimându-și adâncul regret pentru această atât de tragică pierdere suferită de comunitatea românească din Toronto.

Plecarea lor neașteptată dintre noi, va rămâne pentru toți un prilej de serioasă gândire, că fiecare avem un sfârșit și niciodată nu știm când, pe neașteptate, acest sfârșit vine.

Tatăl Ceresc să-i odihnească cu drepții în Impărăția Sa Cerească.

Corespondent

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești - Mihail EMINESCU

25 de ani ai televiziunii dela Chișinău

—Nicolae LUPAN—

Nu voi insista asupra trâmbițării faptului că "leagănul" celor două mari descoperiri ale geniului uman, radioul și televiziunea, ar fi fost în exclusivitate Rusia. Prin intermediul lui Alexandr Stepanovici Popov și al unui oarcecare Rozing din Peterburg. Ceea ce contează este faptul că ecranul azuriu și-a ocupat acum un sfert de veac, locul cuvenit în ținutul dintre Nistru și Prut. Zic "locul cuvenit", deși tendențiozitatea și angajarea politică nu l-au părăsit nici pentru o clipă.

Era pe la sfârșitul primăverii lui '58 când, ca responsabil al radiodifuziunii din Cernăuți, n'ași fi avut nici în clin nici în mânecă cu acest eveniment important dela Chișinău, dacă nu eram invitat prin transfer la postul de redactor-șef al televiziunii moldovenești. Primul ei redactor șef ! Si primul reporter al primului reportaj televizat în direct dela ferma de vite din satul Ialoveni de lângă Chișinău.

Spun acest lucru nu pentru a polemiza cu cineva sau a reproșa cuiva "omiterea" numelui meu alături de cel al primului director al studioului Andrei Timuș, astăzi doctor în științele economice, sau cel al primului regizor-șef al televiziunii Varujan Panasian, ci pentru a constata o stare de lucruri ca atare. Indiferent de evoluările noastre ulterioare ca foști protagoniști ai teleînceputurilor de pe Dealul Schinoasei.

Si tot pentru a stabili un adevăr al timpurilor trecute, voi spune că pe atunci încă nu existau, așa cum se pretinde astăzi, emisiuni despre "etnogeneza națiunii moldovenești și formarea statului moldovenesc", la care ar fi participat așa savanți ca Mohov, Afteniuc sau Artiom Lazarev. In primul rând, acesta din urmă nu era nici măcar colaborator inferior al academiei de științe, calitate ce a fost nevoit s'o îmbrățișeze abia prin anul 1965, când fusese mazilit de Ivan Bodiul din postul de ministru al culturii. Mazilit și înlocuit cu omul său de încredere Petre Darienco. Al său și al Ecaterinei Furțeva. Un singur lucru este cert, acela că televiziunea era ceva nou pentru republică și pentru ziariștii care-și dăduseră asentimentul să pună stăpânire pe acest gen al jurnalisticii. Se scria mult și prost iar imaginea filmată se socotea un mare lux din cauza lipsei de peliculă. Eram nevoit să redactez minuțios scenariile. Asta îmi răpea mult timp, dar curând la uniunea scriitorilor se constată cu satisfacție "o îmbunătățire simțitoare a limbii". Nu tindeam spre o hipercorectitudine dar ceream tuturor secțiilor o ținută a limbii cât mai apropiată de cea literară. Am fost totuși tras de mânecă, spunându-mi-se că se scrie "prea românește".

Intre timp, în calitatea mea de redactor șef, am aflat că din cele zece mii te televizoare, câte avea republica, doar o mie erau la sate. Am hotărît atunci să fac o încercare, anunțând în presa periodică programarea a două filme în limba română. Intr'o săptămână, numărul televizoarelor dela țară se ridică la trei mii ! Mă dusei la comitetul central ca să aduc la cunoștință această bună noutate.

Fără o mână și cu ochi iscoditori, Alexei Ivanovici Medvedev, șeful secției de agitație și propagandă, care băgase spaima în toți ziariștii din republică, mă întrebă câte televizoare sunt în toată Basarabia. Ii răspunse-i. Apoi, "câte din ele sunt în case de Ruși și câte în case de moldoveni". Nu știam. Mi-o spuse dumnealui, plin de importanță, după care mă întrebă de unde sunt de loc. Spunându-i că sunt din nordul Basarabiei, dela Hotin, mă întrebă ce caut la Chișinău, când Hotinul meu face parte din Ucraina. Modest, sau mai bine zis prost cum eram, nu l-am întrebat ce vânt și de unde îl aduse pe el în Basarabia. Știam doar că era venit de undeva din fundul Rusiei. Mi-a spus direct că trebue să-mi iau rămas bun dela televiziune. Drept care am fost coborît în grad și mutat la radio pentru "naționalism românesc". Ca peste vreo zece ani să fiu dat afară și de aici. Pentru același naționalism și "promovarea culturii occidentale" prin intermediul undelor eterului. Ce-i drept, de data aceasta regia mazilirii a fost semnată de doi "moldoveni": Piotor Lucinschi, secretar al comitetului central și Stepan Lozan, președintele comitetului de stat pentru televiziune și radio difuziune.

Dar nu destituirile în sine vroiam să le aduc pe tapet, ci puterea nemărginită de care dispune un responsabil republican pentru propagandă și ideologia comunistă în general. Căci naiv cum eram, m'am dus să mă plâng de șovinismul lui Medvedev la președintele consiliului de ministri al republicii Alexandr Filipovici Diordița. La Diordița, ceea ce Gheorghiță vroia să însemne, deoarece cu câtva timp înainte îl imprimasem pentru standul republicii dela expoziția internațională din Bruxelles.

Si fiindcă porunca era ca să fie imprimat în limba republicii a cărei conducător era, începu el să silabisească păginuța de text la nouă dimineața, ca s'o termine pe la cinci după amiază. Multă sudoare s'a scurs atunci de pe el.

Venise proaspăt bărbierit ca pela patru să-l ducem la Panasian acasă să se radă pentrucă barba-i ce crește abundent începuse să dea umbre în fața obiectivului camerei de filmat...

Cât despre transferul meu dela radiodifuziunea bucovineană la televiziunea moldovenească, e cazul, cred s'o spun că era o invitație ce coincidea cu dorința fierbinte de a realiza acest salt; post bine plătit, locuință, înscriere în registrele biroului de populație. Vorba e că ucrainizarea Cernăuților lua proporții tot mai monstruoase și mulți dintre intelectualii autohtoni luău drumul Chișinăului.

Dar și aici, din cauza naționalității lor române din așa zisele pașapoarte, nu le era de loc ușor să se aranjeze. De aceea la prima schimbare a buletinului de identitate Românii bucovineni deveneau moldoveni. Așa cum a devenit, bunăoară, fostul meu subaltern Mihai Morăraș care a fost nevoit să părăsească radioteleviziunea, dat fiind faptului că șeful cadrelor Chiril Jigan și adjunctul președintelui, Filip Crulitchi, îi făceau mereu aluzie la calitatea lui de român ca obstacol grav pentru avansare în grad și majorare de salariu. Deși acest tânăr devenise în armată membru de partid!

Dar să revin la sfertul de veac al televiziunii moldovenești. Respectiv la începuturile ei. Era și este știut că informația ca atare îl interesează cel mai mult pe telespectator, fie el din Est sau din Vest. Nu voi spune numic nou, cred, că în condițiile unui stat totalitar, ca cel comunist, noțiunea informație înseamnă "dezinformație".

Nu e ușor să fie ea ticluită în acest sens, mai ales cea cu caracter internațional, când te gândești că "Panorama televiziunii" dela Chișinău cuprinde de fiecare dată cam 30 de noutăți deformate. De aceea aici, ca și la Moscova, se pune mare preț pe așa zișii cronicari care, și din somn sculați, trebue să aprecieze la așa zisa "justa valoare" actualitatea și mesajul materialului. In primul rând, mesajul care poate fi denaturat prin trunchieri sau prin mici texte tendențioase de legătură.

Cum ar fi, să zicem, o imagine cu știri nesfârșite de mașini parcate în lungul trotuarelor din orașele zis capitaliste. Mașini, despre care cronicarul cuvântă cu glas jalnic de după ecran că ele stau în stradă nu pentrucă stăpânii lor sunt la birouri sau acasă, ci din cauza crizei petrolului. Criză ce a împins lucrurile până într'acolo că bietul occidental nu mai are bani de benzină !

Dar că totuși oamenii nu se pierd, recurgând la mijloacele bătrânești de locomoție, imaginea respectivă redând de fapt plimbări ale turiștilor cu trăsuri purtate de cai în lungul canalelor dela Amsterdam sau Brugge. Cu alte cuvinte, insinuarea și tendențiozitatea sunt prevăzute în orice domeniu de activitate dela televiziunea sovietică dela Chișinău. Si de fiecare dată se urmărește un singur lucru: vigilența politică !

Mi-aduc aminte de o informație care relata că într'un colhoz de nu mai știu de unde care, pare-mi-se, "Progress" cu doi de "s" se chema, informație ce relata că fusese dat foc unui lan de grâu din simplul motiv că crescuse prea mare și era greu de cosit. Relatarea era însoțită de fotografiile respective, adăugându-se că criminalii fuseseră aspru pedepsiți. Când în fond era vorba de câteva hectare de grâu ce căzuse la pământ din pricina ploilor, grâu ce se stricase și nu mai putea fi recuperat, parcela trebuind arată pentru alte culturi. Anume din aceste considerente brigadierul se hotărîse în mod oficial să elibereze acest sector de paie prin ardere.

Mai mult, despre autorul acestei informații, pe care îl avusesem ca subaltern și căruia îi purtam un respect deosebit, astăzi se spune că ar fi murit "la mașina de scris", adică la datorie. Or, în realitate își află sfârșitul de inimă grea din cauza unor admonestări nemeritate din partea președintelui de pe atunci al radioteleviziunii Feodosie Vidrașcu: un neîntrecut demagog și speculant de cugete slabe. Mai ales când venea vorba de "recunoștința Moldovenilor față de poporul rus" sau de vizitele dumnealui fiu de țăran oropsit de prin părțile nisporene ale Prutului, vizite ce le efectua prin "sanctuarele" Kremlinului sau la mausoleul lui Lenin. Si nu se lăsa până nu vedea lacrimi de emoție în ochii lui Alexandr Camionschi sau ai Eugeniei Dațcaia...

Si pentru ca d-l Vidrașcu să nu se simtă, prea sigur, voi adăuga că televiziunea dela Chișinău a cunosct și alte specimene de diriguitori, deputați ai sovietului suprem din oficiu. Unul care zicea că dacă "nu e bună acustica din studioul de pe strada Livezilor, ea, acustica adică, poate fi adusă dela Moscova". Altul, sprijinindu-se pe mărturiile femeii de serviciu, îi sfătuia "părintește" pe redactori să scrie în emisiunile lor, când era cazul, "Izmene și nu indispensabili, chișat și nu urină, că-i prea românește!..." Un al treilea, susținea că "cvintetul poate fi format și din trei violiniști, când nu sunt bani destui". Iar al patrulea, ce-i drept, acesta nu era decât adjunct, încurca "unisonul" cu "unitazul".

Nu pot totuși să nu recunosc că printre președinții radioteleviziunii dela Chișinău a fost și unul cum se cade. De aceea probabil, n'a fost lăsat prea mult în post, fiind coborît în grad și tras pe linie moartă. E vorba de Vladimir Croitoru căruia n'ași putea să'i reproșez nimic în materie de "coroană", a la Lozan să zicem, care pe timpul acela făcea parte din pleiada conducătorilor de principiul: tu ești șef -eu sunt un prost, eu sunt șef- tu ești un prost.

Numai astfel se poate explica plecarea demonstrativă dela radioteleviziune a foștilor săi adjuncți Dumitru Dobă, Ion Podoleanu și Valentin Sleagun. Oameni care, spre cinstea lor, nu și-au putut permite să nu joace chiar în măsura în care le-o cerea Lozan. Din acest punct de vedere nu e nevoie de nici un fel de probe de ce Filip Crulițchi, om puțin știutor de carte, și Ion Busuioc, cu toată mediocritatea lui, dețin aceste funcții cam de pe timpul când eram încă la Chișinău. Or, au trecut peste nouă ani de atunci ! Ani în care Stepan Lozan, intiligent cum este, nu pot să n'o recunosc, și-a dat seama că numai cu două marionete ca Busuioc și Crulițchi poate face durabilă simbria "înfrățirii" în metoda lui de conducere prin dictat personal.

E diabolică forța magică a chingilor "înfrățirii" dela Chisinău ! Diabolică prin faptul că de decenii Basarabenii sunt duși zi și noapte cu zăhărelul "prieteniei" dintre popoarele și neamurile sovietice. De fapt e vorba, repet, de un dictat ce le este servit de televiziunea moldovenească drept frăție la care, chipurile, aspiră ei din generație în generație. O "înfrățire" ce în secolul navelor cosmice sortește lumea la o închisoare de ordin național, cum n'a mai cunoscut istoria vreodată.

Cât despre învățămintele civilizațiilor, ele se lovesc mereu de granitul ignoranței și lipsei de libertate. Căci un popor, fie el oricât de mare și puternic, nu va fi liber atâta timp cât ține în sclavagism medieval alte popoare lipsite de apărare și resurse de împotrivire.

Când cunoști mai îndeaproape starea de lucruri dela talpă până la vârf de piramidă, înțelegi perfect că așa zisa suprastructură este tot așa de îndobitocită ca și baza. Căci e greu de găsit un alt popor dominant pe lume care să se mulțumească cu o coadă de scrumbie uscată, un cartof în coaje și o pufoaică. Asta din urmă, adesea îmbrăcată pe piele goală, Ce-i drept, scrumbia și cartoful sunt înnecați în basamacul cel de toate zilele.

Deplorabila situație însă nu-i împiedică, prin forța lucrurilor, pe ziariștii dela televiziunea din Chisinău să devină exponenții numărul unu ai pretinsei evoluări spirituale a populației autohtone dintre Nistru și Prut. "Evoluare" ce, până la urmă, prinde și "izbândește". Pentrucă, în virtutea autoconservării, omul le dă toate pe una și începe să găsească alinare într'o pretinsă fatalitate contra căreia nu te poți ridica cu mâna goală în niște condiții geopolitice, tot fatale.

Cu atât mai mult că, dintotdeauna, orice popor ajuns la strâmtoare, pe lângă marea majoritate a fiilor săi fideli are și pseudoreprezentanți ce se întreabă în mod demagogic' "Cine a spus că graiuri felurite / Ne dezbină ? / Nu-i adevărat !/Drumul nostru este nesfârșitul / De același soare luminat

Impostura poetului Emilian Bucov ajunge, pur și simplu, la culme atunci când dumnealui adaugă în proză: "Mama și tata, izvorul și soarele, graiul și cântecul, sprijinul și îndrumarea -toate merg mână în mână cu înfrățirea socialistă a popoarelor din marea noastră patrie- Uniunea Sovietică".

Nici mai mult, nici mai puțin. Exact ca în condiția șiretei ticluiri a povestei din poveste în care "nici un cuvânt drept să nu fie", Or, cum spunea Tudor Vladimirescu-Pandurul, "Patrie se cheamă norodul, iar nu tagma jefuitorilor". □

LEUȘENI-BASARABIA

Curte țărănească

FARA ARMÂNEASCĂ

CU SIBEPEA
A SĂRBATORILOR
DI CRĂCIUN
SI ANUL NOU,
FARA ARMÂNEASCĂ
VĂ UREADZĂ A TUTULOR
TRI MULȚ AÑI!

DI DZUA DI CRĂCIUN

Ñi-aduc aminti añilli di când iream ficiori
ș'ved țerlu nă lighiă nabastră, fără nori.
Sum el un munti ș'hoara-ñi pri cheptu-a lui vârtos
ș'lliau s'trambur, că durerea ñi-adjundzi pân di os!

E-aprim Crăciun ș'mi duți un dor ți arde her:
Di calea, Ndreapta cali dit lumi s'nu mi cher.
S'meadun cu soț dit hoară, cu steaua s'alăgăm,
că se-amintă Hriștolu, tu Betleem, s'cântăm.

Va hibă arăcoari, țăngrimi, ma pi noi,
țiva nu va s'nă doară, țiva s'nă da napoi.
Va s'disfățem cărara pit neauă s'treacă ș'alț,
di cântic s'hearbă hoara și arburi cât di-analț,
si-lli scutră-amurțarea și'nvirinarea lor,
haraua s'u tuchească și foclu-a cântitlor.

O Doamne, o Iisuse, ṽiñi iți an, tu ṽiñi
s'aprindz lumbărdzi pit casi ș'tu sufliti luñiñi,
aprindi ș'steaua noastră, Armâñilor, știu că știi
că nu-avem faptă rali și nică amărtii;
ș'ma s'avem alti greșuri, Iisuse, Doamne Bun,
nă lliartă, e sărbătoari, e dzua di Crăciun

Constantin COLIMITRA

CULIND DI SĂRMĂNȚIĂ

Tum, na, na, ficior curbani,
țerlu'ntreg lu-avem tăvani,
sărmănița nă pâhniă.
Scapă-nă di amărtiă!

-Ṽinu pravdă, dă-lli căldură
că oamiñilli nu nă vrură;
pallili si-lli da rihati
că nu-aflăm vârnă crivati,
ni chilimi călduroasă,
văr' nu n'ăpruchiă în casă!

-Hărisea -Ti Stă-Măriă
-se-avdză boațe di ciudiă-
ază si-amintă Ficior,
a lumillei Hărdzitor!

S'acățară ca s'dipună
di sum steali, di stri lună,
anghilli mari cu-aripiti
s'azbuirau stri capiti.
Stanea s'adără grădină
di liliceă și luñină.

Invițaț di dipărtări
alăsară cărț ș'cântări,
că pițet se-apreasi sem
steauă cătră Betleem.

Ialea ș'ṽin, moi, ialea ș'ṽin
sum mușatlu țer sirin,
oaspiț mări'ncărcaț cu dhoară
și dininti va-lli li-aștează,
că si amintă Ficior,
a lumillei Hărdzitor!

Zahu PANĂ

CU STEAUA

Se-apruchea Crăciunu, ș'mullerli, măratili, nu ma cumtinau cu lucărli. La'n vale, fărmită, scutură, arnea, așă cum s'fați la ună tinisită casă di nicuchiri.

Bărbațilli, pi nafoară la oi, ș'pi nividzută s'furișau pe-ascumtulea la cafineiă. Aclo, muhabeti cătă s'cafț! Zore s'aflli puliticieñi ma mări ca ațelli di la cafineiă. Nu-armăni văsălliă s'nu u cunoască ș'ascheri nibătută. Ma ți u vrei ma că ñu-lli întreabă văr, că altă soiă multi lucri s'aveau alăcsită pi lumea aistă. . . . . .

Stăteam cu cartea disfaptă canda 'nvițam, ma mintea u aveam nafoară. Tu ubor, se-avdi boațea tetillei:

- La'nveastă, nu-ai vără sită și-ñi dai să'nțer frina?

- Canda tini aveai sită, dzăți dadămea.

- Aveam la soră, aveam, ma nu u-aflu canda s'nirisi.

- Ghini, dzăți dada, ma s'ñiu pitreț, că voi s'fărmit ș'mini cama dapoia.

Fudzi teta, ș'canda-ñi vini niheam suflitu. Di iu vrea știă năsă mărata, că dolli cu Ndona, lli-afurăm sita că irea cu cothuru ma mari, ca s'putem s'adrăm ună steauă?

U aveam ascumtă tu plență și-aclo, di văr mes tut adăram după cum nă tăllia capu, nändauă puleani ți li băgam tu nändauă guvi ți le-aveam adrată tu cothuru di sită. La caplu alant a puleanu, li aprucheam dauă căti dauă, li ligam cu ună teli, ș'chioșurli di steauă ireau tamam. Nădzeam acasă, afuram niheam frimă di găr, u ciumuleam tu-apă, ș'aide alicheari ți s'fățea! Nu-alăsam carti'nvăpsită tu tută casa. Vinită, roșă, galbină, di ți s'hibă, că de-ațea alba, tălliam nändauă steali cama ñiț, ca s'li-alichim pi brațăli di steauă, că nu-aveam pradz s'ancuprăm anghilli di ațelli mușațilli ți s'vindeau în păzari. . . . . . .

Când tuti fură etimi, lom ș'ună finari, di-ațeali ți nu se-asting când suflă vimtu, ș'u băgăm namisa di sită. Nṽilicea luñina și cărțli alichiti canda ireau ma mușati. Tolea, cama sănătos, dușea steaua ș'noi cu ciumădzli ma mări ca noi ș'cu trastili păn di padi, 'nchisim cum si'ntunică tuț cu cloapăti ș'cu cântic s'lom casili arada. . . .

S'dipirau căñilli după noi ca după urs și-s trădzeau anapuda cu-alătrarea. Cai putea s'nă sta în cali?

Băteam la casili a nicuchirlor ș'intram roși di arăcoari ma cu oclli scântei. N'aștiptau oamiñilli cu harauă și ma s'videam ș'vara feata di varsta noastră, nturuseam gurgiumanu, di s'avdza șapti hori ma diparti:

Sculați, sculați, boeri mari
Florile dalbe
Sculați voi români plugari
Florile dalbe. . . . . .

Cola BELITARU

AMINTARE
(Stille Nacht)

Naopti di'ñvis. Terlu-i dișcllis!
tuti dorm... dulți somn,
singuri veaglliă pârințilli. Adurnit,
Natlu Sfânt tu pâhnie-anvălit
dorñi di vreri ligănat...

Noapti di'ñvis. Terlu-i dișcllis!
Picurari avd cântări,
anghilli buñi seamni lă fac din țer
ca s'lă spună niavdzâtlu mister:
că Hristos s'amintă...

Noapti di'ñvis. Terlui dișcllis
lumea s'feați paradis!
Că Hristolu din țer dipună
Hillilu-a Domnului, OM s'adâră
ca s'nă-ascapă di arău...

pi grailu armânesc

di D.BACU

S'BĂNEADZĂ "ARMÂNAMEA

Dumănică 16 Sumedru 1983, la New York, Statili Uniti, s'bâgă thimelliu asociației Culturale "ARMANAMEA"

Scopurile, după statutlu Asociației suntu:

S'andună pi frațilli armâñi dit America ta s'lucreadză tri țânearea și cultivarea limbillei, a folklorlui și a adețlor armânești - tri apărara ndreptutrlor a armâñilor dit Peninsula Balcanică;

să scoată ună revistă pri limba armânească și s'u râspândească la tuț armâñilli di pri loc;

s'facă si s'cunoască istoria Armâñilor și agiutorlu dat di elli la cultura și civilizația tuturor țărilor balcanice; să s'cunoască rădățina latină a armâñilor;

s'agiută la ananghe pri membrilli Asociației, cându va cadă tu zore;

s'agiută la ligături di vreari tri tuț membrilli asociației, tri tuț armânilli și cu țara iu băneadză cafișun;

s'leagă vreari cu tuti organizațiile armânești dit America și dit lumea tuță, s'alumtă tri Unirea tuturor organizațiilor armânești ca s'lucreadză deadun tri interesul armânamillei.

Ambăreață și cu Dumidză, năinti!

Cu sibepea Crăciunului și a Anului Nou, "Fara Armânească" vă ureadză a tuturor:

Sărbătorli cu harauă și
Tri mulț ani.

CARTE DI THIMELLIU

Noi, Armâñi și Armâne, scriși ma'nghios, nă adunăm ază 16 Sumedru (Octombrie) 1983;

Ti Credința noastră Criștină,

Ti Fara noastră Armânească, și băgăm thimelliu Asociației Culturale "ARMANAMEA" ca s'nă poartă zborlu și vrearea noastră di căti ori va s'hibă sibepea și va-s lipsească s'nă spunem dorurili-a noastri, după Statutlu Asociației

Așa s'nă agiută Dumnidză!

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

ANUL 6 Nr. 52 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE !

URZICA LIBERĂ

Vederi din insulele Caribiene

COMUNIȘTII DORESC PACE ȘI DEZARMARE

Bastoane de golf, rachete de tenis, mingi, undițe, umbrele de soare și alte multe articole de sport pentru relaxarea și amuzamentul diplomaților ruși, cubanezi, bulgari, etc., care-și petrec vacanța în Grenada.

Dinu MĂTRAGUNĂ

JUDECATA LUI PĂCALĂ

Acum Niculiță nene, să te ferec eu subtil
Că mă aflu'n libertate eu Păcală din exil
Aș dori să iei aminte fără să te mai gândești
Să te bagi la fund odată - scaunul să-l părăsești!

Te-ai plimbat prin toată lumea, ai pretenția să spui
Si-ai văzut ce nimeni altul n'a văzut la viața lui
Ai văzut cum se cultivă și cum crește Occidentul,
Ai văzut că nu fac foame nici tâmpitul, nici dementul!

Ai văzut că muncitorul ici în lumea liberă
Are tot ce-i trebuește și mereu se bucură
Face omul ce-i convine, și prosperă, și-i bogat,
Tineretul de asemeni, este bine educat.

După ce-ai văzut acestea, îndată ce te-ai întors,
Ce-ai făcut, ce-ai pus la cale de merg toate-așa pe dos?
- Am dat sute de decrete! Ai răspunde'n al tău stil
- Si nimic mai mult aș spune, eu Păcală din exil!

Iar cu limba ta peltică să te bâlbâi ai să'ncepi
Să nu te'nțeleagă nimeni și nici tu să nu pricepi.
Dar Ileana ți-ar da ghionturi să te facă mai vioi
- Zi-i Culiță, zi-i că-i bine, și-i libertate la noi!

Nu uita să amintești, planul cincinalului
Si mai zi că e de groază lumea capitalului.
Aste ți-le spune Leana, când faci câte-o pauză
Si când lumea strigă -ura-, știu eu din ce cauză!

Si mai știu - ca toată lumea - ce-ai făcut și ce-ai ajuns,
Că ai sărăcit o țară cu renume în Apus,
C'ai stricat tot tineretul și bătrânii i-ai mințit
Si-ai pus preoți securiștii - Auzi dom'le ce tâmpit!

Ai dat bani pe utilaje învechite dela Ruși
Ca să vezi țăranii noștri la sapa de lemn aduși.
Ai băgat hoție'n țară, mituială și ciubuc
Unde vrei s'ajungi Culiță, la sapa de cauciuc?

Stiu c'ai dărâmat biserici fără ca să faci vreuna
Si c'ai risipit bănetul, că să-ți vadă poza luna!
Ai dat banii în prostie pentru titluri mari și noi
Ce nu merită să poarte niște canalii ca voi!

Dar îți vine curând ceasul, bine c'am trecut oceanul
Eu te sfătui să-ți iei cizma și să părăsești divanul!
Fiindcă un prooroc la sigur spune că va fi război,
Si curând îți vine rândul să fii judecat de noi!

Iar atunci o curelușă de pe spate am să-ți iau
Si n'am să-ți permit Culiță - nici să faci ca mâța, miau!
Am pretenție ca asta s'o fac eu - că sunt abil -
Si-ți promit că o voi face - EU, PĂCALA DIN EXIL!!!

Glume

* Bulă este întrebat când vine la armată:
- Ce este tatăl tău?
- Activist de partid.
- Si ce este mama ta?
- Nici ea nu lucrează.

* Profesoara este furioasă: cineva i-a furat oul pe care și-l adusese să-l mănânce în pauză. Vrea să pedepsească întreaga clasă, dar Bulă se scoală în picioare:
- Eu știu cine a furat oul doamnei profesoare.
- Cine?
- Alexandrescu.
- Ai vreo dovadă?
- Da. La colțul gurii, lui Alexandrescu i-a rămas gălbenuș de ou. Peste câteva zile, dispare din clasă portretul tov. Ceaușescu. Profesoara supărată vrea să pedepseacă întreaga clasă. Bulă se ridică în picioare:
- Eu știu cine a furat portretul tov. Ceaușescu.
- Cine?
- Alexandrescu.
- Ai vreo dovadă?
- Cunoaștem doar proverbul românesc: cine fură azi un ou, mâine fură un bou.

* Socialismul se aseamănă cu o corabie. Inaintează încet, se clatină, oamenilor le vine rău, li se face greață, dar nu pot părăsi vasul.

* Asemănări și deosebiri între poporul român și alte popoare:
- Italienii au Pápă, Românii nu au papă.
- O parte din Belgieni sunt flamanzi, toți Românii suni fămânzi.
- Japonezii au trenuri suspendate (și) Românii au trenuri suspendate.
- Israelul are o înălțime Golan, Românii au un golan la înălțime.

* Printre pacienții care așteptau la ușa medicului pentru consultații erau și câțiva pensionari. La vizita medicală fiecare dintre ei s'a plâns de aceleași neajunsuri. Doctore am pierdut din greutate, mă simt slăbit și fără putere. Doctorul spunând că aceasta este anemie, le-a prescris fiecăruia câte un regim alimentar în funcție de venitul lunar, astfel:

Primul: 1600 lei pensie. Doctorul îi spune: ia și dumneata câte o friptură de vacă în sânge.

Al 2-lea: 1000 lei pensie... ia și dumneata câte o găină fă-ți o supă bună cu gălusti.

Al 3-lea: 800 lei pensie... legume multe crude sau fierte cu puțin unt.

Al 4-lea: 500 lei pensie... aer.. dumitale îți trebue mult aer, respiră adânc...

* Dorință: La un orfelinat, un copil plânge cu încăpățânare. Educatoarea vrea să-l potolească: ''Acum ai tată pe tov. Ceaușescu, mamă pe tov. Elena, ce mai vrei? Copilul: Vreau să rămân orfan.

* La Congresul agricultorilor, Bostan Vodă din Scornicești: ''In urma revoluțiii din agricultură, se vor obținii recolti mari. Tutulor coopiratolilor li doresc mari succesii''. Un țăran întreabă: Mulțumim pentru sfaturi, dar, cum rămâne cu plata muncii! Ni se mai dă ceva sau rămânem cu cât furăm!

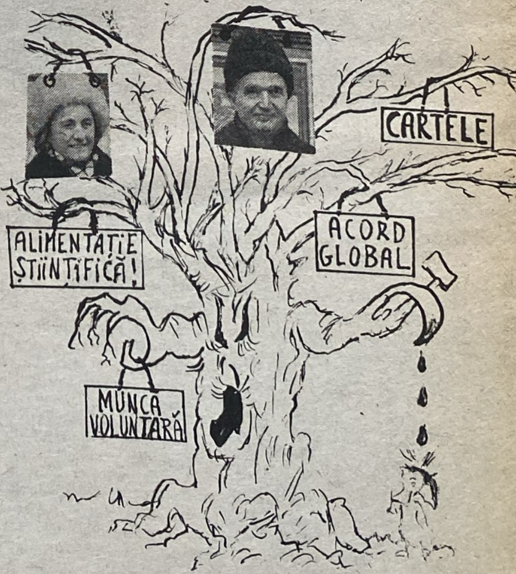
* Un ascultător întreabă la radio: Ce a fost mai întâi? Oul sau găina?
- I se răspunde: Inainte erau de toate!

Rățoiul exilat

ANUL XIII OUL Nr. 62

Sărbătorile de iarnă în RSR

POMUL CU DARURILE LUI MOȘ GERILĂ

Dona-RĂȚOIUL

NOUĂ AZI...

Nouă azi ne-a răsărit
Domnul Isus Hristos
Mesia Cel mult dorit
Domnul Isus Hristos.

Din Fecioară S'a Născut
Domnul Isus Hristos
Dumnezeu Om S'a făcut
Domnul Isus Hristos.

In scutece S'a 'nfășat
Domnul Isus Hristos
și în iesle S'a culcat
Domnul Isus Hristos.

Cum e robul S'a smerit
Domnul Isus Hristos
și pe noi ne-a mântuit
Domnul Isus Hristos.

O BRAD FRUMOS

O, brad frumos, o, brad frumos
Cu cetina tot verde,
Tu ești copacul credincios
Ce frunza nu și-o pierde.
O, brad frumos, o, brad frumos
Cu cetina tot verde.

O, brad frumos, o, brad frumos
M'ndemni să fiu ca tine
Statornic, drept și credincios
Si făcător de bine.
O, brad frumos, o, brad frumos
Mă'ndemni să fiu ca tine.

O, brad frumos, o, brad frumos
Vredeața ta îmi place.
Ori când te văd, mă simt duios
Si vesel iar mă face.
O, brad frumos, o, brad frumos
Verdeața ta îmi place.

ABECEDAR CREȘTIN

Acum aproape 2000 de ani împărat al Romei era Cezar Augustus. Acesta a dat o poruncă în tot imperiul ca fiecare să meargă în satul sau orașul în care s'a născut și să se înscrie acolo. Tara Sfântă aparținea pe vremea aceea de Imperiul Roman.

Sfânta Fecioară, care locuia în Nazaret, a pregătit toate cele de cuviință pentru drum și împreună cu Bătrânul Iosif au plecat spre un orășel numitBetleem. Când au intrat în oras se făcuse deja seară. Era lume multă venită din toate părțile. Toate hanurile, un fel de hoteluri, erau ocupate. Au căutat în stânga, au căutat în dreapta, dar degeaba. Au bătut la o poartă, au bătut la alta, dar pretutindeni același răspuns. Tot întrebând și întrebând cineva le-a spus că singurul loc unde ar putea să se adăpostească peste noapte ar fi o peșteră și le-a arătat locul unde era.

Când Maica Domnului și Bătrânul Iosif au pășit înlăuntru peste tot era întuneric. S'au așezat într'o parte pe niște paie. Se auzeau vacile rumegând, caii bătând din când în când din picioare și din timp în timp mișcarea în cuib a unor porumbei sălbatici ce se găzduiau într'un colț.

Peste noapte s'a împlinit vremea ca Maica Domnului să nască pe Pruncul Iisus. După ce L-a născut l-a pus să doarmă în ieslea vacilor. Toată peștera s'a umplut de lumină.

Sus, pe deal, nu departe de Betleem se aflau niște păstori cu oile. Era frig și făcuseră un foc. Incălzindu-se discutau despre profețiile referitoare la venirea Mântuitorului în lume. Focul aproape se stinsese. Deodată, din spatele lor, a apărut o lumină mare. Speriați au întors capul să vadă ce se întâmplă și au văzut un înger îmbrăcat în haine luminoase de parcă ar fi fost țesute din razele lunii și ale luceferilor. Acesta observând cât sunt de înfricoșați i-a liniștit cu cuvinte blânde ca susurul apei de izvor în noapte și le-a grăit lor așa: "Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că vi s'a născut astăzi Mântuitorul, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David". Păstorii nu mai puteau de bucurie și ochii lor străluceau, la auzul acestei vești nemaipomenite, întrebători, ca și cum ar fi vrut să zică:"Unde? Când? Cum să-L aflăm?" Ingerul a înțeles privirile lor și le-a spus unde să-L găsească și cum să-L recunoască:"Veți găsi un prunc înfășat și culcat în iesle".

Păstorii au luat un miel alb și ajungând în Peșteră au îngenuncheat și s'au închinat Pruncului Iisus.

In vremea aceasta, dragi copii, cerurile s'au deschis și mii și mii de îngeri zburau din cer spre pământ și cântau în coruri atât de frumos cum nimeni nu mai auzise vreodată. Si cuvintele lor îngerești răsunau pretutindeni: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voie". Si cerul întreg era plin de aripile luminoase ale îngerilor coborînd și cântând că bolta cerească părea un cireș imens ce înflorise deasupra Betleemului.

Dar cine ar putea să descrie în cuvinte omenești frumusețea de atunci? Nici grădinile raiului nu ar fi putut să se compare cu frumusețea miilor și miilor de coruri îngerești. Bieții păstori aproape că aveau lacrimi în ochi de bucurie și parcă nu le venea să creadă. Le era frică să nu fie un vis, ceea ce văd, din care apoi să se trezească. Si cât de dulce era Pruncul dumnezeiesc! Păstorii stăteau încremeniți și-l sorbeau din ochi.

Dar, dragi copii, Domnul nostru Iisus Hristos a fost așteptat, ca Mântuitor al lumii, să se nască în noaptea de Crăciun, nu numai de păstorii de pe deal, ci de întreaga lume. Iisus Hristos este Creatorul lumii și s'a întrupat în Betleem pentru absolut toți oamenii de pe pământ. Si toți oamenii de pe întreg pământul îl așteptau, ca Dumnezeu, să se nască în chip de om.

Departe de Betleem, în niste țări departe, departe, de Tara Sfântă erau niște regi care se ocupau cu studiul stelelor. Ei așteptau să vadă pe cer o stea cu totul și cu totul deosebită. Când aceasta va apare însemna că s'a născut Mântuitorul lumii. In Sfânta Evanghelie ni se spune că erau trei regi numiți magii, sau craii dela Răsărit. Aceștia au văzut într'o noapte steaua pe care o așteptau. Lumina ei întrecea pe a tuturor luceferilor. Deși ei locuiau în diferite țări, când au descoperit'o s'au bucurat foarte mult și în grabă au plecat după ea. Si steaua mergea înaintea lor și le arăta drumul. Era steaua minune ce le vestise Nașterea Domnului. Cum ei locuiau în diferite țări au urmat-o pe cărări diferite până ce s'au întâlnit toți trei. Drumul a fost obositor și greu. Când au văzut Ierusalimul, un oraș mare și frumos, au crezut că acolo vor întâlni pe Pruncul-Dumnezeu, dar steaua a mers mai departe și mai departe până a ajuns în Betleem. Acolo se opri înflorind ca un crin de lumină în ceruri deasupa casei unde se afla Iisus Hristos ca Prunc. Au intrat înlăuntru și căzând în genunchi s'au închinat lui Dumnezeu ce să născuse în Betleem pentru toți oamenii. Si i-au adus tot felul de daruri împărătești și lucruri scumpe lucrate în aur și miresme de smirnă și tămâie, cum numai regii pot să aducă. Si Sfântul Prunc îi privea. Era atâta pace și liniște dumnezeiască în ochii Lui că ți se părea că auzi lumina înflorind ca niste "flori dalbe, flori de măr", așa cum cântați voi, dragi copii, în colindele de Crăciun.

Părintele Mitrel

O, CE VESTE...

O, ce veste minunată
In Betleem ni s'arată,
C'astăzi s'a născut
Cel făr'de'nceput
Cum au spus Prorocii

Că la Betleem Maria,
Săvârșind călătoria,
Intr'un mic locaș
Din acel oraș
Naște pe Mesia.

Păstorii văzând în zare,
Din ceruri lumină mare,
Ei fluerau,
Ingerii cântau
Si cu toți se bucurau.

Pe Fiul cel din vecie
Ce l-a trimis Tatăl mie,
Să se nască
Si să crească
Să ne mântuiască.

TREI PĂSTORI

Trei păstori se întâlniră
Raza Soarelui
Floarea Soarelui
Si așa se sfătuiră.

Haideți, fraților să mergem
Raza Soarelui
Floarea Soarelui
Floricele să culegem.

Si să facem o cunună
Raza Soarelui
Floarea Soarelui
S'o'mpletim cu voie bună.

Si s'o ducem lui Hristos
Raza Soarelui
Floarea Soarelui
Să ne fie de folos.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

BUCUREȘTI-BEIRUT VIA IRAN "CEAUSEȘCU CONNECTION"

Pe bază de documente, revista "Reader's Digest" publică un interesant articol: "Drugs for Guns--The Bulgarian Connection". (Puști pentru stupefiante--Legătura cu Bulgaria)! Iată despre ce este vorba:

Poliția secretă bulgară, la ordinul KGB-ului, a organizat o firmă de import-export "KINTEX".

Afacerea e de două ori profitabilă Moscovei:

Stupefiantele corup structura morală a lumii libere, în timp ce armamentul e trimis mișcărilor dedicate "eliberării" popoarelor.

Acum reproducem din acelaşi articol,- pag. 96, următoarele:

"In March 1982, he (Kenan Arikan, a radical Turk with PLO connection, and a close personal friend of would-be Papal Assasin Mehmet Ali Agca, N.R.) acquired seven tons of munitions and light-infantry weapons from Romania on IRAN's (Sublinierele noastre) behalf."

Din banii obținuți prin otrăvirea tineretului american, guvernul din București antrenează și înarmează teroriștii, printre care și pe cei din Iran, bănuiți de atentatul din Beirut unde au murit 229 de soldați...

Copiii noștri trimiși să apere pacea!

LĂZILE CU TALENT?

In baza schimbului cultural, lăzi cu sculpturi, tablouri, covoare boțite și sticle de șampanie se plimbă 'n fugă prin orașele americane.

Uniunea Artiștilor Plastici prezintă pe meridiane arta contemporană.

Modernismul-decadent al Apusului nu-i prea slobod sub comuniști, dar UAP încearcă să ne convingă că au și ei "indipindința" lor.

Este adevărat că nu vedem capul proaspăt cânit al tov. Nicolae în ramă sau pe piedestal dar, în același timp, nu descifrăm suflet și pietate românească.

Nu vezi o umbră de biserică, o cruce, o idilă...

Coșbuc n'a fost tradus!

Așa-i ordinul partidului de a prezenta "Patria" fără rădăcini.

Unele tablouri, vreo două sculpturi și covoare meritau de a fi scoase din ladă, dar, din păcate, ele au fost înăbușite de pensulele și dălțile "contemporane" care țin isonul la "Cântarea României."

Dezamăgirea își are explicația: mulți artiști de valoare au luat drumul pribegiei.

"EXTRA-PRUDENT!"

A venit în vizită să-și vadă fratele. E tăcut, timid, dă din umeri și nu-ți răspunde dacă-l întrebi cât costă un bilet de tramvai. Se teme să nu divulge secrete.

Până la urmă i-am aflat secretul. Când a primit pașaportul a fost avertizat: "Vezi ce vorbești pe acolo, că poate vorbești tot cu un securist de al nostru."

Securistul din țară o fi având dreptate!

ȘI UNUL E PREA MULT

Intr'un cerc restrâns al unui grup sportiv din Detroit, s'a înmânat premiul poetului popular român-american Mitică Banciu.

N'am fi menționat acest eveniment de circulație locală dacă n'am fi văzut o fotografie ce îmortalizează "momentul solemn" al înmânării premiului, publicată în ziarul comunist "Tribuna României".

Memoria lui Mitică Banciu, un patriot anti-comunist a fost pângărită.

Fără să identificăm pe nimeni, ajungem totuși la o concluzie:

Printre cei prezenți a fost cel puțin un agent comunist care a ținut să-și informeze stăpânii despre activitatea "literară" din centrul industrial al automobilului.

Un comunist, ori unde s'ar afla printre noi, este un comunist prea mult.

CU VEDEREA 20/20

Tovarășul și ziaristul Eugen Barbu, mai mult tovarăș decât ziarist, ne menționează "...o obscură publicație din Occident, intitulată Cuvântul Românesc..." (Săptămâna" nr. 614)

Tov. Barbu are ochi de cucuvea! Vede din lumina Răsăritului în întunecimea Occidentului.

Dar "Cuvântul Românesc", obscura publicație pe care alți tovarăși o mai numesc și "Fițuică", apare regulat de 8 ani, în 24-32 de pagini, este "publicația din Occident" cu cel mai mare tiraj și este citită în cinci continente.

Ca satisfacție avem insultele și ura condeielor ce scriu sub zăbala comunistă.

TRATAMENTE DIFERITE

Detentiștii apreciază fabulele și poeziile lui Vasile Militaru (Mama, etc.) dar nu-i pomenesc numele.

Lui Aron Cotruș îi pomenesc numele dar nu-i citesc poeziile.

Doi titani care și-au iubit țara.

Unul a murit înpușcărie, celălalt în exil.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

Camera Română de Comerț A Prof. Radu Buzescu

39-01 Main street, Room 505
Flushing, New York 11354, U.S.A.
Tel: (212) 539-4449
ORELE: 10:30 A.M.-5:30 P.M.

SECȚIA MATERIALĂ

1. Curs practic engleză: 2 volume plus 6 casete a 90 de minute fiecare: $ 75 (ambalaj și expediție: America: $ 7.00; Alte continente: $ 15.00).
P.O.Box 1829,Flushing, New York 11352 USA
(plus sales tax pentru vânzări locale)
20% reducere pentru noii venți și pentru cei cu posibilități materiale reduse
2. Traduceri de acte, diplome, etc.
3. Examen scris carnet conducere: Individual: $ 65.00; Grup de doi: $ 60.00; Grup de trei: $ 55.00; Grup de patru plus: $ 50.00. Indicații pentru testul practic de conducere: GRATUIT.
4. Deschideri de companii: taxe, evidență contabilă; investiții proprietăți.
5. Editură-cărți (obținerea dreptului de autor)
6. Unele probleme legate de emigrare.

SECȚIA IDEALĂ

1. Instructaj organizatoric pentru toți Românii: gratuit.

ÎN HOLLYWOOD CALIFORNIA
PENTRU O MASĂ BOGATĂ ÎNTR'UN LOCAL FRUMOS
MERGEȚI LA:
ORZA'S Romanian Restaurant
(REDESCHIS)
708 N. VALENTINO PLACE (NEAR PARAMOUNT STUDIOS AT MELROSE) - HOLLYWOOD, CALIF. 90038
PENTRU PRÂNZ:LUNI-VINERI 11 am.-3 pm.
SEARA: MIERCURI-SÂMBĂTĂ 5-9 pm.
- Proprietari Jean și Maria Orza

Centrul Medical Românesc Al Doctorului Cornelius A. Oprișiu, M. D.

1660 Putnam Avenue, Apt. 1L
Ridgewood, New York 11385
Tel: (212) 821-2613 sau
66 Tennis Place Forest HILLS
Hills Gardens New YORK 11375
Tel: (212) 268-2784

24 ore pot fi contactat la serviciul permanent al centrului Tel:(212)268-2784

Practic Chirurgie de inimă, plămâni, artere-proteze, plastii, chirurgie de vene, chirurgie generală (stomac, ficat, vesica biliară, intestin subțire și gros, cancere pentru toate organele, hemoroizi, hernii, pathologie de sân.

Acord consultații de medicină generală, evaluez pacienții chiar dacă nu au boli chirurgicale.

Sunt român creștin.

Sunt afiliat cu Spitalele din Manhattan și Queens.

Apelați cu încredere

CĂRȚI

In curs de apariție:
ROMANUL "BANDA DE MAGNETOFON"
Acest al 6-lea volum publicat de aceeași autoare, descrie cu originalitate și emoție realități ale României de astăzi.
Așteptăm comenzile Dvs. pe adresa:
Ion Dumitru Verlag,
8000 Munchen 40, Siegfriedstrasse 3,
West Germany
Prețul unui volum: 6 dolari americani Silvia Cinca

Tipografia "CORESI"

Kronenmattenstrasse 6, 7800 FREIBURG
Germania de Vest
Telefon: (0671) 77-375
Vă oferă cele mai variate servicii din domeniul tiparului, dispunând de cele mai noi și mai moderne mașini de tipografie și legătorie.

Din nici o casă de Români, să nu lipsească harta Țării!

Hartă în 3 culori -33×28 cm.- cu un comentariu, un scurt istoric și 9 portrete, anexe.
Cost: $ 3 plus 1 pentru expediție.
Faceți comanda la adresa:
Ion Nicolau,
165 Cherokee Blv. Apt.230
Willowdale, Ont. M2J 4T7, Canada

DORESC SĂ EMIGREZ

* Doresc să emigrez în USA sau Canada, nă numesc ARCASIU NECULAI OVIDIU, născut în anul 1928 în Brașov, absolvent al Facultății de medicină și zootehnie (veterinară) și apelez la o persoană sau organizație să trimită garanție pentru a-mi gira emigrarea în USA sau Canada în vederea acordării vizei. Menționez că am asigurat loc de muncă de către "Nee World Council of Churches" din New York USA. Garanția se poate trimite (și prin telex) la Ambasada USA din România, București, la D-na Viorica Cursaru, telex: 11416.

* ILNITZKI CLEMENT, 1943, studii medii, prelucrător prin așchiere, șofer de taxi, cu soția ILNITZKI MARIA, 1950, studii medii, și copiii ANDREEA MIRUNA, 1974, ALEXANDRU VICENTIU, 1976, IULIANA, 1979, DANIEL, 1981, domiciliați în București Str.Secuilor, nr.5, Aleea B, Bl.18, sc.2, apt.23, parter, sector IV, cod 75576, având pașapoarte de plecare definitivă din țară, caută sponsor pentru emigrare în USA. Garanția se poate trimite la adresa de mai sus, sau la Ambasada USA din București.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Coca Lucia Carmen din RFG, Dietzenbach 6057, Max Planck str. 3, telefon 06074-41572, caută pe prietenul ei din copilărie din str. Parfumului, București, ing. KRAINICU EMANUEL, plecat din România 1980 și stabilit în prezent în Canada.

* Actrița MARGARETA PAPAZIAN, stabilită în Los Angeles, USA, este căutată de colegul de teatru MARIUS Marinescu, care locuiește în Australia, la adresa: 12/6 Bega Flats - 2601 - Canberra - Australia. Rog pe cei ce-i cunosc adresa, s'o anunțe personal, sau să mi-o comunice la adresa de mai sus.

* Rog persoanele care îl cunosc sau îi știu adresa D-lui VASILIU BOGDAN VIOREL care a locuit în București, str. Pandele Tărușanu nr.5, să-mi scrie la adresa: 2628 E. Kirby, Detroit, Michigan 48211, sau tel. 921-7604 pentru Ene Lucian.

* Melania își caută unchiul, RADU NICOLAE născut în com. Petrești, jud. Alba, căsătorit cu Ivone, stabilit în Elveția. Cei ce pot da relații sunt urugați să scrie la adresa: Kottner Elfride (pentru Melania), Seumegasse 3/16, 1120 Wien, Austria.

CĂSĂTORII

* Român, originar din Transilvania, doresc să cunosc o fată între 25-30 de ani, cu care să încep o corespondență pentru realizarea unor planuri de viitor. Răspunsuri serioase la adresa: A.T. 8350 Park Lane Apt. 180, Dallas, Texas, 75231. U.S.A.

* Domn serios, 37 de ani, 1.72 m și 65 Kg, născut în București, studii medii, de profesie mecanic-auto, nefumător, de familie bună, cu o educație sănătoasă, locuind de 5 ani în U.S.A. doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu doamnă între 30-35 ani, din Statele Unite, Canada, Europa, inclusiv lagărele de emigranți. Doresc răspunsuri serioase, mânate de aceleași sentimente, în formarea unei familii trainice. Răspuns pe adresa redacției cu mențiunea: "pt.mecanic auto".

* Domn român, refugiat politic din 1980 în Austria, așteptând în curând să devină cetățean al acestei țări, 32 ani, 1,65m și 70 kg, vorbind bine germana, engleza, italiana și puțin franceză, dorește să cunoască pentru o eventuală căsătorie, o d-șoară sau doamnă până la 35 ani, din USA, Canada sau Europa centrală. Adresa: Ioan Tănase, 1210 Wien, Leopoldauerstr.2 / 101, Austria.

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

PICNICUL FESTIV DELA VAL-DAVID (MONTREAL)

Val David este un adevărat sat românesc, asezat la vreo 70 Km, la nord de Montreal. Nu numai pentrucă acolo s'au asezat câteva familii românești, cu case și pământ, dar, mai ales, pentrucă viața lor este legată de frumoasele tradiții românești. O astfel de tradiție, aș zice mai degrabă datină, este Festivalul păpușoiului, care are loc în a doua jumătate a lunii Septembrie, în fiecare an. Această datină a fost adusă la Val David de familia Grămadă, care a făcut parte din primii imigranți români în Canada (1905, la Montreal). Bătrânul Grămadă a murit, dar nepoții săi continuă să vorbească românește și să fie legați de comunitatea românească din Montreal.

Cu ocazia acestui Festival al păpușoiului (adus din România, unde se mulțumea lui Dumnezeu pentru recoltele de toamnă) se alege un Rege și o Regină, care sunt "încoronați" ca atare, pe timp de un an, până la viitorul Festival. Aceștia sunt cinstiți, la masa de onoare, a tuturor adunărilor românești, care au loc în cursul anului respectiv. Alegerea se face pe baza descoperirii păpușoiului (cumpărat) care a incrustat simbolul regelui și al reginei.

Anul acesta, Rege și Regină au fost aleși Dl și Dna Tepeș, o admirabilă familie de români canadieni. Incoronarea a fost făcută de Gheorghe Tăutan.

Picnicul Festival a avut o orchestră, care a delectat asistența cu melodiile nostalgice ale cântecelor românești. Ea a fost compusă din următorii: Livia Constantinescu (pian și orgă); Florin Cioară (clarinet), Aurel Manolescu (chitară și voce), Mircea Gheorghescu (baterie și fluier), și Samoilă Pârvu (dirijor).

O parte a ansamblului de Dansuri Mioritza, având ca instructor pe excelentul dansator Vasile Grama, și director pe Isif Bota, a încântat participanții cu minunatele dansuri românești. Grupul de dansuri: Miriam Bota, Mircea Gheorghescu, Elena Marinescu.

Au mai participat la delectarea publicului prezent, Mircea Manole, la pian, Ion Ianculescu, cu muzicuța, și faimosul bariton român Ion Baciu.

Au fost și mulți oaspeți, veniți mai de departe, ca George Catanev-Toronto, Mihai Dumitrescu-Vancouver, Elie Falli-Quebec, supranumit "deputatul Românilor", care este vice-ministru la Ministerul Interprovincial canadian. Dela Departamentul de Limbă franceză, Dna Lidia Bazil, și alții ale căror nume nu le-am putut reține.

Nu pot să trec cu vederea prezența unora dintre întemeietorii care, și astăzi, formează "sufletul satului" Val Davis: Adriana Fonta, secretara Asociației Române, care întruchipează vioiciunea și energia românească în formele lor cele mai autentice, Alexandru Fonta, neabătut de ape, în strădaniile lui de împliniri românești; Petre Sultana, o minte cuprinzătoare de sensuri mioritice, naționale și teologice; Dna Carpen, fosta președintă a Auxiliarei Femeilor din Uniune și Ligă, o bună Româncă, fidelă orientării celei adevărate ale Uniunii și Ligii, Alexandru Carpen, neobosit pentru treburile românești; Pr. Dr. Petre Popescu, care a venit cu duhul blândeței și zâmbetul deschis, să binecuvânteze împreunarea românească; Gheorghe Stanciu, (președinte al comitetului parohial dela Biserica Buna-Vestire, din Montreal) veteran al luptelor românești; Gheorghe Loghiade, decanul strădaniilor de a se menține o conștiință vie și trează în Canada și admirabila și credincioasa Doamnă Loghiade; familia Lappas, ambii soți cu inima deschisă de frățietate bună și căldură sufletească. A trecut pe acolo, dar n'a putut rămâne la Festival, Dr. Miron Georgescu, cu adâncimile lui de gând, idei și simțăminte, ca să-și încrusteze pe răboj prezența la tot ce este curat românesc; Dr. Ion Țăranu, harnic și gata să ajute pe oricine, cu Dna o Româncă cumpănită și plină de distincție.

Festivalul păpușoiului a fost un alt semn de strânsă coeziune, pe care au realizat-o Românii din regiunea Montreal, acolo în Poiana dela Val David care este străjuită de o pădure de brazi și în vale e străbătută de o apă curgătoare, peste care traversează un pod, Podul Românilor.

Corespondent

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI DELA FREIBURG

S'a primit la redacție Darea de Seamă pe 1982 a Institutului Român de Cercetări-Biblioteca Română, din Freiburg, Germania Federală.

Suntem obișnuiți să citim în fiecare an dările de seamă anuale ale acestei instituții românești de mare prestigiu și să urmărim progresul ce-l face în toate domeniile sale de activitate. Astfel, citim cu deosebită satisfacție în Darea de Seamă pe 1982 a institutului că s'a trecut în faza finală de alcătuire a bogatei și valoroasei Bibliografii Macedo-Române, la care au contribuit și cercetătorii români din exil, Petre Năsturel, Sava Gârleanu și Vasile Tega, pentru definitivarea lucrărilor.

De asemenea s'au continuat lucrările pentru completarea Bibliografiei Basarabiei, cu noile materiale documentare semnalate de diverși cercetători.

Activitatea de documentare a bibliotecii a satisfăcut numeroasele cereri formulate de universități, institute, profesori, doctoranzi, persoane particulare și studenți, în domeniile: istorie, economie, geografie, geologie, artă și muzică, onomatologie, istoria bisericii, etc. pentru tratarea diferitelor subiecte științifice și de cercetare.

Activitatea editorială; S'a editat Buletinul Bibliotecii Române, vol. IX, pe 1982, cu 12 studii în limbile română, franceză, germană și italiană, în total 380 pagini semnate de: Paul H. Stahl, Adolf Armbruster, Val Cordun, Mihai Cismărescu, Ana Dumitrescu, Petre Năsturel și Mihai Cazacu. Buletinele anuale ale Institutului din Freiburg sunt prețioase izvoare de cercetări și studii și ele se pot comanda la Biblioteca din Freiburg. Prin aceasta vom ajuta Biblioteca din Freiburg să-și continue activitatea sa editorială.

Numismatica s'a îmbogățit anul acesta cu donația Vasile Coman din Bremen, compusă din 197 monede românești, 48 bancnote vechi românești, 68 monede romane, două monede vechi românești din timpul Domnitorului Stefan Lăcustă, secolul XV, o monedă de argint grecească din secolul III înainte de Christos, și diferite texte documentare și fotografii vechi.

Darea de seamă pe 1982 a Bibliotecii din Freiburg aduce și o umbră de tristețe în cuprinsul ei, anunțând pierderea unor membri și prieteni ai institutului, decedați în anul care a trecut: Prof. Dr. Leontin Constantinescu din Saarbrucken, Prof. Dr. Johannes Kunzig din Freiburg, Margarethe Lorz, ani de zile bibliotecară a Institutului, Dumitru Neaga din Rastatt și Cella Neamțu din Paris.

In partea finală a dării de seamă sunt publicate donațiile primite de bibliotecă în ultimul an, în cărți, reviste, materiale documentare, discuri, diapozitive, timbre, micro-filme, periodice, obiecte numismatice, cum și donații bănești de sprijinirea frumoasei activități a Institutului din Freiburg.

La sfârșitul anului 1982, fondul de cărți al Bibliotecii din Freiburg se ridica la 57.852 volume (cărți și teze de doctorat), 11.200 exemplare de periodice, 3.059 texte documentare, 603 manuscrise, 292 hărți și atlase, 931 medalii și monede, etc. etc.

In această dare de seamă este anunțat decesul prof. Gino Lupi din Milano, un devotat prieten al Românilor, care și-a donat biblioteca sa, compusă dintr'un număr vast de cărți și materiale documentare, Institutului Român de Cercetări, urmând ca în 1983 volumele acestei biblioteci să fie transportate la Freiburg, la Institutul Român de Cercetări, prin grija d-lui Nicolae Constantinescu din Milano.

Este o încântare pentru ochi și o desfătare pentru suflet citind Darea de Seamă a Bibliotecii Române din Freiburg. Prețioasa sa activitate culturală românească în exil este nevoie să fie susținută de toți Românii din pribegie, trimițând obolul nostru pe adresa: Institutul Român de Cercetări - Biblioteca Română, Uhlandstrasse 7, 7800 Freiburg i Br., West Germany.

Ajutorul nostru va fi un îndemn pentru neobositul grup de intelectuali români dela Freiburg, condus de harnicul profesor Virgil Mihăilescu, directorul institutului, pentru a se avânta în noi acțiuni de răspândire a inteligenței și culturii românești în lume. □

Eugen POPESCU

CONGRESUL LIMBII ROMÂNE NEW YORK

Sesiunea a XI-a a CLR, anul acesta lăsată în grija secțiunii N.Y., și-a încheiat lucrările în seara zilei de 9 Octombrie a.c., după o zi de instructive lecturi, recitări și activitate artistică.

Mesajele de salut adresate CLR au adus gândul și îndemnul confraților noștri alături de efortul și semnificațiile legate de activitatea acestui institut românesc din exil.

Printre cei prezenți în sala frumos împodobită, s'au remarcat multe persoane de curând sosite și a căror prezență o apreciem cu atât mai mult cu cât bănuim dificultățile prin care trec. Pentru acești noi sosiți, o împărtășire de cultură românească are înțelesuri și ecouri poate mai profunde decât pentru cineva care participă de mai mulți ani la comemorări ori alte manifestări cu caracter național românesc.

Lucrările zilei de Duminică 9 Octombrie a.c. au fost precedate de o întâlnire românească, în sala socială a Bisericii Sf.Dumitru, la invitația Societății Avram Iancu, din localitate.

Părintele V.Sasu a rostit rugăciunea de începere a sesiunii a XI-a, luând mai târziu și cuvântul, cu care prilej cei prezenți au aflat mai în amănunt situația grea a refugiaților recent sosiți în lumea liberă.

La reușita acestei manifestări românești și-au dat concursul Centrul Cultural Românesc, Reuniunea Femeilor - Ortodoxe Române, Societatea Avram Iancu și Parohia Bisericii Sf.Dumitru, cărora și pe această cale, comitetul organizatoric al C.L.R.-83 le mulțumește din inimă.

S'a trecut apoi la citirea mesajelor primite.

Sesiunea a XI-a a fost închinată memoriei regretatului Prof. Gheorghe Popescu-Botoșani, primul președinte al C.L.R., dela a cărui naștere, luna Oct.1983 se împlinesc 80 de ani. Ing. Paul Popescu-Botoșani a evocat momente din activitatea ilustrului său tată și a făcut să auzim de pe bandă vocea lui, înregistrată la sesiunea dela Montreal, ultima pe care a prezidat-o în 1978.

După prezentarea lucrărilor a urmat un program artistic cu cântece și recitări, unele din ele originale, emoționând audiența cu lirica românească.

Programul variat, lecturile inedite, criticile personale auzite și luate în considerare au constituit un autentic succes al efortului C.L.R. în direcția încurajării prezenței minții și inimii românești cât și a demonstrării necesității unirii, pe cât mai multe coordonate de activități și atitudine românească. În spiritul tradițiilor luptei naționale, în spiritul omeniei românești și a încrederii în valoarea unică a creativității românești.

Locul și data viitoarei sesiuni, 1984, cea de a XII-a se vor anunța din timp.

Valentin.A.CANTOR

EXPOZIȚIE DE PICTURĂ ȘI SCULPTURĂ MONTREAL -ANUALA 83-

La centrul cultural român din Montreal se remarcă prezența activă a centrului de expoziție Constantin Brâncuși. Anul trecut au fost aici câteva expoziții de artiști români, inteligent concepute și organizate de D-na Georgeta Crainic și D-nul arhitect Anastasiu, președintele centrului. "Anuala 83", expoziție de pictură și sculptură, la care au participat 49 de artiști de cele mai diferite tendințe și orientări, se caracterizează printr'o realizare de anvergură, la scară canadiană.

Expoziția în marea ei diversitate, a fost paradoxal de unitară - cu acel inefabil al lucrurilor făcute din entuziasm - se vede clar că toți artiștii sunt motivați în arta lor și că au ceva de spus. Multidisciplinaritatea acestei expoziții ar fi putut pune probleme, dar organizarea arhitecturală a lăsat impresia generală de noutate, aerisit și viu. Ca la privirea unui poliedru, sala își descoperea fețetele care erau mereu altele, depinzând de unghiul de vedere - de asemenea spațiul bine structurat permitea vizitatorului să privească de departe și să poată privi și de aproape ceea ce îl interesa. Ideea principală a expoziției și care a fost foarte evidentă, a fost respectul pentru concepția și munca artistului. Fiecare artist a fost invitat să aducă ce va crede că are mai autentic, care să-l reprezinte cel mai bine. In acest sens, Anuala a fost o expoziție liberă. Juriul, (Jaques Charbonneau, Renata Guertin, Octavian Olaru, Josette Trepanier, Yves Trudeau, Rene Viau) și centrul au scos în evidență prin menționi câteva lucrări și artiști.

Românii, pictori și sculptori, (7 din 49) au avut o prezență cu totul remarcabilă. Vernisajul, ca moment festiv, a fost deschis de D-nul arhitect Mihai Anastasiu, președintele centrului cultural român. Două discursuri mult aplaudate au fost cele ale D-nei Huguette Lachapelle (deputata d'orion) și a părintelui dr. Petre Popescu, preotul bisericii Buna Vestire. Festivitatea de închidere a expoziției când între artiști s'au discutat aprig idei și proiecte de viitor, a fost o limpezire a vocației centrului, de a oferi artiștilor cel puțin două mari expoziții în fiecare an - un salon in primăvară și o anuală de toamnă.

Felicitări și mulțumiri centrului cultural român care a oferit această expoziție artiștilor din Montreal și celor ce i-au ajutat moral și material, fiind în tot timpul alături de organizatori și artiști.

Viorica VELESCU

APEL

Aceste rânduri sunt adresate tuturor persoanelor de origine română cât și celor iubitori de dreptate și adevăr, care doresc să se alăture acțiunii începute de compatriotul nostru Domnul Traian Golea. Credem că e timpul să se ducă o acțiune energică românească împotriva revizionismului maghiar care răspândește îndemnuri în genul copiei pe care o anexăm.

Domnul John Lukacs a scris un articol defăimător și complet lipsit de adevăr istoric, intitulat: "In Darkest Transylvania" (a se vedea Anexa A) care a fost introdus în "Congressional Records" pe 3 Martie 1982 de către senatorul statului New York, Daniel Patrick Moynihan.

Domnul Traian Golea s'a adresat senatorului Daniel P. Moynihan printr'o scrisoare (a se vedea Anexa B) însoțind-o de un răspuns către Dnul John Lukacs, excepțional de bun și de bine documentat (a se vedea traducerea în limba română, Anexa C) și a cerut ca și acest răspuns să fie introdus și el în "Congressional Records" alături de articolul defăimător al D-lui John Lukacs.

Până astăzi, senatorul Daniel P. Moynihan nu a dat curs acestei cereri și de aceea socotim ca o datorie a noastră a tuturor, să-l sprijinim pe Dnul Traian Golea cerând în continuare ca materialul întocmit în acest scop să fie introdus în "Congressional Records" conform principiilor democratice ale Statelor Unite.

O acțiune similară a fost întreprinsă de către Comunitatea Românească din Florida care a strâns circa 130 de semnături. Până la ora aceasta s'au mai primit adeziuni dela: Biserica Ortodoxă Română din Merrillville, Indiana, V. Rev. G. D. Gage cu 150 de enoriași; Biserica Ortodoxă Română din Middle Village, New York, V. Rev. O. Roșu cu 200 de enoriași; Fundația Iuliu Maniu, New York, Președinte A. Popa, cu 342 membri; Mid West Romanian Radio Hour, Nicolae Novac; Biserica și Asociația Ortodoxă Română din Nord Vestul Germaniei, Dr. A. Suga cu 500 de enoriași; Biserica Română din Munster, West Germany, V. Rev. M. Caitar; Asociația Românilor din Republica Federală Germania și Berlinul de Vest, N. Paul cât și șase liste cu semnături: una din Europa, una din Arizona și patru din New York.

Cu îndemnul și speranța ca în continuare participarea la această acțiune împotriva revizionismului maghiar să fie cât mai mare și eficace, alăturăm scrisorile pe care spre ușurință, le propunem sub forma celor anexate:

- Pentru Parohiile sau Organizațiile românești din orașul sau statul New York a se vedea Scrisoarea Tip Nr. 1.
- Pentru strângerea de semnături individuale a celor ce locuiesc în orașul sau statul New York, a se vedea Scrisoarea Tip Nr. 2, la care se pot atașa oricâte foi vor fi necesare pentru semnături.
- Pentru Parohii sau Organizații în afara statului New York a se vedea Scrisoarea Tip Nr. 3.
- Pentru strângerea de semnături individuale a celor ce locuiesc în afara statului New York a se vedea Scrisoarea Tip Nr. 4. (După semnătură e bine să se indice eventual orașul și statul.)

Pentru ușurința participanților la această acțiune, anexăm și scrisori gata formulate ce urmează numai să fie completate conform indicațiilor menționate în scrisorile tip.

Rugăm ca după semnare, aceste scrisori să fie trimise la adresa indicată mai jos (28-18 29th Street L.I.C., N.Y. 11102) astfel ca toate să însoțească cererea noastră adresată atât senatorului Daniel P. Moynihan cât și altor senatori cărora le vom cere sprijinul în această acțiune.

Stefan G. Theodoru

Stefan G. Theodoru
28-18 29th Street
Long Island City, New York 11102
U.S.A.

SCRISOARE TIP Nr.3

The Honorable Daniel Patrick Moynihan
United States Senate
Russel Building, Room 442
Washington, D.C. 20510

Dear Senator Moynihan:

In view of your action of citing John Lukacs' article "In Darkest Transylvania" (The New Republic of February 3, 1982) before the U.S. Senate as a proof of Romania's non-observance of the human rights of the Magyar ethnic minority of that country and as an argument against granting Romania most favored nation status, and of your action of causing that article to be published in the Congressional Records of March 3, 1982;

In view of Traian Golea's answer to John Lukacs, mailed to you on July 12, 1982 with a request to cause its publication in the same place as John Lukacs' article, since on the one hand it contained agreement with your opposing the granting of most favored nation status to Romania because the human rights of the entire population are not observed (and not only of the Magyar minority), and on the other hand it contained the rectification of the libellous and insulting statements of John Lukacs regarding the Romanian nation;

____

______________ we join the Romanian Community of New York, and respectfully ask you to respond to Traian Golea's request made on July 12, 1982 and to cause the publication of his answer to John Lukacs in the Congressional Records, thus correcting the situation in which 2,000 years of Romanian history have been distorted and defamed by John Lukacs in the Congressional Records in an uncontrolled and unacceptable manner.

We believe that all efforts of those engaged in the struggle for the implementation and observance of human rights that are part of the United Nations Charter, and for the observance of the right of nations to self-determination, must aim at freeing the peoples from under the oppressive communist regimes installed by the Soviet Union. Liberation and recovery of a free public life based on democracy will ensure the enforcement of both human rights and the rights of national minorities, guaranteed in the constitution and truly observed, as they have been in Romania while that country had a democratic regime.

In the assurance that you will pay due attention to our request, we remain respectfully yours,

SCRISOARE TIP Nr.4

The Honorable Daniel Patrick Moynihan
United States Senate
Russel Building, Room 442
Washington, D.C. 20510

Dear Senator Moynihan:

In view of your action of citing John Lukacs' article "In Darkest Transylvania" (The New Republic of February 3, 1982) before the U.S. Senate as a proof of Romania's non-observance of the human rights of the Magyar ethnic minority of that country and as an argument against granting Romania most favored nation status, and of your action of causing that article to be published in the Congressional Records of March 3, 1982;

In view of Traian Golea's answer to John Lukacs, mailed to you on July 12,1982 with a request to cause its publication in the same place as John Lukacs' article, since on the one hand it contained agreement with your opposing the granting of most favored nation status to Romania because the human rights of the entire population are not observed (and not only of the Magyar minority), and on the other hand it contained the rectification of the libellous and insulting statemnets of John Lukacs regarding the Romanian nation;

We the undersigned join the Romanian Community of New York and respectfully ask you to respond to Traian Golea's request made on July 12,1982 and to cause the publication of his answer to John Lukacs in the Congressional Records, thus correcting the situation in which 2,000 years of Romanian history have been distorted and defamed by John Lukacs in the Congressional Records in an uncontrolled and unacceptable manner.

We believe that all efforts of those engaged in the struggle for the implementation and observance of human rights that are part of the United Nations Charter, and for the observance of the right of nations to self-determination, must aim at freeing the peoples from under the oppressive communist regimes installed by the Soviet Union. Liberation and recovery of a free public life based on democracy will ensure the enforcement of both human rights and the rights of national minorities, guaranteed in the constitution and truly observed, as they have been in Romania while that country had a democratic regime.

In the assurance that you will pay due attention to our request, we remain respectfully yours,

____

____

ROMÂNIA DE ASTĂZI

Miron BUTARIU

Marele ziar The Los Angeles Times din 7 Noembrie 1983, publică două lungi articole despre stările din România de astăzi. Articolele scrise de corespondentul său special Dan Fisher, după ce descriu pe larg trista stare de lucruri descriu și felurile cum s'a ajuns la acestea. Unul din articole poartă titlul: "Românii sunt secătuiți, pentru a-și plăti datoriile", iar celălalt: "In România critica împotriva lui Ceaușescu în creștere", acesta din urmă încadrat cu fotografia lui Ceaușescu, în postură de orator. Bucureștiul, odată numit Parisul de Răsărit, acum este în "întuneric beznă, parcă așteaptă bombardamentele aeriene", iar "cozile se văd peste tot, pe când funcționarii poartă sub cămăși pulovere pentru a se feri de frigul din birouri". Lipsa de alimente este generală, în special carne, lapte, ouă, pâine, lipsurile fiind datorite "politicii de industrializare forțată". Exporturile de alimente, sunt 15% din totalul exportului, pentrucă guvernul "exportă totul, nu-l interesează cu ce se hrănește populația".

Se văd "turme de oi pe câmpii, dar lipsește carnea, pentrucă este exportată în țările arabe, petrolul, țițeiul, care este rafinat apoi în România și exportat ca benzină", plată a mașinilor și datoriilor, iar Românilor nu le mai rămâne nimic.

Intre măsurile austere decretate sunt citate: "dieta judicioasă, zilnică, prescrisă de guvern, potrivit vârstei, sexului și efortului fizic necesar pentru a munci". Nimenea nu mai are salarii fixe, pentrucă acestea se scad atunci când întreprinderea n'a împlinit norma. Se lucrează numai pentru viitor, pentrucă însuși Ceaușescu trâmbițează că problema lipsurilor, se va rezolva prin "creșterea populației, care dela 22 de milioane, în anul 2000 va atinge cifra de 29 de milioane". De aceea emigrația este strict limitată, sunt acum 20.000 de oameni care vor să emigreze, dar autoritățile caută să-i împiedice prin orice mijloace, deși Decretul 402, prin care s'a introdus taxa de școlarizare, a fost suspendat.

Populația trăiește sub sistemul teroarei organizate. "Fiecare om știe că toate mișcările sale sunt supravegheate" a spus ambasadorul Statelor Unite. Un alt diplomat a spus că în timp de un an de zile "apartamentul său a fost perchiziționat de peste 10 ori", lucru care l-a constatat "după fărâmiturile biscuiților pe care i-a lăsat sub covor". Cetățenii sunt obligați să facă raport la poliție de câte ori vorbesc cu vre'un cetățean străin. Până și copiii dela cea mai fragedă vârstă "învață să trăiască o dublă viață, să gândească un lucru și să spună altul". Bucureștiul este înconjurat de "zece închisori, între care Jilava este cea mai mare, cu celule subterane", din "30 de oameni, unul este fie la închisoare, fie cu domiciliul forțat, sau cu libertatea limitată în altfel".

După cum a spus cineva: "singurul lucru cu care ne putem mândri, este acela că am supraviețuit". In ciuda tuturor acestora ziaristul a găsit că "oamenii nu sunt disperați". Bine înțeles "declarațiile lui Ceaușescu, că până în anul 1985, va plăti jumătate din datoria externă de 10 miliarde de dolari, iar până la 1990 va plăti întreaga datorie" sunt acceptate.

In al doilea articol după ce enumeră membrii familiei Ceaușescu, în frunte cu Șeful și soția sa și funcțiile importante în guvernare, ale familiei sale, se constată că în "România spre deosebire de alte țări din blocul Sovietic, pereții nu sunt plini cu citate din Lenin, tatăl comunismului, ci numai cuvintele lui Ceaușescu, sau sloganul Ceaușescu-România-Pace".Ceaușescu "crede că el este România". In asemenea condiții, lumea a început să se întrebe dacă politica sa este într'adevăr bună pentru țară, ei au teamă că aceasta va fi dăunătoare și copiilor lor". Critica politicii se aude peste tot.

S'a ajuns până acolo "încât membri importanți din partidul comunist se încumetă să destăinuiască unor diplomați străini că "nu au nici o nădejde în progresul țării, atâta vreme cât este la conducere Ceaușescu". Dar deși se pare că este în termeni proști cu Andropov, Sovietele nu-l vor schimba pentrucă "atâta vreme cât Ceaușescu garantează stabilitatea internă, ei preferă să-l aibă pe el, decât să riște incertitudinea a ceea ce îi va urma".

La 8 Noembrie ziarele din lumea întreagă au publicat știrea care arată din nou fața obscură a politicii de așa zisă independență a lui Ceaușescu, prin darea în vileag a textului celor două scrisori adresate: una lui Andropov, iar alta adresată Cancelarului Helmut Kohl, prin care făcea apel ca să se renunțe la includerea rachetelor nucleare britanice și franceze, întratativele conferinței dela Geneva. Apelul lui Ceaușescu nu va schimba întru nimic starea de lucruri, dar aduce apă la moara sa de propagandă, pentrucă mulți ziariști și oameni politici văd în această manevră "o slăbire a propagandei sovietice de amplasare a noilor arme nucleare în Europa".

Așa zisa politică de independență a guvernului comunist din România, ușor acceptată de lumea occidentală, a dat până acum numai rezultate dezastruoase, atât pentru poporul român, victimă a așa zisei politici, cât și pentru politica externă a lumii occidentale, a cărei tărie a fost zdruncinată, prin iluzia că blocul sovietic se clatină. In acest timp, Sovietele s'au întărit și mai mult, constituind într'adevăr un pericol iminent al păcii și securității în lume. □

REPORTAJE DIN ŢARĂ

NĂSCOCITORUL

Ştefan AILINCĂI

Acest cuvânt l-am auzit pentru prima dată în satul meu când eram copil de o schiopă şi, prin sonoritatea lui, mi-a stârnit dorinţa de a-i cunoaşte înţelesul. Tătuca m'a lămurit cum a putut mai bine şi, ca să fiu şi mai lămurit, mi-a dat de pildă pe unul Iosif, zis Căposu, care născocea câte şi mai câte. El era cel care totdeauna avea la îndemână cea mai potrivită născocire ca să iasă din încurcătură. Stia să meştererească cele mai ciudate unelte care să nu-l obosească la lucru şi, dacă se putea, să le facă să lucreze şi fără el. Nu e vorbă, dar când era cazul de glume, de luat peste picior, era mai bine să te afli în cealaltă parte a satului. M'a lămurit că, în viaţă, dacă ai cap bun, lucrezi mai puţin şi mai cu folos decât cu braţele.

Mai târziu am aflat că există alţii şi mai născocitori ca Ilie Căposu,acei mari savanţi, care au inventat lucruri şi mai grozave, decât născocise el.

Mai târziu mi-am dat seama că, poporul nostru a făcut mari şi folositoare născociri şi m'am mândrit cu aceasta. Si astăzi în România continuă să se facă născociri, dar şi de alt soi, ba într'o aşa repeziciune şi mulţime ca...şi comuniştii după 1944! Mai ales în aceşti "cei mai luminoşi ani din istoria ţării" când ştiinţa şi tehnica socialistă au atins cele mai înalte culmi, se născoceşte, la culme dom'le! Si ce se născoceşte, e chiar culmea!

România liberă din 24 Septembrie a.c., anunţă că "specialişti din Bistriţa au descoperit CALUL SEMI-GREU ROMANESC, descoperire în curs de omologare. Interesant, spun specialiştii, (din Bistriţa) acest cal poate munci foarte mult şi...nu este deloc pretenţios la furaje." E un fel de cal care nu mănâncă mai nimic, parcă-i măgarul lui Nastratin Hogea.

Cred că descoperirea trebuia ţinută secretă, până la înregistrarea ei la Oficiul Mondial de Invenţii. Nu de alta, dar o fură Americanii, Nemţii, mai ales tovarăşii de comunism, cum au făcut Cehii cu tractorul românesc prin '70 dar asta-i altă poveste şi nu ne priveşte.

Eu îmi pun doar o proastă întrebare: dacă acum a fost inventat calul românesc, dela categoria muscă până la semigrea, aci la Tapae, Românii la Rovine, Vaslui, Călugăreni, luptau pe tractoare? Materialele pentru ridicarea zidurilor-şi ce fel de ziduri! - au fost cărate cu camioane Carpaţi, Bucegi sau Dacii? Se poate, zic eu, se vor găsi câţiva Escu care îşi vor face un doctorat pe această temă şi treaba-i gata !

Si tot eu mai adaug. Tot în anii socialismului, a fost inventat şi omologat Românul care munceşte că dă în brânci, şi nu mănâncă mai nimica! Pentrucă n'are ce!

Dar să revenim la cal. Pentrucă tot cel ce suflă în ţară e trimis pe tarlaua muncii, şi patrupedului nostru i s'a destinat un loc, unde poate să-şi aducă aportul total la făurirea ş.a.m.d. Pentru aceasta, alţi specialişti, din Timişoara, i-au pregătit o greblă! , aşa cum aununţă în 5 Nov. a.c. tot R. 1. Aşa mai merge, s'a făcut o particică din revoluţia industrială anunţată, grebla este mecanizată, vreau să spun animalizată. De altfel era şi necesară invenţia, nu mai sunt braţe de muncă în năpăstuita agricultură socialistă. Păcat că oamenii nu dau cuvenita importanţă "istorică" acestei greble, ba o mai şi bârfesc. Se spune de pildă că această greblă este rezultatul activităţii creatoare a P.C.R., din '44 şi până în prezent, verificată în practică chiar, prin strângerea cu grebla-a securitatea-a adversarilor şi depozitarea lor la Gherla, Sighetul Marmaţiei, Aiud, etc., ca şi greblarea bogăţiilor ţării şi punerea lor la dispoziţia conducerii înţelepte a partidului.

Se mai spune că Păunescu va compune un poem dedicat greblei şi-l va cânta cu formaţia lui "Feştila", iar în cadrul festivalului "Plângerea României" va fi organizat simpozionul "Grebla, înainte şi după 23 August 1944". Eu cred că ce se aude se va şi petrece, în România totul e posibil.

Alte noi născociri s'au făcut pentru ridicarea bunăstării materiale a poporului, care şi aşa a atins cele mai înalte culmi-nemaipomenite chiar. La 2 Dec., a.c. tot R. 1. anunţă că la Baloteşti-Vrancea, s'a pus în funcţiune un gater-culme a tehnicii-gater pus în mişcare de apă! Se mai promite şi un darac şi chiar o moară. Da, e ceva "mişcător", înălţător, ca şi barajul de pe Amazon. Că respectivul gater va produce tot pentru stat, nu-i nimic, dar e o dovadă că în ţară se face totul pentru trecerea la revoluţia tehnică. Si primul pas s'a făcut, ceea ce a fost cel mai greu, pentrucă trebue să ştiţi, până în 1948 existau doar câteva mii de joagăre şi nici un gater! Bine că socialismul a distrus joagărele şi a inventat gaterul.

Se aşteaptă cu mare interes apariţia primului darac cu apă socialist-cele capitaliste au dispărut ca şi joagărele-ca să se desfiinţeze uzinele textile, unde se munceşte mult şi munca este tunsă. Se crede că daracul va fi destinat tot producţiei socialiste, populaţia şi aşa nu are lână de scărmănat: a fost "tunsă" de impozite şi contracte. Cât despre moara cu apă, stiu eu? Asta o văd doar ca o minune a tehnicii, oamenii şi aşa nu au ce măcina, şi dacă mai au câte ceva, preferă să folosească râşniţa străbună, ca să nu mai fie jupuiţi de vamă. Cât despre noutatea tehnică, parcă ar fi nouă de cel puţin 1000 de ani! Văzusem la televizor o emisiune despre tehnica populară-dinainte de '44 se'nţelege şi, printre altele, se vorbea elogios de "moara cu făcae" dela Gătaia, expusă acum vreo 50 de ani şi la expoziţia tehnică din München. E drept că era construită în anii feudalismului şi poate că era mijloc de exploatare. Asta dela Baloteşti e de tip socialist, poate macină altceva, şi poate va fi prezentată la o eventuală expoziţie a tehnicii socialiste, la Moscova! Mă rog, mori să fie că...apă e destulă!

In sfârşit, dacă până acum nu aţi avut căldură, apă caldă şi altceva cu ce să vă gătiţi bucatele, soluţia ce o aduce întreprinderea "Flacăra" din Ploieşti este cheia rezolvării tuturor necazurilor. Definitiv şi modern. S'a anunţat la gazetă inventarea maşinii de gătit, cu lemne, cărbuni şi alţi combustibili inferiori-de tipul calului de Bistriţa. Probabil că va consuma doar câteva molecule de combustibil pentrucă precum foarte bine ştiţi, e mare criză de astfel de materiale inflamabile. Ce fericiţi trebue să fiţi! Pe timpul copilăriei mele mai foloseam învechitele sobe, plite şi cuptoare!

Instrucţiuni de utilizare: numai pentru gătit, încălzit apă şi -observaţi noutatea-apa poate fi turnată în calorifer sau în chiuvetă. Maşina nu are burlan pe unde să iasă căldura ci, ţeavă pentru fum!

Vă vom ţine la curent cu noutăţile! □

PIURE NEFIERT

Gara Progresul, Bucureşti! Au sosti vagoanele cu cartofi, cartofii sunt descărcaţi pe rampă; dar înainte de a fi distribuiţi la alimentarele respective au fost chemaţi la muncă de urgenţă-naţională muncitorii dela Intreprinderile Maşini Grele, Abator, Energoreparaţii, Ascensorul, etc. Rolul muncitorilor, adunaţi ad-hoc, a fost să separe cartofii de pământ, sau pământul de cartofi. (Pământul nu valorează un ban, decât dacă-i amestecat cu cartofi, fasole, etc.)

Odată grămezile identificate: ici cartofi, colo pământ, s'a trecut la trierea cartofilor: tăiaţi, stricaţi, sau striviţi şi făcuţi piure nefiert.

Cei stricaţi, tăiaţi şi piure au fost încărcaţi în vagoane şi trimişi de unde au venit. Restul s'a băgat prin buzunare şi trimis la magazine.

Incă o bătălie socialistă câştigată!

"Armata a participat şi participă la lucrările Canalului Dunărea-Marea Neagră, la lucrările de irigaţie, la asigurarea patriei cu cărbune, la activitatea de construcţii industriale...activitate obştească în diverse planuri dela CC al PCR, Consiliile populare, MAN", etc. (R.B. Emisiunea Glasul Patriei).

Şi copiii au locul lor în maşină

Intotdeauna a fost o idee bună. Acum legea este în vigoare.
Dela 1 Noembrie 1983 şi copiii mici sunt încadraţi în legea care obligă pe fiecare, dela cei mici până la cei în vârstă să fie protejaţi când călătoresc într'o maşină.

Pentru copii se prevăd următoarele categorii:

- Copiii până la 9 Kgr trebue să fie legaţi într'un scaun special aşezaţi în direcţie opusă mersului.
- Copiii de 9-18 Kgr trebue să fie asiguraţi într'un scaun cu faţa în direcţia mersului, când călătoresc în maşina părinţilor; altfel trebue să fie legaţi cu o centură.
- Copiii de 18-23 Kgr trebue să fie asiguraţi printr'o centură în jurul mijlocului.
- Copiii mai mari trebue să folosească centurile maşinei

Incheiaţi-le centurile

Ministry of Transportation and Communications
Ontario
James Snow, Minister
William Davis, Premier

Sport

După 12 etape în fruntea clasamentului Diviziei "A" de fotbal a trecut Steaua. Formația militară confirmă așteptările suporterilor într'o comportare bună, care nu s'a materializat în anii trecuți deși militarii nu au dus lipsă de jucători. F.C.Bihor, revelația acestui tur de campionat, se menține pe locul trei. Studenții craioveni, deși lipsiți de aportul lui Balaci, care a fost operat de menisc, au făcut un salt de 5 locuri în clasament, revenind mai aproape de forma care i-a consacrat. Dinamo, cu trei jocuri mai puțin, are șansa teoretică la șefia clasamentului. Corvinul, care a avansat 4 locuri în clasament, se pare că s'a salvat, cel puțin temporar, din zona retrogradării. Lanterna roșie este deținută în continuare de Petrolul, fără mari șanse de salvare.

CLASAMENTUL

1. STEAUA	12	8	1	3	26–9	17
2. Sportul stud.	12	7	2	3	21–10	16
3. F.C. Bihor	12	6	3	3	20–16	15
4. Politehnica	12	5	5	2	12–10	15
5. Univ. Craiova	11	6	2	3	20–10	14
6. F.C. Olt	12	4	5	3	11–9	13
7. A.S.A. Tg. Mureș	12	5	3	4	15–15	13
8. F.C. Baia Mare	12	5	3	4	15–17	13
9. Dinamo	9	5	2	2	15–8	12
10. Jiul	12	5	2	5	11–14	12
11. S.C. Bacău	12	5	2	5	12–18	12
12. Rapid	12	4	3	5	12–12	11
13. Corvinul	11	3	3	5	13–14	9
14. F.C. Argeș	11	4	1	6	12–14	9
15. Chimia	12	3	3	6	10–18	9
16. C.S. Tirgoviște	12	1	5	6	8–17	7
17. Dunărea C.S.U.	12	1	5	6	3–12	7
18. Petrolul	12	2	2	8	10–23	6

••

REZULTATE TEHNICE

Jiul Petroșani	– F.C. Olt	2–0 (0–0)
Univ. Craiova	– F.C. Bihor	4–2 (1–0)
A.S.A. Tg. Mureș	– Rapid	1–0 (0–0)
F.C. Baia Mare	– Politehnica Iași	4–0 (2–0)
C.S. Tirgoviște	– Dinamo	2–3 (2–2)
Corvinul Hunedoara	– Petrolul Ploiești	2–0 (0–0)
F.C. Argeș	– Dunărea C.S.U.	2–1 (1–1)
Steaua	– Chimia Rm. Vilcea	3–1 (3–0)
Sportul studențesc	– S.C. Bacău	1–1 (0–1)

••

GOLGETERII

8 GOLURI : **Lăcătuș** — 1 din 11 m.

6 GOLURI : Coraș, Cîmpeanu, Grosu — 1 din 11 m.

5 GOLURI : Pițurcă, Georgescu, Tulba — 1 din 11 m.

4 GOLURI : Cămătaru, Cîrțu, Sertov, Dragnea, Nemțeanu — 2 din 11 m, Manea — 3 din 11 m, Irimescu — toate din 11 m.

∴

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

HAMBURGER S.V. - DINAMO BUCUREȘTI 3-2(1-0)

Partida retur dintre București și echipa vest-germană Hamburger S.V. a dat loc unei dispute dramatice. Germanii deschid scorul prin Jakobs (min. 45) care reia cu capul în plasă o lovitură de colț. Același Jakobs (min. 56) repetă figura; de data aceasta la o lovitură liberă executată de Magath. La acest gol portarul Moraru greșește scăpând balonul, pe care îl prinsese, dincolo de linia porții. După acest gol se obsearvă o scădere în jocul echipei bucureștene și la o învălmășeală în fața porții lui Moraru, Von Hessen (min. 63) înscrie cel de al treilea gol al echipei germane restabilind astfel egalitatea în cele două meciuri (la București Dinamo câștigase cu 3-0). Ceipeste 55.000 de spectatori, prezenți pe stadionul din Hamburg, erau acum siguri de calificarea echipei lor. Germanii atacă în trombă și în min 70 Hartwig centrează, Schatzchneider șutează din plin fuleu, spectatorii văd "golul", dar cu un reflex uimitor Moraru respinge în corner. Acesta a fost, probabil, momentul cheie al meciului. In min. 86 Țălnar, care îl înlocuise pe Movilă (min. 65) primește o pasă bună din apărare, se lansează într'o cursă lungă, pe partea stângă a terenului, ajunge în marginea careului de 16 m., unde cu o fentă îl driblează pe Hartwig și înscrie în poarta lui Stein. Este acum rândul echipei germane să aibe o "cădere" psihică și fizică, pe fondul căreia bucureștenii înscriu cel de al doilea gol prin Multescu (min. 89), acțiune individuală, care driblează și pe portarul Stein, înscriind în poarta goală. Victorie de prestigiu a bucureștenilor, care obțin astfel calificarea în sferturile de finală ale C.C.E. la fotbal.

••

ROMÂNIA - ITALIA 0-0

In preliminariile J.O. de fotbal echipa olimpică a României a făcut un meci nul, la București, în compania reprezentativei olimpice italiene. Echipa Italiei a făcut un joc excelent și puțin a lipsit ca unul din numeroasele contraatacuri italiene să nu se transforme în gol. După acest joc șansele de calificare ale Românilor s'au diminuat simțitor.

••

La închiderea ediției

CEHOSLOVACIA-ROMÂNIA 1-1

România s'a calificat pentru turneul final al Campionatului European de fotbal dela Paris în 1984.

In cele 3 serii ale Diviziei "B" de fotbal s'au disputat 13 etape. In seria I-a Gloria Buzău reușește să mențină avansul de 3 puncte față de Gloria Bistrița In seria a II-a F.C.M.Brașov și-a mărit la 2 puncte avansul față de Carpații Mârșa, o prezență nouă în partea superioară a clasamentului. Seria a III-a are un nou lider, pe "U" Cluj. De remarcat în această serie progresul textiliștilor arădeni care au avansat 7 locuri în clasament.

CLASAMENTUL SERIA I-A

1. GLORIA Buzău	13	10	1	2	24–8	21
2. Gloria Bistrița	13	8	2	3	23–9	18
3. Oțelul Galați	13	7	4	2	19–10	18
4. F.C.M. Pr. Br.	13	7	2	4	18–15	16
5. Partizanul Bc.	13	6	3	4	12–17	15
6. Ceahlăul	13	6	2	5	19–13	14
7. Unirea D. Foc.	13	6	2	5	23–18	14
8. Prahova Pl.	13	6	2	5	11–15	14
9. C. S. Botoșani	13	6	1	6	23–18	13
10. Metalul Plopeni	13	5	3	5	14–14	13
11. C.S.M. Borzești	13	6	0	7	13–17	12
12. F.C. C-ța *)	13	5	3	5	25–13	11
13. C.S.M. Suceava	13	3	5	5	12–15	11
14. Un. Slobozia	13	4	1	8	14–19	9
15. Olimpia R. Sr.	13	3	3	7	7–13	9
16. Delta Tulcea	13	2	5	6	8–27	9
17. Dunărea Cl	13	3	2	8	13–20	8
18. Chimia Fălt.	13	3	1	9	12–29	7

*) Echipă penalizată cu două puncte.

CLASAMENTUL SERIA II-A

1. F.C.M. BRAȘOV	13	9	2	2	27–9	20
2. Carpații Mirșa	13	8	2	3	28–18	18
3. Șoimii Sibiu	13	7	2	4	22–16	16
4. Gaz metan	13	7	1	5	19–16	15
5. Rova Roșiori	13	7	0	6	21–21	14
6. Avintul Reghin	13	5	4	4	14–15	14
7. I.P. Aluminiu	13	5	3	5	15–12	13
8. Din. Vict. Buc.	13	4	5	4	13–11	13
9. Nitramonia Făg	13	6	1	6	17–19	13
10. Autobuzul Buc.	13	5	3	5	10–14	13
11. Metalul Buc.	13	5	2	6	17–16	12
12. IMASA Sf. Gh.	13	5	2	6	14–14	12
13. Un. Alexandria	13	5	2	6	16–16	12
14. Progr. Vulcan	13	3	6	4	17–21	12
15. Chimica Tirn.	13	5	1	7	22–20	11
16. Automatica Buc.	13	5	0	8	12–18	10
17. Chimia Tr. Măg	13	4	1	8	13–21	9
18. Construct TCI	13	3	1	9	14–34	7

CLASAMENTUL SERIA III-A

1. „U" CLUJ-NP.	13	9	0	4	31–10	18
2. C.S.M. Reșița	13	9	0	4	22–12	18
3. „Poli" Tim.	13	7	1	5	29–17	15
4. Minerul Cavnic	13	7	0	6	24–19	14
5. Minerul Lupeni	13	6	2	5	17–13	14
6. C.F.R. Tim.	13	7	0	6	23–21	14
7. Aurul Brad	13	6	2	5	24–23	14
8. U.T.A.	13	6	1	6	17–20	13
9. Armătura Zalău	13	6	1	6	11–19	13
10. Olimpia S. M.	13	6	0	7	22–21	12
11. Metalurg. Cugir	13	5	2	6	19–18	12
12. Ind. sirmei C.T.	13	6	0	7	13–15	12
13. Someșul S. M.	13	6	0	7	18–23	12
14. C.F.R. V. Caran.	13	6	0	7	12–28	12
15. Minerul Motru	13	5	1	7	16–20	11
16. Gloria Reșița	13	5	1	7	10–14	11
17. Rapid Arad	13	3	2	8	13–29	8
18. St. CFR Cj.-N.*)	13	5	1	7	20–19	7

*) Echipă penalizată cu patru puncte.

∴

CAMPIONATUL EUROPEAN DE FOTBAL

CIPRU - ROMANIA 0-1 (0-0)

* La 13 Noembrie a.c. pe stadionul din Limassol (Cipru) s'a disputat partida (retur) dintre selecționatele Ciprului și României, din preliminările turneului al C.E. de fotbal. Partida a avut o importanță extremă pentru Români care nu puteau juca decât la victorie. Ei au reușit să câștige după un meci de mare luptă, prin golul marcat de Boloni (min. 78) care a reluat în plasă centrarea lui Klein. După acest joc Românii au 11 puncte la fel ca Suedia, aceasta din urmă având însă un golaveraj superior. Meciul decisiv din grupă urmează să se dispute la 30 Noembrie la Praga, când Cehoslovacia întâlnește România. Românii se pot califica pentru turneul final al C.E. dela Paris (1984) dacă obțin cel puțin un meci egal.

Boloni înscrie, cu capul, golul victoriei.
(fază din meciul Cipru-România 0-1)

CLASAMENTUL GRUPEI A 5-a

1. Suedia	8	5	1	2	14–5	11
2. România	7	5	1	1	8–2	11
3. Cehoslovacia	7	3	3	1	14–6	9
4. Italia	7	0	3	4	3–11	3
5. Cipru	7	0	2	5	3–18	2

ROMÂNIA - ȚARA GALILOR 24-6

Intr'un meci amical de rugby, disputat la București (13 Nov. a.c.) echipa României a învins cu 24-6 puternica echipă a Țării Galilor, care în ultimii 14 ani a cucerit de 7 ori "Turneul celor 5 națiuni", competiția cea mai imporortantă a rugbyului mondial. Ambele echipe au prestat un joc deschis "la mână", care a plăcut celor 30 de mii de spectatori, iubitori ai rugbyului. Toate compartimentele echipei române au funcționat excelent, jucătorii români reușind să înscrie și 4 eseuri.

••

* La începutul lunii Noembrie a.c. s'a disputat în R.F. Germania cea de a treia ediție a SUPER-CUPEI CAMPIONILOR MONDIALI SI OLIMPICI la handbal masculin, la care au participat 8 echipe. Echipa României a cucerit cupa pusă în joc, reușind să termine neînvinsă turneul. Handbaliștii români au practicat un joc excelent, imaginativ, care a fost mult aplaudat de spectatori.

Rumänien das Bestevom Besten

"Românii -cei mai buni dintre cei mai buni", este titlul fotografiei apărută în "Rheinishe Post" din Dusseldorf, care îl reprezintă pe N. Munteanu, portarul echipei de handbal a României, cu trofeul câștigat.

••

* La sfârșitul lunii Octombrie a.c., s'au disputat la Budapesta CAMPIONATELE MONDIALE DE GIMNASTICA. Echipa feminină a României a avut o comportare excelentă, cucerind un total de 8 medalii. Ecaterina Szabo: aur (sol), 2 argint (sărituri și paralele), bronz (individual compus); Levina Agache: 2 argint (sărituri și paralele), bronz (bârnă). De asemenea echipa României a câștigat medalia de argint la concursul pe echipe.

••

Dăm mai jos loturile complete ale divizionarilor "A" de fotbal:

UNIVERSITATEA — LOTUL DE JUCATORI

PORTARI : **Lung** (anul nașterii : 1956 – meciuri jucate în Divizia „A" : 152 – goluri marcate : 0), **Boldici** (1957–93–0).

FUNDAȘI : **Negrilă** (1954–242–12), **Tilihoi** (1956–201–3), **C. Ștefănescu** (1951–380–19), **Ungureanu** (1956–176–9), **Bărbuceanu** (1963 – debutant), **Drînceanu** (1963 – debutant), **Ispas** (1963 – debutant).

MIJLOCAȘI : **Țicleanu** (1959–185–5), **Beldeanu** (1951–316–41), **Balaci** (1956–277–75), **Donose** (1952–274–27), **Irimescu** (1959–146–24), **A. Popescu** (1960–26–4), **Săndoi** (1965 – debutant).

INAINTAȘI : **Geolgău** (1961–140–20), **Cămătaru** (1958–210–79), **Cîrțu** (1955–191–74), **Crișan** (1955–221–36), **Bică** (1964–2–0), **Bicu** (1960–4–0).

••

RAPID — LOTUL DE JUCĂTORI

PORTARI : **I. Gabriel** (anul nașterii : 1953 – meciuri jucate în Divizia „A" : 193 – goluri marcate : 0), **Manu** (1959–1–0).

FUNDAȘI : **I. Popescu** (1956 – debutant), **Sameș** (1951–330–17), **Pîrvu** (1956–31–0), **A. Mincu** (1957–66–1), **Ad. Dumitru** (1956–40–0), **Tiță** (1955 – debutant), **Băjan** (1958 – debutant).

MIJLOCAȘI : **Ion Ion** (1954–134–12), **P. Petre** (1954–78–4), **G. Petcu** (1957–47–2), **Paraschiv** (1957 – debutant), **Șișcă** (1956 – debutant), **Rada** (1960 – debutant), **Petruț** (1957 – debutant).

INAINTAȘI : **F. Cojocaru** (1955–17–2), **Damaschin** (1961 – debutant), **Manea** (1954–87–22), **Avram** (1960 – debutant).

••

CORVINUL — LOTUL DE JUCĂTORI

PORTARI : **Ioniță** (anul nașterii : 1956 – meciuri jucate în Divizia „A" : 116 – goluri marcate : 0), **Alexa** (1961–34–0).

FUNDAȘI : **Vlad** (1960–75–2), **D. Gălan** (1954–121–1), **Dubinciuc** (1956–86–8), **Bogdan** (1956–123–1), **Stredie** (1958–88–6), **Bucur** (1955–95–0), **Prigorie** (1962–debutant), **Chiroced** (1964–debutant).

MIJLOCAȘI : **I. Petcu** (1959–145–51), **Klein** (1959–112–15), **Dănăiață** (1964–1–0), **Oncu** (1956–65–1), **L. Moldovan** (1959–55–13), **Nicșa** (1958–134–22), **Dumitreasa** (1964–2–0).

INAINTAȘI: **Gabor** (1961–94–15), **Fl. Dumitrache** (1948–354–169), **Văetuș** (1956–166–44), **I. Cojocaru** (1962–13–2), **Tîrnoveanu** (1962–21–2), **Gh. Radu** (1960 – debutant).

ŞTIRI DIN ŢARĂ

CRONICA RADIO

EMISIUNI DE VALIUM ŞI BELLADONA

Radioul familiei Ceauşescu transmite pe unde scurte de modestie şi-şi expectorează propaganda în 13 limbi.

Cum Românul, asurzit de speranţele socialiste, preferă emisiunile dela Vocea Americii şi Europa Liberă, tovii dela microfoanele oficiale îşi motivează existenţa citind scrisorile de "apreciere voluntară" dela ascultătorii de peste hotare.

Din conţinutul scrisorilor difuzate reiese că Stan din Yeman, Jenică din Pakistan şi Bran din Angola nu-şi pot lua cafeaua cu lapte şi cozonacul dimineaţa până nu aud ce-a făcut, ce-a vorbit şi ce-a scris Marele Nene Nicolae.

Pentru un cetăţean suferind de anemie la creier, hipertensiune şi ulcer la stomac, emisiunile pe 13 limbi valorează borcane de valium şi belladonă.

După decenii de gulaguri, revolte, atentate la viaţa liderilor, foamete, etc., amatorul de unde scurte îşi poate trage plapuma peste cap depozitându-şi grijile în braţele lui Morfeu care-i oferă vise umplute cu speranţe....

Undeva, s'a născut un lider căruia poporul îi spune "Cel Mai Iubit Fiul al Neamului"! El, Fiul Iubit, seamănă pe unde calcă învăţătură, împrăştie lumină şi apără civilizaţia lumii.

Tot undeva, acest Fiu, a clădit din muncă voluntară şi sfaturi, mult aşteptatul Rai Socialist cu porţile lui Sfântul Petru păzite de câini (cu şi fără mitralieră).

Raiul Socialist Român (căruia i se mai spune şi RSR) este apoteoza regimurilor socialiste din întreaga lume.

In RSR toţi gândesc la fel şi e atâta mâncare încât s'au introdus cartele şi alimentaţia ştiinţifică pentru sănătatea cetăţeanului.

Somn uşor civilizaţie, pace şi prosperitate.

Ceausescu vă călăuzeşte pe unde scurte!

ALIMENTATIE ŞTIINŢIFICĂ:

NUTRIE, STUF ŞI GĂINĂ-PEŞTE

Guvernul intenţionează de a lansa pe piaţă carnea de nutrie (Un mamifer rozător acvatic, de cca 60cm. lungime, cu blana preţioasă, brună-cenuşie, N.R.)

Chimiştii, dela serviciul alimentării, au primit ordinul ca într'un an de zile, să facă experienţă (amestecând carnea cu chimicale) ca să-i dea gustul de carne de porc.

Carnea de nutrie se va vinde sub eticheta "Carne de porc tocată".

Carnea adevărată este destinată exportului, şi tot exportului este destinat şi zahărul din sfeclă. Pentru îndulcirea vieţii socialiste se va produce zahăr din stuful cules din Delta Dunării şi alte bălţi.

Noul zahăr, va fi bogat în ...silicon.

Găinile sunt hrănite cu făină de peşte oceanic. Rezultatul-carnea miroase a peşte, iar valoarea nutritivă este diminuată.

Carnea de nutrie, plină de grăsime: zahărul, lipsit de valoarea caloriilor, găinile care miros a peşte ca şi celelalte alimente "inventate" de dragul de a umple burţile în mod ştiinţific, "...vor ruina sănătatea naţiunii."

La această concluzie tragică ajunge Prof. Dr. Ing. Ioan Răsănescu, şef de catedră la Facultatea de chimia şi tehnologia produselor alimentare a Universităţii din Galaţi.

Cu riscul de a-şi pierde libertatea d. I. Răsănescu a trimis o scrisoare la Postul de Radio Europa Liberă, trăgând alarma în ce priveşte felul în care este hrănită populaţia în România.

RIDICAREA ÎN JOS!

Incepând dela 1 Sept. a.c. şi până la 1 August 1984, toţi oamenii muncii vor primi un spor de salariu de 5.3%.

Sporul este menit să acopere scumpirea de anul trecut cu 35% a alimentelor, transportului, energiei, etc. In plus, acest spor pe hârtie, este condiţionat de "realizarea producţiei fizice" prevăzute în "Acordul Global".

MEŞTERI DE DOVLECI

Tov. Nicolae a vizitat nişte ferme din jud. Ilvof unde se cultivă ardei, vinete, dovleci, etc. S.G. a criticat rezultatele arătând că "este total nesatisfăcător modul cum s'a lucrat până în prezent şi că este necesar ca distanţa dintre rândurile de legume să fie diminuată."

NEVOI INDUSTRIALE...

Pentru aprovizionarea industriei chimice şi siderurgice din RSR, guvernul trebue să cumpere, contra valută, 20 milioane de tone de ţiţei, milioane de tone de minereu de fier, cox şi alte materii prime.

O altă dificultate financiară: materiile prime vin din India, Brazilia, costul transportului mărind costul producţiei.

BIBLIOTECA ACADEMIEI

Din cauza neglijenţei, a şoarecilor, a oamenilor nepricepuţi care le mânuesc, a clădirilor în care plouă prin tavan, cărţile de valoare şi unele exemplare rare, sunt ameninţate cu distrugerea.

In acelaşi timp, din cauza sălilor de lectură neîncălzite, numărul cititorilor este foarte redus.

ŞI TOTUŞI TRĂIEŞTE!

Supravegherea strictă a episcopilor greco-catolici din ţară arată că Biserica Unită trăeşte şi că guvernul este neliniştit.

Securitatea face fişă vizitatorilor iar conversaţiile telefonice sunt ascultate.

De asemenea s'a interzis bisericilor romano-catolice din Ardeal--unde se găsesc marea majoritate a credincioşilor uniţi--ca să oficieze în limba română. In schimb credincioşii unguri, care aparţin de Biserica Romano - Catolică, ascultă serviciul religios în limba maghiară.

(Notă: In 1947 Nunţiul Apostolic la Bucureşti, Arhiepiscopul O'Hara, a ridicat în secret, la rangul de Episcopi, cinci tineri preoţi uniţi. Patru din ei mai sunt în viaţă).

ŞPERŢUL ŞI CATEDRA

Pentru a obţine un post de suplinitor ori profesor, într'o localitate mai bună, trebue să fi comunist calificat ori să dai şperţ unui comunist calificat. Mulţi profesori refuză să se prezinte la şcolile unde au fost trimişi. Ei sunt înlocuiţi temporar cu oricine se găseşte pe statul de plată al şcolii: laboranţi, portari, oameni de serviciu, etc.

Pentru un post bun se oferă până la 10.000 de lei.

RĂSPLATĂ INGENIOZITĂŢII

Cornelius Nicodimescu, inventator, Laureat al Premiului de Stat şi Medalia Muncii, trimis de Bucureşti în China ca să ajute sora marxistă cu invenţia lui (Curăţirea ţiţeiului cu ajutorul curentului electric), este răsplătit de guvern cu o pensie de 1800 lei lunar.

C.N. de 84 de ani, care a salvat ţării milioane de dolari, trăeşte în mizerie.

PE GEANTĂ...

La Colibaşi şi Câmpu Lung a ieşit de pe bandă rulantă automobilul "Familia", foarte ieftin şi de slabă calitate. Cauciucurile se tocesc repede, maşinile nu ating viteza pentru care au fost construite, etc.

O altă maşină reseristă, "ARO", a fost comparată în Franţa cu două maşini japoneze şi una franceză. Aro a luat locul al treilea.

Maşinile Aro sunt căutate în lumea a treia (sunt cumpărate fără valută forte) dar vânzarea a început să se încetinească. Lipsesc piesele de schimb.

Preţul unei maşini japoneze este de cca 100.000 lei, iar Aro se vinde cu 54.000 lei.

Clienţii preferă totuşi maşinile japoneze!

NOUĂ ISTORIE A CANALULUI

"Salutări dela Agigea" este titlul unui film de lung metraj (regizor Cornel Diaconu) şi este "un poem dedicat celor care au contribuit la construirea Canalului Dunărea-Marea Neagră."

Subiectul: povestea unei clase de elevi care "au muncit cu mare eroism...ca să-şi implinească destinele în muncă..."

Filme documentare de acum 6-7 ani nu există şi nici nu se aminteşte despre săpăturile abandonate ce-au avut ca scop să ucidă o generaţie de tineri.

SUNT BINE...

Tinerii recrutaţi în tabere de "muncă voluntară" sunt obligaţi să scrie acasă, în fiecare săptămână, şi să le spună părinţilor cât de bine o duc şi cu cât drag muncesc pentru viitorul patriei.

Toate scrisorile sunt cenzurate şi dacă elevul n'are talent îl ajută "activistul".

CRONICA PRESEI

EXEMPLE DE GOSPODĂRIE COMUNISTĂ

In acest ritm (5 oameni zilnic), cooperatorii din Gruia vor strânge tomatele după...revelion!

80 de oameni n'au ajuns la timp în grădina de legume din Popeşti-Leordeni, din cauză că două maşini s'au defectat. Cei care au mai rămas se odihnesc!

(Notă: fotografiile şi explicaţiile sunt luate din România Liberă)

La şedinţa C.E. a CAER-ului, delegatul RSR, Ioan Totu, a cerut să se discute "îmbunătăţirea aprovizionării populaţiei cu mărfuri alimentare". RSR cere alimente dela tovărăşi!

••

Radio Moscova afirmă că o treime din vasele construite la şantierele Olteniţa şi Drobeta-Turnu Severin, reprezintă comenzi sovietice. La şantier lucrează o echipă de ingineri sovietici.

••

O excursie la ţară se aseamănă cu o plimbare la...farmacie. Ziarele dau sfaturi publicului ca să-şi culeagă singuri plante medicinale: frunze de nalbă, pătlagină, plămânărică; flori de sulfină, de trifoi alb, etc.

••

Un tânăr munceşte pe gratis de când termină cursul primar şi până îşi isprăveşte armata. Un sfert din populaţia României o formează tinerii.

Planurile de construcţie pe anul 1983, au rămas în urmă cu 30.000 de apartamente.

••

Maşinile oficiale din RSR au numărul de licenţă scris în galben. Ele nu-s oprite de miliţie şi pot trece pe roşu la stop fără frică.

••

Ţăranii nu mai au voie să-şi construiască case după tipicul şi cu materialele tradiţionale. Trebuesc înlăturaţi cei care au creat cultura populară românească pentru a face loc culturii "contemporane" propagată de "Cântarea României."

••

Cei care sunt prinşi că dau pâine la porci, sunt pedepsiţi până la 5 ani închisoare.

••

Pentru recalcitranţi, securitatea întrebuinţează o nouă măsură progresistă: Oamenii nu mai sunt închişi, judecaţi, condamnaţi, etc. Ei se evaporează!

Ultimul dispărut Ing. Ioan Vlad, din Galaţi, închis pentru că nu s'a înscris în partidul comunist şi a vrut să plece în America, la scurt timp după eliberare a dispărut. Mai sunt şi alte cazuri de dispariţie de care se interesează Societatea Internaţională pentru Drepturile Omului.

••

Patru credincioşi baptişti au plasat placarde în puncte centrale din oraşul Timişoara şi Caransebeş. Ei cereau respectarea drepturilor religioase şi eliberarea păr. G. Calciu.

Păr. Calciu n'a fost eliberat şi cei patru credincioşi au fost condamnaţi la 6 luni închisoare.

••

Deschiderea Canalului Dunărea-Marea Neagră, anunţată pentru 1982 şi amânată până la 1 Mai 1983, va avea loc, cândva, în 1984. Cheltuielile de construcţie cca $2 bilioane anual.

••

Portul Reni din Basarabia, situat pe Dunăre, va fi modernizat de o firmă de construcţie iugoslavă.

••

Mezelurile ce se vând populaţiei sunt o amestecătură de zgârciuri, făină de oase, soia şi multe altele.

••

Calitatea şi controlul produselor alimentare se execută numai pentru alimentele destinate exportului.

••

Cofetăriile sunt deschise şi nu se face coadă pentru un loc la masă; dar lipsesc frişca, ciocolata, torturile, bomboanele, etc.

••

Lumea aşteaptă la carne, câteodată, şi 10 ore. Membrii din familie vin şi schimbă pe cei care stau în rând. Cozile încep după miezul nopţii.

••

Laptele, care e adus în piaţă la ora 5 dimineaţa, se epuizează în 2-3 ore.

••

Unui muncitor îi ia, în medie, 10-12 ore dus-întors dela lucru, 2-4 ore aşteptând la coadă după cumpărături.

••

Cu leafa întreagă pe 3 ani şi jumătate, poţi să-ţi cumperi un automobil. Costul maşinii reseriste, 100.000 lei.

••

O rochie confecţionată 500 lei, una comandată 1000 lei. Un costum bărbătesc 2300 lei, aproape leafa pe o lună.

••

Jumătate din populaţia RSR (22,5 milioane) trăeşte în mediu urban; 10,4 milioane lucrează iar din aceştia 70% desfăşoară activitate în industrie.

••

Cultele religioase aprobate de guvern (în total 14, N.R.) editează 19 publicaţii religioase. Conducătorii cultelor, inclusiv Patriarhul, fac parte din FDUS, din MAN şi alte organizaţii ce servesc regimul comunist.

••

O pensie în general este de 1100. Pensia de urmaş (văduve, copii minori) variază între 550-790 de lei lunar.

••

Retribuţia minimă de 1415 lei lunar, a fost mărită cu 85 de lei. Alte majorări de salariu, conform ultimului decret, arată că funcţionarii vor primi în medie un spor de 102 lei pe lună.

••

La muncile voluntare sunt obligaţi să participe şi pensionarii.

••

CONFERINȚA DELA MADRID (1980-1983)

Radu ENESCU

11 Noembrie 1980. Conferința așa zisă de "securitate" își deschide porțile la Madrid în Palatul Congreselor pe al cărui frontispiciu se înalță o gigantescă frescă, stranie și bizară, ce stârnește curiozitatea și provoacă nedumerirea trecătorului. Zeflemea pictorică? Halucinantă expresie a unui univers delirant, imaginat de geniul lui Joan Miro?

Ce putem spera dela această a "Treia Conferință", se întreba lumea în acea zi de toamnă însorită. Intrebare în spatele căreia se ascunde chestiunea principală de care atârna rezultatul final: dialogul cu Uniunea Sovietică e posibil? dialogul este oare util? Puțin timp înainte de deschiderea Conferinței, un gazetar francez amintea cuvintele Generalului Grigorenko, -competent în materie, pronunțate cu prilejul unui interviu: -"Je pense qu'un pays n'a rien à espérer de L'URSS, si ce n'est d'être un jour occupé par elle". Ceea ce nu împiedica pe Secretarul OTAN-ului să declare că "lucrurile nu merg chiar așa de prost în ce privește raporturile între cele două blocuri"... "Mais cela c'etait avant l'affaire d'Afganistan, scria pe atunci Fabre-Luce....Et après? Après on s'apprête à affirmer....que l'Union Soviétique est une nation militaire portée à la conquête, au besoin par les armes. Mon Dieu, la belle découverte! l'Occident apprent l'irruption brutale des blindés soviétiques. Sur le moment, cela fait scandale; puis on oublie, et tot recommence".

După Helsinki, după Belgrad, iată-ne la Madrid. Fețele, adică măștile, sunt cam aceleași. Surâsurile de circumstanță,- și crispările, la fel. Se îmbrățișează mai cu efuziune. Firesc. Ne găsim într'o țară primitoare, o ambianță afabilă. Si-apoi, apriga dorință a unei "destinderi" pare să fi îndepărtat, pentru un moment, degetul de pe trăgaci. In ciuda tancurilor dispuse de a cotropi întregul Afganistan, - eveniment care provoacă doar sfioase indingnări prin culoarele Palatului, consemnul general e de a pregăti o conferință de lungă durată: "une longue sieste sur le confortable "oreiller de la détente", cum se încumeta să scrie un ziarist francez.

La 11 Noembrie deci se inaugurează "cu surle și trâmbițe" marea "corridă" verbală ,urmată de nesfârșite hărțuiri între reprezentanții celor două blocuri. Pe teme diferite; și favorite : "Dezarmarea" pentru cei din Est, "Drepturile Omului" pentru cei din Apus. Confruntările, uneori violente, între delegatul american și reprezentantul Kremlinului sunt prea bine cunoscute de cititorul și observatorul atent, pentru a le mai aminti. In această ordine de idei, editorialistul ziarului comunist l'Humanité dela Paris și-a permis, în nenumărate rânduri să precizeze că: "la Conférence de la détente n'est pas une idylle, elle est une lutte". In definitiv, crainicul Partidului Comunist Francez nu făcea decât să enunțe politica dictatorilor moscoviți pentru care toate Conferințele, Adunările, Reuniunile, nu au alt scop decât să le asigure, treptat-treptat, victoria. Ele fac parte din arsenalul unui război, subteran și perfid, de uzură, pe care URSS-ul și toți aliații ei marxiști, de dincolo sau de aici, îl provoacă, fără să-l declare, zi de zi, an cu an. Si pe toate tărâmurile. Vocabularul, calculul geopolitic, morala, teroarea sunt tot atâtea mijloace,-- directe sau sinuoase, - care tind spre același țel. In domeniul cuvintelor, de pildă, aceste Conferințe constituie cadrul de predilecție: "Coexistență pacifică", "luptă salutară pentru dezarmare", "nealiniere", "solidaritate socială", "apărarea suveranității teritoriale", etc., etc. Stim, din păcate, că toate aceste vorbe amețitoare, întovărășite de "gesturi de circumstanță" nu sunt decât sumbre preludiuri la acțiunea blindatelor și a mitralierelor.

Nu este locul aici de a face un bilanț cronologic al Conferinței, nici de a înșira lista acordurilor, de altfel lipsite de importanță, iscălite "împotriva ceasului" și uneori al inimei. Stim că rezultatele au fost aproape nule. (Un diplomat cu haz afirma că cel mai important eveniment petrecut în această perioadă în Spania, a fost "Mondialul de Football/82". Dar să lăsăm gluma pentru a reveni la trista realitate.) Ar fi mai de folos deci să analizăm nu atât acordurile cât consecințele pe plan internațional al acestor lungi dezbateri în decursul celor trei ani. Ne vom referi doar la câteva fapte susceptibile de a ne sugera anumite secvențe cauzale, pe linia funcțiilor istorice. (Prin aceasta nu pretind să consider Conferința dela Madrid, prin laxismul ei, drept cauza principală a evenimentelor din acești ultimi trei ani. Dar ea nu a contribuit cu nimic la ameliorarea situației internaționale.)

1-Am menționat mai sus cazul Afganistan, pumnal implântat, la propriu, în pieptul unui popor dornic de libertate, iar la figurat, în însăși inima și spiritul Conferinței dela Madrid.

2-Polonia. In vremea aprigelor dezbateri, departe de tumultul coridoarelor, la mii de kilometri, um om, Ziembinski, rostea următoarele cuvinte în numele Solidarității: "Politicienii lumii pot mult si bine să se întrunească la Helsinki, la Belgrad sau la Madrid. Dar atâta timp cât vor participa la aceste întâlniri nu adevărații reprezentanți ai națiunilor ci acei ai guvernelor impuse cu forța, niciun progres nu se va putea înfăptui pentru cauza libertății și a păcii". Cuvinte clare, fără fard, fără perdea. Inutil să amintim că la Conferința dela Madrid majoritatea diplomaților s'au ferit să pronunțe numele lui Ziembinski, și mai puțin al lui Walesa.

3-In ultimii doi ani ai Conferinței, noi regimuri socialiste s'au instalat în Europa. In Franța. ("L'apport théorique principal qui inspire le programme socialiste est et reste marxiste", afirma fără ocol, sus și tare, Francois Mitterrand în 1980). Si în Spania. (Declarații în același sens făcute de membrii guvernului actual sau de reprezentanții Sindicatelor care îi susțin ne îndreptățesc să credem că ideologia marxistă n'a fost abolită din programul guvernanților.)

4-In sfârșit, alt aspect: prozelitismul "Pacific". In ultimii trei ani, (deci în decursul Conferinței) așa zisul pacifism și-a întins tentaculele peste întreaga lume, în mod special în Europa, în așa măsură încât însăși presa franceză, cea conștientă de pericol, afirma, în urma recentelor manifestări din Germania, că "la montée du pacifisme pourrait, s'il prend des allures violentes, remettre en cause le tissu même de la vie politique de l'Allemagne Fédérale", în ultimă instanță deci tot sistemul defensiv european. In "Imposture du pacifisme" Raymond Aron denunță pe așa zișii intelectuali înrolați în mișcările pacifiste și deplânge naivitatea oamenilor de bună credință "qui se mettent au service des plus cyniques des dirigeants du monde, ceux de Moscou".

5-Un aspect puțin cunoscut al belicismului sovietic a fost curând, pe larg, revelat în ultimile numere din "Express". Este vorba de manualele cu imagini și povești destinate elevilor de școală primară și tineretului comunist (Komsomol) în cadrul programului de "militarizare a copiilor". Program minuțios pregătit de Boris Postukhov sub inspirația Generalilor Beregovoi, Shemstov, Javoronkov și alții, în care cultul războiului este pus pe prim plan iar delatarea considerată ca supremă virtute socială. In timp ce Partidul Comunist Francez și CGT-ul își mobilizează partizanii și simpatizanții la "sărbătoarea păcii" pentru a protesta împotriva militarizării cele peste 50 de universități sovietice continuă să-și pregătească studenții, cu cea mai riguroasă instrucție militară în vederea unui eventual conflict belic.

Manevrele politice, ca și cele militare, ale Kremlinului sunt și vor fi mereu aceleași: "Plus le militarisme soviétique s'accroît et plus la propagande pacifiste du Kremlin s'intensifie. Plus Moscou parle de paix et plus il prépare la jeunesse soviétique à la guerre" (Branko Lazitch).

Iată adevăratul bilanț.

Las cititorului libertatea de a judeca și trage concluzii.

Conferința s'a încheiat cu o ultimă dramă: atrocitatea perpetrată de aceeași mână criminală, prin moartea celor 269 de pasageri ai avionului Boeing în noaptea zilei de 31 August 1983.

O panglică neagră, în chip de doliu, pe frontispiciul policromatic al Palatului. O rugăciune pentru sufletele nevinovatelor victime. □

Pentru D-l și D-na Libertucci, decizia de a închiria, adaugă un alt venit. Vă putem ajuta?

Posedați sau administrați o proprietate care nu este rezidențială și care poate fi transformată ?

Deasupra unei prăvălii, într'o școală nefolosită sau o magazie; chiar și deasupra unui complex de prăvălii -atunci telefonați D-nei Toni Farley la (416) 585-6391 în timpul orelor de serviciu sau -chemați cu taxă inversă dacă sunteți în afară de Toronto- pentru a obține informații complete.

Probabil vă așteaptă un venit suplimentar.

Deasupra prăvăliei lui Libertucci este un spațiu care este folosit numai parțial.

Dar în curând D-l și D-na Libertucci vor transforma acest spațiu în două apartamente confortabile, care vor aduce un venit pentru această familie -și vor mări posibilitățile de închiriat din Ontario, care sunt necesare.

Programul de transformare a clădirilor în vederea închirierii, al guvernului din Ontario -care este acum în vigoare în anumite centre- vă ajută să faceți această transformare printr'un împrumut de $ 7000 -pentru fiecare unitate care este fără dobândă pe o durată de 15 ani.

Familia Libertucci a fost sprijinită de oficiile municipale. Transformarea spațiilor nerezidențiale în locuințe închiriate la prețuri modeste este în interesul tuturor.

Acesta este scopul transformării spațiilor nefolosite în locuințe pentru închiriat.

Hotărîți-vă să închiriați!

combinând banii cu imaginație

Ministry of Municipal Affairs and Housing
Claude Bennett, Minister
William Davis, Premier

CONVERT-TO-RENT AVAILABLE IN: Barrie • Brantford • Cornwall • Guelph • Hamilton • Kingston • Kitchener • North Bay • Oshawa • Ottawa-Carleton • Peterborough • Sarnia • Sudbury • Thunder Bay • Metro Toronto

Actualitatea internațională

EUROPA DE EST

Gh. BĂLTEANU

Europa de Est, se găsește, după aproape patru decenii, încă sub ocupația ruso-comunistă. Vasalitatea față de Moscova, tirania și foamea, decăderea morală și spirituală, prigonirea Bisericii și desființarea culturii naționale, în plus, lipsa de perspectivă, acestea sunt rezultatele acestei nefaste perioade. Adăugăm milioanele de morți și schilodiți în lupta pentru libertate, închisorile și canalurile și obținem tabloul sumbru al sălbăticiei ruso-comuniste. Această sălbăticie are pretenția să se prezinte drept o nouă civilizație care să înlăture civilizația creștină. Desigur că nu se va reuși.

Europa de Est, adică, România, Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia și RDG, la care ar trebui să adăugăm țările baltice, înglobate în Rusia cu forța, fac parte din continentul unic și indivizibil, Europa, leagănul civilizației și culturii omenirii. Popoarele din Europa de Est sunt legate organic prin tot ce au ele, de restul popoarelor Europei, ele simt această legătură și sunt atrase tot mai mult spre Apus.

Cu excepția unei scurte perioade de oarecare liberalizare în deceniul al șaptelea, orice pas în ușurarea sclaviei, dijmei și birului, s'a obținut prin forță. Forța poporului, pusă în mișcare în propriile sale interese, a constituit singura sursă de progres. Din partea comunismului a existat doar distrugere. Mișcarea poporului a însemnat, în același timp și de fiecare dată, slăbirea forței dușmanului de moarte, Rusia sovietică. Este semnificativ că aceasta a fost recunoscut din nou de către conducerea Rusiei și sateliților săi, la conferința CAERcare a avut loc în Octombrie în Berlinul de Est. Aci, drept cauze principale pentru greutățile economice ale lagărului sovietic au fost declarate marile cheltuieli militare și situația din Polonia. Iată că Polonia contează, iată că Polonia cu "Solidaritatea" sa și cu Lech Valesa trăiesc și luptă cu succes din 1980 până astăzi, iar aceasta cu toată starea de război impusă de către generalii moscoviți, cu toate trupele sovietice prezente și în manevre. Mai trebue să adăugăm că se rezistă și fără spijinul vreunui alt popor captiv care are aceeași soartă ca și el în Europa de Est.

De fiecare dată când au avut loc mari lupte de eliberare, indiferent de forma luptei și indiferent cum s'a sfârșit lupta propriu-zisă, ele au produs efecte zdrobitoare pentru Rusia. RGD în 1953, Ungaria în 1956, Cehoslovacia în 1968 și Polonia în 1980 și în continuare, au marcat, fiecare în felul său, o etapă pe drumul eliberării poporului respectiv, în primul rând și al tuturor popoarelor în consecință, ceea ce a însemnat o etapă în slăbirea colosului rusesc. Fiecare luptă a avut un rezultat care s'a transmis și la care s'a acumulat o altă luptă, iar dacă ar fi existat o organizare la nivelul a două sau mai multe țări captive, alta ar fi fost astăzi situația în Europa de Est.

In recunoașterea dela Conferința CAER mai constatăm efectele cursei înarmărilor în ritm înalt și prelungit pentru lagărul sovietic. Economia comunistă, care oricum funcționează defectuos, este adusă pe marginea prăpastiei.

Experiența de 38 de ani de dominație comunistă a dovedit că atât în relațiile interne popor-stat, cât și în cele externe, în special Est-Vest, nimic nu se poate obține prin destindere, nimic prin concesii, nimic prin cereri și negocieri, ci doar prin forță. Forța a fost, și rămâne, singura cale eficientă în relațiile cu Rușii și satelitii lor. Acolo unde din Occident s'a încercat prin vorbe frumoase a se îndupleca tiranii comuniști pentru un nivel de trai mai uman pentru popor, efectele au fost contrare: foamea și tirania s'au ascuțit în fiecare zi. Dezastrul poporului și nu al tiranilor și al Rusiei, a crescut. Exemplul României vorbește clar. Nicăieri în Europa nu este mai rău ca în România. Ca un corolar al dezastrului național, poporul român deține recordul mondial la sinucideri, și ultimul loc la longevitate în Europa.

Consideram că, orice cale care are ca scop sincer binele unui popor captiv, trebue să fie respectată. Orice cale însă, fie ea cât de complexă și cu dedesubturi, trebue să se verifice a fi bună sau nu, în câțiva ani. Există însă căi în care se persistă de două decenii fără vreun rezultat concret favorabil nici pentru popor, nici pentru Vest. In condițiile de astăzi trebue să tratăm lucrurile strict după rezultate. Explicațiile nu au nici un rost. Si conducătorii comuniști se folosec de explicații epntru eșecul lor, eșec care durează de 38 de ani. Explicații și promisiuni se găsesc ușor. Poporul vrea rezultate!

Strigătul disperat al popoarelor captive din Europa de Est, trezirea din indiferență a unor oameni politici din Occident și lupta consecvetă a presei exilului politic anticomunist, a determinat luarea de poziție în mod oficial față de Yalta. Președintele Franței, Mitterand, oameni politici din Republica Federală Germană și alte state din Europa de Vest, sunt contra accepțiunii date de Ruși Yaltei. Rușii și lacheii sateliți prezintă Yalta ca o acceptare occidentală a împărțirii Europei, ca un fapt care trebue suportat așa cum este astăzi. Această accepțiune convine Rușilor căci justifică agresiunea și dominația pe de o parte și forțează acceptarea stării de facto de către popoarele subjugate. Un răspuns clar l-a dat recent la Viena George Bush, vice președintele USA, care a arătat că USA nu recunosc existența vreunei înțelegeri de divizare a Europei la Yalta și nici împărțirea pe "sfere de influență". Era și de așteptat ca Rușii să devină nervoși. Yalta, așa cum au vrut-o Rușii nu este recunoscută. Rușii au ripostat imediat și au tratat declarația lui Bush drept o instigare. Popoarele captive au avut nevoie de această luare de poziție. Acum nimeni nu mai poate spune că "atât timp cât există Yalta!...", ca o justificare pentruca să nu se întreprindă nimic acolo unde trebue a se lupta cu arma contra asupririi sovietice.

In Europa de Est este imperios necesar a se întreprinde o acțiune la nivelul a cel puțin două țări. Limitarea la nivelul unei țări s'a dovedit insuficientă pentru dezvoltarea în continuare la nivelul întregului Est. Moment oportun există mai prielnic decât oricând. Acesta este dat de o completare favorabilă a situației interne din lagărul sovietic cu situația internațională.

Intern, găsim: criza generală, complexă, profundă și fără ieșire a întregii vieți, dar cu precădere a economiei; criza este adâncită de datoriile externe, și de crearea unei baze industriale producătoare de pierderi; tirania întrece orice limite iar din ea se evidențiază cu putere disperarea tiranilor, frica, paranoia, lipsa de încredere în proprii colaboratori apropiați; Yuri Andropov, șeful URSS-ului, este nesigur, reformele sale se izbesc de împotrivirea restului partidului comunist, nu are autoritate; în Rusia ca și în statele satelite sporește anarhia, starea de așteptare și imobilismul; Rusia se dovedește tot mai obosită, epuizată, îmbătrânită, iar bătrânii care o conduc nu se pot adapta la schimbările pe care le impune mersul general al omenirii; decăderea morală, alcoolismul, corupția, etc.

Extern: eșecurile militare și ideologice, opoziția puternică NATO față de planurile imperialiste rusești, poziția fermă a conducătorilor USA, Marii Britanii, RFG și Franței, la care se adaugă Japonia și China, cheltuielile exorbitante pe plan internațional care aduc doar pierderi, etc.

Inainte de toate însă trebue să vedem oportună poziția popoarelor captive: starea lor morală, pregătirea de luptă, cunoașterea experienței din alte lupte, relațiile dintre popoare, relațiile armată-popor, starea de spirit a tineretului, situația Bisericii, etc.

Cooperarea forțelor internaționale cu popoarele captive este cheia succesului. Aceasta înseamnă: lovituri date direct Moscovei ca și lovituri date indirect prin lumea a treia sau prin lumea a patra ("lumea a patra" - denumire dată de Ronald Reagan popoarelor captive comunismului), ca și sprijinirea lumii a patra direct și indirect. De o covârșitoare influență este crearea unui centru conflictual aprins în Europa de Est sau în Rusia.

Căile prin care se poate ajunge la realizarea acestor rezultate sunt multiple, noi le enumerăm pe cele esențiale, și în curs de desfășurare, deja.

Presiunea crescândă și continuă a NATO, prin instalarea rachetelor moderne cu rază medie de acțiune în Europa, continuarea și chiar creșterea ritmului înarmării atomice și electronice, demonstrații de forță în toate punctele internaționale în care s'au infiltrat sovieticii, etc.

Punerea la punct a strategiei economice unice a Vestului prin care se contribuie la paralizarea economiei sovietice. Imi permit a anunța aici că autorul acestui articol va da publicității în curând a unei cărți intitulată "Ideologia și criza economică", care se ocupă de strategia economică antisovietică, ca o contribuție la această cale de luptă.

Continuarea detentei dar combinat cu presiuni economice și politice, pe țări, conform politicii de tratare diferențiată, funcție de independență față de Moscova și libertatea acordată poporulului, așa cum a anunțat George Bush.

Ofensiva spirituală inițiată de Papă pe linia Bisericii și de Ronald Reagan pe linia luptei de idei. Este nevoie de noi oameni care să se ocupe de lupta de idei. Cei vechi din mass-media sunt în bună măsură depășiți. Apoi, extinderea mișcării sindicale libere prin organizare internațională.

Succesul va fi sigur! □

PERMANENȚE

Motto: Nu scuip pe'nfrângerile mele!
Ce-am adorat nu știu să ard
și nu ridic în vânt obiele
în locul ruptului stindard.

Tie îți scriu astăzi, frate nou venit pe aceste meleaguri. Stiu că dacă ai fi avut o Tară a ta, nu ți-ai fi părăsit-o niciodată, așa cum nu și-au părăsit-o bunii și străbunii tăi. Ai fi apărat cu viața ta sfoara de pământ unde ai auzit prima dată cântecul ciocârliei și ai văzut cum răsare din pământ grâul, pentru pâinea cea de toate zilele. Când aceste zile și-ar fi curmat firul, ai fi crescut în garoafe și trandafiri la umbra unei troițe, pe care o mână obișnuită mai mult cu sapa și plugul, ar fi încrustat stângaci, numele tău. Dar tu nu mai ai țară!

Teritoriul pe care o stăpânire vrăjmașă l-a redus la trei consoane, se numea pe vremuri România și locuitorii lui erau mândri că după veacuri de umilință, au șters numele de Valahia și Bogdania, cu care alte stăpâniri spurcaseră numele Tării cu granițe de ape.

Tara ta era rotundă ca un soare dar vârcolacii au mușcat din superbul rotund..

In fosta ta țară nu poți lupta împotriva ocupantului, pentrucă nu străinii apar pe față drept stăpâni precum păgânii Turci, pe vremuri, ci otrepele rămase din nefericitele împerecheri a celor din pustietățile asiatice cu a veniturilor levantine și a anti-oamenilor scurși din Galiția.

Au furat numele și straiele oamenilor din partea locului ca să pară asemenea gazdelor care pre mulți au primit cu pâine și sare, căci era c lege a omeniei la poalele Carpaților, care n'o găseai la altă seminție de oameni.

Au mâncat la masa părinților tăi, ca astăzi tu să nu ai un dumicat de pâine.

Au ascultat doinele străbunilor tăi, ca astăzi să astupe cu pământ orice gură care cântă.

Au fost apărați de oștile țării tale, ca apoi să le vândă dușmanilor.

Au fost adăpostiți în casele celor de un neam cu tine, ca astăzi să le ardă casele și să le dărâme bisericile.

Au trădat, au schingiuit, au ucis!

Au coborît de pe înălțimi Crucea, ca să înalțe în locul ei secera și ciocanul, semn că-i vor distruge pe muncitori și țărani.

Au chip de oameni dar nu sunt oameni!

Mint și înșeală!

Ii cunoști tinere pe cei care te-au învățat Internaționala în loc de Tatăl Nostru?

Dar mai cu seamă, ți-ai lipit vreodată urechea de pământul în care te-ai născut? Ai fi auzit Nescrisa Simfonie, cântată de toate coardele inimilor topite în telurica orchestră, dirijată de o Mână Nevăzută din Inalt.

Ti-au vorbit vreodată dascălii tăi de o oaie năzdrăvană care stă la temelia ființei Neamului tău?

Sau de o Domniță care și-a vândut giuvaericalele pentru a înălța o Biserică și de un meșter care și-a zidit nevasta pentru a ridica o Mânăstire?

Când Apusul în care ai venit se desfăta în spectacole și femeile înnotau în crinoline, un Domnitor în Tara ta, vedea cum cad unul câte unul capetele feciorilor lui și nu se lepăda de Crucea Lui Hristos.

Astăzi, vechilii care îți stăpânesc Tara închid preoți, dărâmă altare și se leapădă de Dumnezeu în văzul lumii, fără să le-o ceară nimeni.

O câte ar fi de spus despre pământul de unde ai venit!

De otrava luată de un rege dac pentru a nu cădea rob, de o roată frângătoare de oase românești ridicate pentru libertate, de un cap de Domnitor neîngropat la un loc cu trupul, de niște țepe care au înlocuit câteva articole de cod. De altele și altele, atâtea!

Vino, frate tânăr și învață să fii ce nu te-a învățat nimeni: OM!

Să asculți bătăle inimii, căci în ritmul lor vei învăța ce ești: RO-MAN!

Urcă sus, întinde larg brațele pentru o sănătoasă primenire cu aer și poziția ta profilată pe cer ca semnul de pe Muntele Golgotei, te va face să înțelegi că ești: CRESTIN.

Nu te lăsa ademenit de figurile de fum nici de nisipul mișcător al deșertului cu străluciri de aur. Stingeți foamea plăcerilor cu mana tăriilor.

Nu ești singur și drumul nu este ușor. A spus-o doar poetul Radu Gyr:

"Poate înspre culmea cu mari focuri
trecem peste sânge și morminte.
Poate ne vom sfâșia de blocuri,
nu-i nimic, călcăm pe oseminte.
Sus ne-așteaptă vulturii, în ciocuri
cu cununa spațiilor sfinte."

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 saptămâni de zile înainte.

CRONICA VREMII

REFACEREA MORALĂ A AMERICII

Ion BOIERU

Totul a început cu președinția lui Carter, dela care se așteptau mari rupturi. Se credea, la vremea aceea, că noul președinte, va aduce din Sudul agricol o mentalitate țărănească, deci sănătoasă, în mediul supra-urbanizat al capitalei americane. Se credea și se spera că, țăranul din Sud, va purifica atmosfera din Washington, și va oferi poporului american trepte de refacere spirituală, mai profundă, prin care să poată fi confruntată criza mondială, dominantă și devastatoare. Poporul american a crezut într'o refacere spirituală, odată cu venirea lui Carter la putere. Guvernarea lui Carter, a fost o deziluzie, pe toate planurile, pentru Americani. A fost o guvernare de ambiguități și capitulări.

In fața acestei situații, care purta semințe de disperare și dezorientare, s'a ridicat voluntarismul și luciditatea unui nou președinte, care a deschis căi noi de orientare, în viața americană. Era nevoie de o ruptură, de o transformare radicală în politica americană. Adică, în grija pentru națiune, pentru cetatea Americii.

Această ruptură s'a produs odată cu venirea lui Reagan. Acesta aduce viziunea unei noi Americi, a unei noi orientări, a unor noi direcții, atât pe planul intern, cât și pe planul politicii externe. Reagan a lichidat formele de organizare ale vechii economii, de tip roosveltian și a creat condiții pentru redresarea acestei economii, pe alte temeiuri decât acelea care se osificaseră și nu mai ofereau șanse de competiție mondială. A lovit mortal inflația, a redus impozitele pe venituri și a micșorat numărul fraudelor din programul de asigurări sociale. Desigur, în fazele inițiale ale revoluției economice, inaugurate de Reagan, s'au produs instabilități și efecte care aveau un caracter negativ. Acestea au stăruit pasiunea adversarilor și a criticilor să portretizeze pe Reagan ca pe un destructiv al economiei americane. Incetul cu încetul, însă, au început să apară efectele pozitive și să se lumineze căile refacerii și remontării vieții economice, pe baze noi, pe bazele stabilite de programul și ideologia lui Reagan. Apoi, economia s'a consolidat și bătălia cea mai mare a fost câștigată, de Reagan, în domeniul psihologic. Poporul american a început să-și recâștige încrederea în puterile sale proprii, și să iasă din marasmul crizelor succesive ale economiei. A început să vadă valabilitatea și eficiența măsurilor luate de administrația Reagan. In felul acesta, s'a refăcut moralul și bazele psihologice ale neliniștei și confuziei s'au prăbușit.

Paralel, cu această politică internă de refacere a unei noi ordine economice, acțiunile lui Reagan au vizat politica externă, cu aceeași luciditate și orientare ideologică. A stabilit prioritățile și a fixat obiectivele urgente, esențiale și clare. In fața dezordinei mondiale, era nevoie de clarități și de poziții lipsite de ambivalențe. Rusia Sovietică părea nestânjenită de nimeni, în eforturile ei de cucerire treptată de teritorii, și de dominarea politică a lumii. Politica externă a lui Carter a îngăduit Sovietelor îndrăzneala de a-și permite orice fel de agresiune, deoarece Sovietele credeau în pasivitatea totală a Americii. Această pasivitate era o carte blanche pentru agresivitatea lor cuceritoare. Odată cu Reagan, situația se schimbă. Noul președinte spune lucrurilor pe numele lor adevărat, cheamă la treabă întregul popor american și trece la înfăptuiri care să oprească indecența sovietică în politica internațională.

Când situația a ajuns la limita maximă, președintele Americii, a pornit la acțiune și n'a mai cerut asentimentul liberalilor, a cripto-stângiștilor și nici al gazetarilor guralivi sau a celor "cuminți", ci doar a bravilor ostași, tineri, curajoși și apărători ai Americii celei adevărate. Si a făcut bine. A scos poporul american din așa zisul sindrom al Vietnamului, al temerii și al vinovăției de a apăra existența americană, față de pericolul care bate la porțile sale.

Acțiunea din Grenada, a deschis porțile unei noi ere, era conștiinței naționale americane, era curajului de a făptui ceea ce este imperativ și substanțial pentru o existență istorică. A restabilit dreptul poporului american de a fi identic cu el însuși; de a face ceea ce trebue făcut, și de a avertiza pe adversari să se păstreze la locurile lor cuvenite.

Prin intervenția din Grenada, armata americană și-a câștigat recunoștința pe care o merită și pacifiștii și defetiștii, din toate cercurile, și-au dovedit impotența politică. Politicieni de înalt calibru și aroganți în pozițiile lor au devenit ridicoli prin spectacolul pe care l-au oferit, de a se așeza în contra curentului patriotic și naționalist. Unii dintre acești politicieni au demonstrat incapacitatea lor de a vedea interesele naționale, de a intui sensul istoric al acțiunilor pe care le întreprinde un președinte vizionar, pentru libertate, pentru apărarea libertăților naționale. Acești politicieni n'au înțeles semnificația momentului istoric și au încercat demagogic să apere poziții imposibile și imorale. Unul dintre ei a mers până la a compara intervenția din Grenada, cu aceea a Sovietelor din Afganistan. Se mai poate vorbi de bun simț sau de răspundere morală, la un om politic, ca acesta, care pretinde să devină președintele Statelor Unite, în viitoarele alegeri din 1984 ? Fireste, că nu se mai poate vorbi de bun simț și valori morale în poziția sa, pentrucă este anti-americană și demagogică.

Reacțiunea poporului american a fost sănătoasă, impresionantă și oportună. Prin aceasta, s'a revenit la normal, la ceea ce trebue să fie adevărata așezare istorică și ideologică a acestui popor.

Președintele Reagan a avut curajul, puterea și înțelepciunea de a rupe cu politica docilă, capitulantă și de apă călduță, cu care au fost tratate problemele internaționale și naționale, în relațiile cu Rusia Sovietică. Prin eliberarea Grenadei de sub imperiul marxismului, s'a afirmat curajul spiritual al Americii, de a se desface din chingile ezitărilor, al comodităților și al temerilor.

Grenada a fost eliberată de dominația comunistă, și, în același timp, America a fost eliberată de conștiința vinovăției, pe care i-au format-o pacifiștii, stângiștii și defetiștii, sub masca falselor etichete ale co-existențialismului cu Rusia Sovietică și țările comuniste, pentru evitarea oricăror ciocniri de forțe militare, care ar aduce holocaustul atomic.

Lumea comunistă, prin politica externă americană, așa cum a consolidat-o Reagan, este avertizată și pusă în gardă că nu-și poate permite luxul desmățului și că va avea de dat socoteală de dezordinea pe care o instalează pretutindeni unde încearcă să introducă ideologia marxismului, pentru dominarea lumii.

Se poate vorbi, astăzi, după trei ani de guvernare, a lui Reagan, despre o refacere morală a națiunii americane. De o renaștere a conștiinței americane. Si asta va asigura din nou o ordine internațională, prin acte decisive, morale și imbatabile.

NOTE SI COMENTARII

INAMICUL Nr. 1: MAŞINA DE SCRIS

E vorba de DECRETUL din luna Aprilie 1983, prin care se prevede înregistrarea tuturor mașinilor de scris care se află în proprietate privată.

In urma acestui DECRET, persoanele cu un trecut "dubios" -din punct de vedere marxis-leninist- nu pot poseda mașini de scris, iar dacă le au, trebue să le predea statului. Mai mult, chiar persoanele de încredere ale regimului, ce posedă mașini de scris, trebue să le înregistreze la securitate, odată cu o copie dactilografiată a "caracterelor" mașinii în posesia căreia sunt. Cei ce doresc a cumpăra o mașină de scris, după publicarea acestui DECRET, n'o pot face decât numai având o aprobare specială din partea organelor de securitate...

Ce se ascunde însă în umbra acestui abominabil DECRET?

Este știut că, toate tipografiile din R.S.R., sunt sub controlul guvernului. Nimeni, absolut nimeni nu poate tipări ceva ce n'ar fi pe placul guvernului.

Cum însă, Românul e inventiv, a găsit totuși un mijloc prin care să-și spună răspicat cuvântul și să ia atitudine față de destrăbălările guvernului: FOILE VOLANTE, bătute și multiplicate cu plombagină la mașinile de scris.

Aceste FOI VOLANTE, în urma mărturisirilor ce neau parvenit din partea celor ce au vizitat în ultimii ani România, pot fi găsite în trenuri, în tramvaie, în autobuze și chiar în toaletele publice din marile orașe ale țării.

Iată mai jos textul unei asemenea FOI VOLANTE ce ne-a fost transmis de către un cititor al ziarului nostru din Germania de Vest care a vizitat România la începutul acestui an:

"Tovarășul Nicolae Ceaușescu ne spune că ducem o viață prea bună, că ne îngrășăm și că, pentru sănătatea noastră, ar trebui să reducem la minimum consumul de alimente ce conțin grăsimi. Dar ce anume grăsimi consumăm?... Eu unul nu știu, dar știu că de trei luni de zile n'am mai avut unt în casă. Am uitat pînă și gustul cărnii. Unde-i brînza? Unde sunt peștii din Dunăre și Marea Neagră? Unde-i slănina porcilor noștri, costițele afumate, minunatul salam de Sibiu? Unde-s mititeii, fleicile, cartaboșii și sîngereții? De când anume n'ați mai mîncat un miel la frigare? Vă spun eu de când: de când s-au instalat la putere comuniștii!

Trezește-te Române, din somnul cel de moarte!"

Dictatorului suprem al României, Nicolae Ceaușescu, nu-i plac asemenea critici ce i se aduc, ca unuia ce a dus țara pe marginea unei prăpăstii economice și ca atare, sfătuit fiind de alți analfabeți din anturajul său, a decretat MASINA DE SCRIS, drept: INAMICUL PUBLIC Nr. 1.

Cu, sau fără mașinile de scris, campania împotriva descreierării guvernului familiei Ceaușescu, suntem siguri că va continua. Căci, Românii au fost, sunt și vor rămâne Români, în timp ce Ceaușescu, nu-i nimic altceva decât un minuscul pion pe masa de șah a Uniunii Sovietice.

ESTE... DAR S'A TERMINAT!

Excursioniștii care au vizitat România în anul acesta, s'au întors acasă cu nasul umflat, constatând ei înșuși lipsurile economice și de bun consum.

Iată mai jos un fragment dintr'o scrisoare primită din partea unui cititor al ziarului nostru:

"Aici la noi în Germania de Vest, găsim în mai toate prăvăliile conserve de carne, de pește, de fructe și zarzavaturi importate din România. De asemenea cele mai alese soiuri de vinuri românești, la un preț ce face concurență vinurilor indigene și fără doar și poate, absolut sub prețul de vânzare de pe piața din România. Un văr al meu, căsătorit cu o nemțoaică, au vizitat în vara acestui an România. Aflându-se la Mamaia într'o zi de Vineri, nemțoaica lui, o catolică habotnică, a cerut chelnerului o mâncare de pește. Răspunsul a fost clar și precis: N'AVEM!... Si numai la câțiva pași de restaurant, Marea Neagră, atât de bogată în pești, își tălăzuia valurile sub lumina argintată a lunii"...

Un cuplu din Statele Unite, ne declară următoarele: "Am fost pentru prima și ultima oară în România... Intr'un restaurant din București, ne-a fost prezentat un meniu de două pagini. Am comandat ceva. Chelnerul ne spune: NU ESTE!... Am comandat altceva. Același răspuns: NU ESTE!... Am comandat din meniu a treia selecție, primind același răspuns Păi bine, CE ESTE, l-am întrebat atunci pe amărâtul chelner. ESTE DE TOATE ne-a răspuns el... Sătui cu acest răspuns, ne-am ridicat și am ieșit afară"...

Nicolae NOVAC